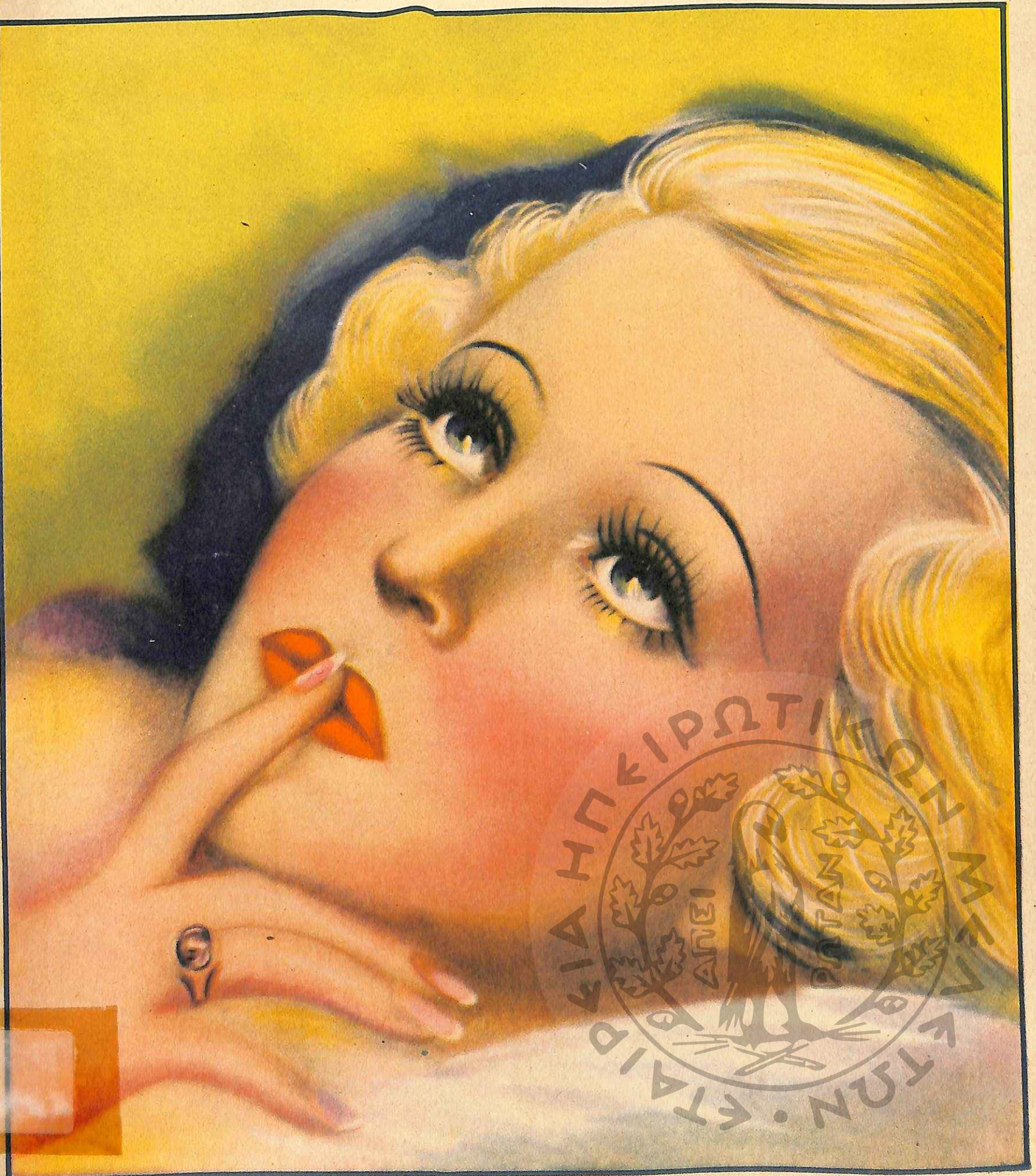

ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΑΝΟΙΞΗ...

Ἐπίσημα πιά, χωρίς δισταγμούς κι' ἀποφάσῃ νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν Ἀνοιξή. Ὁ χειμώνας ἔκανε κανονικὴ ὑποχώρησιν, ἀραίωσαν οἱ θεατρικὲς ἐπιθεωρήσεις κι' ἔτσι ἔλειψε καὶ τὸ ψυχρὸς ποὺ μᾶς τάραζε τελευταῖα!

Ἡ τελευταία πνοὴ τοῦ Χειμῶνα συνέπεσε—τὶ σύμπτωσις!—μὲ τὴν πρωταπριλιά! Στὴν ἀρχή, ὅλος ὁ κόσμος νόμισε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ καμμιὰ φάρσα... πολὺ κρύα βέβαια! Ὅταν δὲ ἄρχισε καὶ κατακλυσμαία βροχή, τότε ὅλοι κατάλαβαν πὼς δὲν ἦταν πρωταπριλιά... ἀλλὰ τὸ ψυχorroράγημα τοῦ Χειμῶνα!

Ἡ ζωὴ ξαναρχίζει νὰ σφύξῃ μέσα σὲ ὅλους καὶ σὲ ὅλα... Τὰ βραδάκια τῆς Ἀθήνας, οἱ νύκτες τῆς οἱ ξελογιάστρες στήνουν τὰ δίχτυα τοὺς στοὺς γλεντιέδες, στοὺς ρωμαντικούς, στοὺς ἐρωτευμένους... Φεγγαροβραδυὲς στὴν φαληρικὴ ἀκτὴ, ταβερνοπαρέες, οἱ πρῶτες ἐρωτικὲς ἐκμυστηρεύσεις στὴν ἀγκάλῃ τῆς μυρωμένης φύσεως... Κιθαρίτσα, κανταδίστα, μαριδίστα... Φωνὲς παθητικὲς ποὺ τονίζουν ὕμνους γιὰ τὰ ὀδυζενὰ μαλλιά τῆς καλῆς τῶν, γιὰ τὰ κραγιονισμένα χεῖλη τῆς καὶ γιὰ τὰ βαμμένα μὲ ρίμελ μάτια τῆς... Τραγοῦδι γεμάτο χρῶμα, σὰν νὰ λέμε...

Ἄνοιξη... Νειότη...

«Τὸ παίρνει ὁ γέρος ἐπὶ πόνου
μὰ τὸν καὶ τὸν δὲν τὸν ἔννοεῖς;
Νεότης, ἄνοιξις τοῦ χρόνου,
Ἄνοιξις, νεότης τῆς Ζωῆς...»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

ΦΥΛΛΟ

ἡ ἙΒΔΟΜΑΣ.

πάντοτε ἐκλεκτικὴ στὰ μυθιστορήματα τῆς θὰ προσφέρῃ στοὺς ἀναγνώστας τῆς, ἕνα νέον ὠραιότατο ἀνάγνωσμα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΙΝΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1. Τμήμα
16.8.85
35282

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

ΑΕΡΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Τὸ ζεῦγος Λίντυπεργκ γνώρισαν, τὶς προάλλες, αἱ Ἀθῆναι: σεμνὸ αἰθέριο, γλυκὸ καὶ λίαν συμπαθητικὸ— ἂν καί, ὡς γνωστὸν, ἀνδρόγυνο μόνον γιὰ πέταμα εἶναι!

□ □

Ποιητὴς τοὺς προσεφώνησε λέγων: «Σὰς χαιρετῶ, ἀεροπόροι ἀγαπητοί, συνάδελφοι τοῦ ποιητῆ— καὶ λέω «συνάδελφοι» γιὰτὶ κι' ἐγὼ αἰθεροβατῶ!»

□ □

Οἱ ρέπορτερ τοὺς ρώτησαν πὼς θὰ περνοῦν τὴν μέρα τους— κι' ὁ «Ἡρώς τοῦ Ἀτλαντικοῦ», ἄλατος πλήρης... ἄττικοῦ: εἶπε πὼς ἦρθανε ἀπλῶς... νὰ πάρουν τὸν ἄέρα τους!

□ □

Τὸ ζεῦγος διασκέδασεν φαίνονταν νὰ ζητᾷ καὶ κάποιος εἰς τὸ πῖ καὶ φλ. εἶχε μιὰν ἔμπνευσιν σοφὴ: νὰ κάτσουνε νὰ παίξουνε λίγο.. «πετάει... πετάει...»

□ □

Ὁ Λίντυπεργκ εἶπε: «Χρόνια ἐγὼ διασχίζω τὸν αἰθέρα, μὲ τὸ πουλί μου τὸ γοργό— καὶ τὸν Θεὸν δοξολογῶ, ποὺ δὲν μοῦ πῆρεν, εὐτυχῶς, κανέναν... τὸν ἄέρα!»

□ □

Γιρόσθεσε γιὰ συμπέρασμα— καλαμπουρίστας βέρος: «Στὸν ἑβδομὸ οὐρανὸ, ψηλά, γιὰ ἔρωτα καθεὶς μιλά— γιὰτὶ εἶν' ὁ ἔρωθ, ὡς γνωστὸν, ἀπλῶς... λόγια τοῦ ἄερος!»

□ □

Τοὺς παρασημοφόρησαν— αὐτὸν καὶ τὴν κυρά του— γιὰτὶ ἦταν δίκαια ὀφειλὴ σ' αὐτὸν τὸν «ἄνθρωπο-πουλί» καὶ τότε πιά τὸ ἀνδρόγυνο πέταξε... ἀπ' τὴν χαρὰ του!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Ἡ «ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ»

Φρικούστικα πράγματα... ἐν Ἀθῆναις! Μὴν νομίζετε ὅτι εἴχαμε «σεμνούς, κυκλώνας, πλημμύρες, κ.τλ. Ἀπλοῦστατα, ἐνέσκηψε ὁ συντάκτης τῆς παρούσης στήλης μὲ τὸν... πάγο ποὺ φτιάχνει γιὰ τὸ ψυγεῖο τοῦ Φίξ! Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἐκπαίδευσιν:

Ἐρώτησις.— Ὅταν ἕνας πατέρας ἐοδεύει παρὰ γιὰ νὰ μορφώσῃ τὰ παιδιὰ του, τί κάνει;

Ἀπάντησις.— Τὰ παραμορφώνει!

Ἐπακολουθεῖ ψῦξις τῶν ἄνω ἄκρων τοῦ συντάκτου ποὺ δὲν τὸν ἐμποδίζει— δυστυχῶς—νὰ γράφῃ γιὰτὶ χρησιμοποιοῖ, ὡς γνωστὸν, τοὺς πόδας του!

Συνέχεια.

Ἐρώτησις.— Ὁ καθαρευουσιάνος δάσκαλός μου πὼς μοῦ λέει νὰ πῶ τὸ λιοντάρι;

Ἀπάντησις.— Ναπολέων!

Πάραυτα, τὰ κόκκαλα τοῦ Μεγάλου Κορσικανοῦ ἀρχίζουν νὰ τρίβουν στὸ «ἐνβαλίντ» τῶν Παρισίων! Ἀτάραχος ὅμως, ὁ συντάκτης συνεχίζει:

Ἐρώτησις.— Πὼς λέγεται ἕνας ποὺ δὲν ἔχει φωτιά μέσα του;

Ἀπάντησις.— Ἀπειροσί!

Καρπαζὶα μεγέθους ὑδροπέποντος πίπτει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ διαπράξαντος τὸ ἀνοσιούργημα ποὺ τὴν τρώει ἀδιαμαρτυρητῶς καὶ δὲν παύει... τὸ βιολί του!

Ἐρώτησις.— Τί ἔχει ἡ Ἄννα δὲν φορᾷ τὴν ποδιά τῆς;

Ἀπάντησις.— Ἀναποδιά!

Αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ καρπαζία μετατρέπεται σὲ φάπα ἐπὶ τοῦ σβέρκου τοῦ ἀνοήτου συντάκτου. Τοῦ κακοῦ ὅμως! Αὐτός... τὸν γὰρ τῆς!

Ἐρώτησις.— Πὼς λέγονται ἐκεῖνοι ποὺ κυττάζουν τὰ πόδια τῶν γυναικῶν;

Ἀπάντησις.— Οἰδίποδες!

Κλωταῖα... στὰ μαλακὰ ἐπακολουθεῖ τὴν φάπα, μὰ ὁ φοβερός συντάκτης δὲν ἐννοεῖ νὰ πάρῃ πόδι ἀπὸ τὴν κατεψυγμένη αὐτὴ στήλη!

Ἀποδείξεις...

Ἐρώτησις.— Τί εἶπαν γιὰ νὰ κατηγορήσουν μιὰ μαμὴ ποὺ δὲν σηματολόγησε τὸ σπῆι τῆς τὴν 25ῃ Μαρτίου;

Ἀπάντησις.— Σὺ μαῖα...

Ἐὺλο τοῦ συντάκτου! Σπάστε τὸν στὸ ξύλο νὰ ἡσυχάσετε!

Εξυπνα καὶ κουτά

ΤΗΝ ΚΑΘΗΣΥΧΑΣΕ

—Χάθηκε ποτέ κανείς σ' αυτό εδώ το ποτάμι; ρώτησε ἡ φοβιτσιάρη κυρία τοῦ δασκάλου πού τῆς ἔκαμε μὲ τὴν δάρεα τοῦ δόλτες μέσα στο ποτάμι.
—Ὁχι κυρία, τῆς ἀπάντησε. Ὁ ἀδελφός μου πνίγηκε τὴν περασμένη ἐβδομάδα ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸν θόνηκε κιάλας.

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΥΤΟΣ

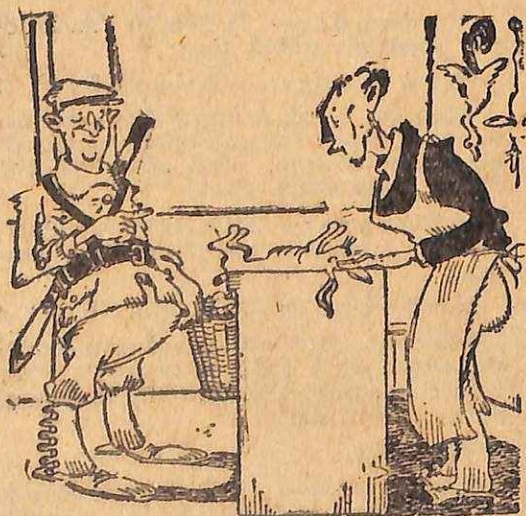
—Κώστα, Κώστα ξύπνα. Κάποιος ἀνέβαινε τις σκάλες!
Ὁ Σύζυγος (φοβερός ξενύχτης συνήθως).—Τί ὥρα εἶναι;
—Δυσίωση μετὰ τὰ μεσάνυχτα.
—Εὐχαριστώ. Αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν εἰμαι ἐγώ.

ΑΠΟΔΕΙΞΗ

—Ὡστε θεωρεῖς τὸν ἀγόμενο ὡς ἀξιόπιστο πρόσωπο; ρώτησε ὁ δικαστής.
—Γιὰ νὰ εἶμαι εὐλαβής, ἀπάντησε ὁ μάρτυς, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κάθε φορὰ πού θὰ ταῖση τὰ γουρουνιά του βάζει κάποιον ἄλλον καὶ τὰ φωνάζει γιατί ἐκεῖνα δὲν τὸν... πιστεύουν.

ΟΛΑ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Τὸ ἀντρέγγυνο μαλλώνει:
Ἡ σύζυγος. —Καὶ τολμᾷ ἀκόμη νὰ μὲ δλέτσει;
Ὁ σύζυγος. —Τί νὰ γίνῃ... Συνήθειζαι κανεὶς σὲ δια...

ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΝΕΜΡΩΔ

—Βάλε αὐτὸ τὸν λαγὸ στο ψυγεῖο. Σοὺ τὸν ἀγοράζω, γιατί αὐριο θὰ πάγω κυνήγι.

Τὸ στοιχειω ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ κ. Γκὺ Φιλντιγκ πλούσιος ἰδιοκτήτης, ἐπεσκέφθηκε ἕνα πρῶτὸν ντέτεκτιβ Κλάρκ Θόρντον πού τοῦ εἶχε ἀνακαλύψει μιά μέρα τὸν κλέφτη τοῦ χρυσοῦ ρολογιοῦ του.
—Αὐτὴ τὴν φορὰ δν μ' ἔκλεψαν, τοῦ εἶπε, μὸν συμβαίνει ὁμως κάτι χειρότερο.

—Σὰν τί;
—Θὰ κρίνετε μόνος σας. Ξέρετε ἔτι εἰμαι ἰδιοκτήτης τῆς πολυκατοικίας πού φέρει τὸν ἀριθμὸ 17 στο Ρουσσέλ σκουαίρ;
—Ὡραῖο σπίτι, ὥραῖο πάρκο...
—Ἐ λοιπόν, κ. Θόρντον, αὐτὸ τὸ σπῖτι πού μοῦ δίνει λαμπρά εἰσοδήματα, μοῦ φέρνει πολλές σκοτοδριές. Δὲν κατορθώνω νὰ τὸ νοικιάσω κι' ὅλοι οἱ νοικιάρηδες ἔφυγαν ὁ ἕνας ὕστερα ἀπ' τὸν ἄλλο. Πρὸς τὸ παρόν, εἶναι ὁλωσδιόλου ἀδειανό.
—Γιὰ ποῖο λόγο;
—Γιατί εἶναι στοιχειωμένο!

—Μὲ φαντάσματα καὶ κλαγγὴ ἄλυσιδων τὰ μεσάνυχτα; ρώτησε χαμογελώντας ὁ ντέτεκτιβ.
—Μὴ γελᾶτε. Εἶναι ἀλήθεια πὼς γέλασα κι' ἐγὼ στὴν ἀρχή, ὅταν οἱ φύλακες τοῦ σπιτιοῦ, τὸ ἀντρέγγυνο Μπρόκας, ἦρθαν καὶ μοῦ εἶπαν κατατρομαγμένοι: «Ἀφ' ὅπου ἔφυγαν οἱ νοικιάρηδες σας τοῦ τρίτου πατώματος, ἀκούμε ξεφωνιτὰ, καὶ στεναγμούς. Πιστέψαμε πὼς αὐτοὶ οἱ θόρυβοι θὰ ἔπαυαν. Ἀντιθέτως ὁμως αὐξήσαν. Γι' αὐτὸ, ἤρθαμε νὰ σᾶς προειδοποιήσουμε».

Τοὺς εἶπα ὅτι ἦσαν τρελλοὶ κ' ἔβλεπαν ἐφιάλτες. Διαπίστωσα ὁμως πὼς δὲν εἶχαν πῆ ψέμματα, γιατί οἱ νοικιάρηδες, ἕνας-ἕνας μετακόμιζαν, μὴ ἔχοντας διάθεση νὰ ταράσσωνται ἀπᾶνω στὸν ὕπνο τους.
—Θὰ εἶναι κανένας φαρσέρ, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ. Ἄν παραφύλαγαν οἱ Μπρόκας...

—Οἱ Μπρόκας φιλοτιμήθηκαν νὰ ἀνακαλύψουν τὸν δράστη. Νύχτες ὁλόκληρες παραφύλαγαν, χωρίς ἀποτελέσματα ὁμως. Τὰ ξεφωνιτὰ καὶ οἱ στεναγμοὶ δὲν ἔπαυσαν... Γι' αὐτὸ στο τέλος, ἀπελπισμένος, κατέφυγα σὲ σᾶς...
—Καλὰ κάνατε. Θὰ ἐπισκεφθῶ τὸ σπῖτι.

Τὸ Ρουσσέλ σκουαίρ ἦταν στο Γουέστ ἔντ κοντὰ στὰ θεάτρα, δηλαδὴ σὲ μίαν ἀπ' τις πλουσιότερες συνοικίες τοῦ Λονδίνου.

Πίσω ἦταν ἕνας μεγάλος κήπος μὲ ὥραια δέντρα πού δὲν ἀνοίγε στο κοινό. Μόνον οἱ κάτοικοι τοῦ σκουαίρ πῆγαιναν ἐκεῖ περίπατο. Τὸ τρίτο πάτωμα δὲν εἶχε πιά κανένα ἐπιπλο καὶ τὰ θήματα ἀντηχοῦσαν θαραῖά στο παρκέτο. Ὁ Κλάρκ Θόρντον δὲν παρετήρησε τίποτα τὸ ὑποπτό.

—Θὰ πιάσουμε τὸν φαρσέρ μὲ τὸν ἀπλούστερο τρόπο, εἶπε. Μοῦ εἶπατε πὼς οἱ παράξενοι αὐτοὶ θόρυβοι ἔρχονται ἀποκλειστικά ἀπ' τὸ μεγάλο σαλόνι;

—Μάλιστα.
—Ἐ λοιπόν, χωρίς νὰ πῆτε τίποτε στοὺς φύλακες, μοῦ ἀγοράζετε λίγο ἀ-

λεύρι. Ὅσο χρειάζεται γιὰ ν' ἀπλώσω ἀπάνω σὲ ὅλο τὸ παρκέτο.

—Κατάλαβα. Ἄν ὁ δάκας πού παριστάνει τὰ φαντάσματα ἔρθῃ τὰ μεσάνυχτα, τὰ θήματά του θὰ ἀποτυπωθοῦν ἀπάνω στο ἀλεύρι.

—Κι' ἔτσι θὰ καταλάβουμε ἂν πρόκειται γιὰ ἄνθρωπο μὲ σάρκα καὶ ὀστά ἢ γιὰ πνεῦμα τοῦ υπερπέραν...

Ὁ κ. Γκὺ Φιλντιγκ ἔτριψε τὰ χέρια του:

—Τὸν κρατοῦμε, εἶπε...
—Ὁχι ἀκόμα, ἔχομε ὁμως πολλὰς ἐλπίδες νὰ τὸν στελοῦμε σύντομα στὴν φυλακὴ νὰ σκεφθῇ πόσο ἐπιζήμιο εἶναι νὰ θέλῃ νὰ κοροϊδέψῃ τοὺς ἄλλους.

Τὴν ἐπομένη, στο ξύπνημά του, ὁ ἰδιοκτήτης ἔπαρνε τηλεφώνημα ἀπ' τὸν φύλακα:

—Εἶναι σατανικό, κ. Φιλντιγκ. Στεναγμοὶ καὶ ξεφωνιτὰ ὅλη τὴ νύχτα. Δὲν μᾶς μένειπαρὰ νὰ παραιτηθοῦμε...

—Ἦσυχάστε. Θὰ εἰδοποιήσω τὸν κ. Θόρντον καὶ σὲ δυὸ λεπτὰ ἔρχόμαστε μαζί...

Χωρὶς ν' ἀκούνε τις κλάψεις τῶν δύο γέρον φυλάκων, ὁ ντέτεκτιβ κι' ὁ ἰδιοκτήτης σκαρφάλωσαν θιαστικά ὡς τὸ τρίτο πάτωμα. Ἐκεῖ στάθηκαν κατὰ πλῆκτοι. Τὸ ἀλεύρι πού εἶχαν ἀπλώσει κάτω ἦταν ἀνέγγιχτο. Δὲν φαινόταν καθόλου ἵχνη θημάτων.

Καὶ πάλι ἐξετασθέντες ἀπ' τὸν ντέτεκτιβ καὶ τὸν κ. Φιλντιγκ, οἱ Μπρόκας ὑπῆρξαν κατηγορηματικοί. Εἶχαν σκαρφάλωσε μεσάνυχτα ὡς τὸ τρίτο πάτωμα καὶ δὲν τόλμησαν νὰ μπουρ, γιατί τοὺς τρομοκράτησαν οἱ κραυγές.

—Εἴμαστε γέροι, εἶπαν δικαιολογούμενοι καὶ δὲν ἔχομε δυνάμεις νὰ πολεμήσουμε ἕνα φάντασμα. Γιατί φάντασμα εἶναι αὐτὸ πού ξεφωνίζει ἔτσι. Γι' αὐτὸ, δὲν μένουμε πιά οὔτε στιγμή στο σπῖτι σας κ. Φιλντιγκ. Προτιμοῦμε νὰ ἀποτραβήχουμε στὴν ἐξοχή. Βαρεθήκαμε πιά τὸ Λονδίνο.

—Ὅπως θέλετε.

Διαδοχικά, τέσσερις φύλακες ἔδωκαν τὴν παραιτήσή τους, γιατί τὰ ξεφωνιτὰ κι' οἱ στεναγμοὶ δὲν ἔπαυσαν τὰ μεσάνυχτα. Παρουσιάστηκε ἕνας πέμπτος φύλακας, ἕνας γερὸς ἄντρας ὡς σαραντα χρονῶν. Ὅταν τὸν εἶδε ὁ ντέτεκτιβ, ἀναρωτιόταν πού τὸν εἶχε ἤδη συναντήσει.

—Ὀνομάζομαι Χάρρυ Λας, εἶπε φουσκώνοντας τοὺς μύς του, κι' ἀναλαμβάνω μέσα σ' ἕνα εἰκοσιτετράωρο τὸ πολὺ νὰ ἀνακαλύψω τὸν δράστη αὐτῆς τῆς ἀνόητης φάρσας.

—Πῶς θὰ τὰ καταφέρετε;

—Θὰ βάλω ἕνα κρεβάτι ἐκστρατείας μέσα στο ψευδοστοιχειωμένο σαλόνι καὶ θὰ πάρω μιά γερὴ μαγκούρα. Ἄν ὁ φαρσέρ μῆ μὲσα στο σαλόνι, θὰ τὸν σφρονίσω μὲ μερικὲς γερεὲς μαγκουριές ἀπάνω στο κρανιοῦ του. Ἐσεῖς, θὰ ἐρισκώσατε στο κεφαλόσκαλο καὶ μολὶς φωνάξω, ὁρμάτε ὅλοι μέσα στο δι-αμέρισμα.

—Ἄν εἶναι κανένας κακοποιὸς καὶ σᾶς σκοτώσῃ μόλις δῇ πὼς τὸν ἀνακαλύψατε;

—Ἐγνοῖα σας καὶ δὲν θὰ κλείσω

μένο σπίτι ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΤΑΣΕΥ.

μάτι!

—Πρὸ παντός, μὴν μῆπτε πρὶν σᾶς φυλάξουμε στο κεφαλόσκαλο...

—Ἔστω. Θάρροῦμε τὰ μεσάνυχτα νὰ φωνάξω: ἐνῶ νὰ μὴ μοῦ ξεφύγῃ ὁ παληάνθρωπος!

□ □

Μόλις νύχτωσε, ὁ καινούργιος φύλακας, ἐγκαταστάθηκε μέσα στο σαλόνι. Ὁ καιρὸς ἦταν θυελλώδης κι' ἀκούγονταν μακριὰ οἱ ἐβροντές... Ἀρχισε σὲ λίγο νὰ ἔρχῃ κατακλυσμαῖα...

Τὰ μεσάνυχτα, ὁ ἰδιοκτήτης, μαζί μὲ τὸν ντέτεκτιβ τοποθετήθηκαν ἀθόρυβα στο κεφαλόσκαλο.

Θὰ ἦσαν ἐκεῖ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας παραφυλάγοντας, ὅταν ἀκούσαν φωνές. Ὁρμήσαν μέσα στο διμέρισμα πού ἦταν θυσιμένο στο σκότος. Ἀνάβοντας τὸν ἡλεκτρικὸ φανὸ του, ὁ ντέτεκτιβ εἶδε κάτω τὸν Χάρρυ Λας πού στέναζε...

—Τὸν κακοῦργο! Μὲ κανόνισε! Πρὸ ὀλίγου ἀκούσα ν' ἀνοίγῃ ἀθόρυβα τὸ παράθυρο κι' εἶδα, στὴν λάμψη τῶν ἀστράπων, ἕναν καμπουράκο νὰ πηδᾷ μέσα στο δωμάτιο. Ὁρμήσα ἀπάνω του. Ἦταν ὁμως πῶς εὐκίνητος ἀπὸ μέσα καὶ θὰ εἶχε κι' αὐτός, φαίνεται, μαγκούρα, γιατί προτοῦ προλάβω νὰ ἀμυνθῶ μοῦ κατάφερε ἕνα φοβερὸ χτύπημα στο μάτι. Κυττάξτε, κύριοι.

Κι' ὁ Χάρρυ Λας εἶδε τοῦ μάτι του πού εἶχε ἕνα μεγάλο σημάδι.

—Ὁ καμπουράκος εἶναι πολὺ ἐπιτήδειος, διαπίστωσε ὁ ντέτεκτιβ. Πάντως ὁμως, ξέρομαι ὅτι εἶναι μὲ σάρκα καὶ ὀστά καὶ δὲν πρόκειται περὶ φαντάσματος.

—Καὶ δὲν χωρατεύει. Μὲ ζάλισε καὶ λίγο ἔλειψε νὰ μὲ τυφλώσῃ μὲ τὸ χτύπημά του...

—Ἐλάτε νὰ πῆτε λίγο οὐίσκι γιὰ νὰ συνέλθετε, πρότεινε ὁ ντέτεκτιβ. Θὰ κατεβούμε στο θυρωρεῖο.

—Εὐχαριστῶ.

Καὶ σκεπάζοντας μ' ἕνα μαντήλι τὸ μαυρισμένο μάτι του ὁ Χάρρυ Λας, συνοδευόμενος ἀπ' τὸν Γκὺ Φιλντιγκ καὶ τὸν Κλάρκ Θόρντον, πῆγε στο θυρωρεῖο ὅπου ἦσαν μερικὰ ποτήρια οὐίσκι. Πρόχειρα μόνον μπόρεσε νὰ περιγράψῃ τὸν καμπουράκο.

—Ἀρκεῖ, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ. Τώρα, τὸν κρατῶ.

Προτοῦ χωριστοῦν, ὁ ντέτεκτιβ ἔδωκε ραντεβού γιὰ τὴν δεκάτη πρωινὴ τῆς ἐπομένης μὲ τὸν κ. Φιλντιγκ.

□ □

—Ἐχετε νέα; ρωτοῦσε τὴν ἐπομένη ὁ κ. Φιλντιγκ τὸν Κλάρκ Θόρντον.

—Ναί. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, φεύγοντας ἔβαλα πολλοὺς ἀστυφύλακες στο κοσμηματοπωλεῖο τῶν Λόυντ Οὐίλλιαμς, στὴν γωνία ὅπου τελειώνει τὸ τετράγωνο τῶν Ρουσσέλ σκουαίρ.

—Γιὰ ποῖο λόγο;

—Γιατί ὁ φαρσέρ σας ὁ Χάρρυ Λας ἔβαλε σημάδι τὰ διαμάντια τους!

—Τί; Πῶς; Ὁ φύλακας;

—...Εἶναι ἕνας ἐπικίνδυνος ἐγκληματίας. Δὲν ὀνομάζεται ἐξ ἄλλου Λας, ἀλλὰ Ἀριστ Σμιθ. Εἶχα δοσοληψίες μα-

ζί του πρὶν ἀπὸ καμμιά δεκαριά χρόνια, κατῳρῶσε ὁμως νὰ ἀλλοιώσῃ τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου του. Γι' αὐτὸ δὲν τὸν ἀνεγνώρισα ἀμέσως.

—Κι' ὁμως, ὁ καμπουράκος πού τοῦ ἐπετέθη τὴν περασμένη νύχτα;

—Παραμύθια!... Ὁ καμπουράκος ὁφίσταται μόνον στὴν φαντασία του. Ὁ κακοῦργος ἔβαφε μαῦρο τὸ μάτι του γιὰ νὰ πιστέψουμε πὼς εἶχε ὑποστῇ ἐπίθεση. Δὲν προσέξατε ὅτι πῆρε μὲ τρόπο τὸ ποτήρι πού εἶχε πῆ οὐίσκου ὁ φύλακας. Ἔτσι φωτογράφησα τὰ δαχτυλικά του ἀποτυπώματα καὶ κατῳρῶσα νὰ διαπιστώσω πὼς ἔχομε νὰ κάνουμε μὲ τὸν Ἀριστ Σμιθ πού ἄλλοτε ἔκανε τὸν ἐγγαστρίμυθο καὶ τὸν ἀκροβάτη. Θέλησε νὰ κἀν τὸν ἐξυπνο, δὲν συλλογίστηκε ὁμως πὼς τὸ μάτι δὲν μαυρίζεῖ ἀμέσως μὲ τὰ τὸ χτύπημα, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ περάσουν μερικὲς μέρες. Ἐξ ἄλλου θυμάστε ὅτι ἔβρεχε ἀγρία τὴν στιγμή τῆς εἰσβολῆς τοῦ καμπουράκου. Ἄν εἶχε μῆπ ἀπ' τὸ παράθυρο, ὅπως κατέβесе ὁ φύλακας, γιατί νὰ μὴν ὑπάρχουν σταγόνες χάμω; Τὰ οὐρλιάσματα καὶ τὰ ξεφωνιτὰ ὁ ἴδιος τὰ ἔβγαζε.

—Απὸ πού ἔμπαινε διὰ στο τρίτο πάτωμα;

—Ἀπὸ ἕνα κλαδί τοῦ δέντρου πού εἶναι στὸν κήπο. Εὐκόλο ἦταν σ' ἕναν πρῶην ἀκροβάτη νὰ πηδᾷ ὡς τὸ μπαλκόνι ν' ἀνοίγῃ τὸ παράθυρο, νὰ βάζῃ τις φωνές καὶ νὰ ξεναφεύγῃ. Δὲν ἔμπαινε ποτὲ μέσα στο σαλόνι, ἀλλὰ ἔμεινε στο μπαλκόνι γιὰ νὰ τὸ σκάσῃ μὲ τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Γι' αὐτὸ δὲν ἀγγίξε τὸ ἀλεύρι.

»Κατῳρῶσε ἔτσι νὰ διώξῃ ἕναν-ἕναν ὅλους τοὺς φύλακες καὶ νὰ κατευθύνῃ τις ἀναζητήσεις ἐναντίον ἐνὸς ὑποθετικοῦ καμπουρή... Τὸ κατῳρῶμα τῶν Λόυντ Οὐίλλιαμς φρουρεῖται ὅλη νύχτα ἀπὸ πόλιμεν πού ἀλλάζουν θάρδια... Ἀπὸ μέσα ὁμως δὲν φρουρεῖται. Ἀπ' τὸ σπῖτι σας, πού ὁ κήπος του εἶναι συνεχόμενος μὲ τὸν δικό τους, ὁ Ἀριστ Σμιθ θὰ ἀποπειραθῇ ἀσφαλῶς νὰ εἰσχωρήσῃ τρυπώντας μιά μεγάλη τρύπα. Ἐχὼ λάβει ὁμως τὰ μέτρα μου κι' ἔβαλα φύλακες.

□ □

Τὴν ἐπομένη νύχτα, ὁ ἰδιοκτήτης, ὁ ντέτεκτιβ κι' οἱ ἀστυφύλακες, ἦκουσαν σκαψίματα. Καὶ τὴν δευτέρῃ πρωινῇ, εἶδαν μιά τρύπα νὰ ἀνοίγεται στὸν τοῖχο καὶ τὸν Ἀριστ Σμιθ νὰ μπαίῃ μέσα στο δωμάτιο.

Ὁ Κλάρκ Θόρντον ὥρμησε νὰ τὸν συλλάβῃ. Ὁ ληστής ὁμως, ἀμυνόμενος κατῳρῶσε νὰ τὸν βάλῃ κάτω. Σηκώθηκε ἀγριεμένος. Πρόλαβε ὁμως ὁ κ. Φιλντιγκ καὶ μὲ μιά γερὴ γροθιά στο μάτι τὸν ξάπλωσε ἀναίσθητο.

—Αὐτὴ τὴν φορὰ εἶναι ἀληθινὴ γροθιά! τοῦ εἶπε ὁ ἰδιοκτήτης. Καὶ θὰ δῆς σὲ πόσο διάστημα θὰ μαυρίσῃ τὸ μάτι σου!...

□ □

Τὴν ἐπομένη νύχτα, ὁ ἰδιοκτήτης, ὁ ντέτεκτιβ κι' οἱ ἀστυφύλακες, ἦκουσαν σκαψίματα. Καὶ τὴν δευτέρῃ πρωινῇ, εἶδαν μιά τρύπα νὰ ἀνοίγεται στὸν τοῖχο καὶ τὸν Ἀριστ Σμιθ νὰ μπαίῃ μέσα στο δωμάτιο.

Ὁ Κλάρκ Θόρντον ὥρμησε νὰ τὸν συλλάβῃ. Ὁ ληστής ὁμως, ἀμυνόμενος κατῳρῶσε νὰ τὸν βάλῃ κάτω. Σηκώθηκε ἀγριεμένος. Πρόλαβε ὁμως ὁ κ. Φιλντιγκ καὶ μὲ μιά γερὴ γροθιά στο μάτι τὸν ξάπλωσε ἀναίσθητο.

—Αὐτὴ τὴν φορὰ εἶναι ἀληθινὴ γροθιά! τοῦ εἶπε ὁ ἰδιοκτήτης. Καὶ θὰ δῆς σὲ πόσο διάστημα θὰ μαυρίσῃ τὸ μάτι σου!...

□ □

Τὴν ἐπομένη νύχτα, ὁ ἰδιοκτήτης, ὁ ντέτεκτιβ κι' οἱ ἀστυφύλακες, ἦκουσαν σκαψίματα. Καὶ τὴν δευτέρῃ πρωινῇ, εἶδαν μιά τρύπα νὰ ἀνοίγεται στὸν τοῖχο καὶ τὸν Ἀριστ Σμιθ νὰ μπαίῃ μέσα στο δωμάτιο.

Ὁ Κλάρκ Θόρντον ὥρμησε νὰ τὸν συλλάβῃ. Ὁ ληστής ὁμως, ἀμυνόμενος κατῳρῶσε νὰ τὸν βάλῃ κάτω. Σηκώθηκε ἀγριεμένος. Πρόλαβε ὁμως ὁ κ. Φιλντιγκ καὶ μὲ μιά γερὴ γροθιά στο μάτι τὸν ξάπλωσε ἀναίσθητο.

—Αὐτὴ τὴν φορὰ εἶναι ἀληθινὴ γροθιά! τοῦ εἶπε ὁ ἰδιοκτήτης. Καὶ θὰ δῆς σὲ πόσο διάστημα θὰ μαυρίσῃ τὸ μάτι σου!...

□ □

Τὴν ἐπομένη νύχτα, ὁ ἰδιοκτήτης, ὁ ντέτεκτιβ κι' οἱ ἀστυφύλακες, ἦκουσαν σκαψίματα. Καὶ τὴν δευτέρῃ πρωινῇ, εἶδαν μιά τρύπα νὰ ἀνοίγεται στὸν τοῖχο καὶ τὸν Ἀριστ Σμιθ νὰ μπαίῃ μέσα στο δωμάτιο.

□ □

Εξυπνα καὶ κουτά

ΑΠΟ ΤΡΕΛΛΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΠΑΙΔΙ...

—Γιαγιά, τί θὰ κάνῃς αὐτὴ τὴ μεγάλη φωτογραφία;

—Θὰ τὴν δώσω τῆς μαμᾶς σου.

—Δὲν μοῦ τὴν δίνεις καλλίτερα ἐμένα, ἢ μαμὰ δὲν τὴ θέλει.

—Καὶ πού τὸ ξέρεις ἐσύ;

—Νὰ προχθῆς ἀκουσα πού ἔλεγε τοῦ μπαμπὰ πὼς δὲν θέλει νὰ σὲ δλέπῃ μῆτε ζωγραφιστή.

□ □

ΕΜΠΟΡΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΗΣ

□ □

—Καὶ ἔχεις δείγματα ἀπὸ τις ρέγγες καὶ τις σαοδέλλες πού λές;

—Δείγματα δὲν ἔχω, ἔχω φωτογραφίες!

□ □

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

□ □

—Εἶναι ἡ δεκάτη πέμπτη φορὰ πού παρουνιάζομαι ἐμπρὸς μου γιὰ κλοπῇ. Αὐτὸ εἶναι λυπηρό.

—Δὲν ἤξερα, κύριε πρόεδρε, πὼς αὐτὸ θὰ σᾶς λυποῦσε τόσο...

□ □

ΑΠΛΟΓΚΟΤΗΣ

□ □

—Ἐσθίεις τὰ γράμματά μου στο ταχυδρομεῖο, Γιάννη;

—Μάλιστα κύριε, καὶ ἐπωφελήθηκα πού δὲν ἦταν κανεὶς ἐκεῖ γιὰ νὰ τὰ ρίξω χωρὶς γραμματόσημα... Πάρτε πίσω τὰ λεφτά σας...

□ □

—Ἐσθίεις τὰ γράμματά μου στο ταχυδρομεῖο, Γιάννη;

—Μάλιστα κύριε, καὶ ἐπωφελήθηκα πού δὲν ἦταν κανεὶς ἐκεῖ γιὰ νὰ τὰ ρίξω χωρὶς γραμματόσημα... Πάρτε πίσω τὰ λεφτά σας...

□ □

—Ἐσθίεις τὰ γράμματά μου στο ταχυδρομεῖο, Γιάννη;

—Μάλιστα κύριε, καὶ ἐπωφελήθηκα πού δὲν ἦταν κανεὶς ἐκεῖ γιὰ νὰ τὰ ρίξω χωρὶς γραμματόσημα... Πάρτε πίσω τὰ λεφτά σας...

□ □

—Ἐσθίεις τὰ γράμματά μου στο ταχυδρομεῖο, Γιάννη;

—Μάλιστα κύριε, καὶ ἐπωφελήθηκα πού δὲν ἦταν κανεὶς ἐκεῖ γιὰ νὰ τὰ ρίξω χωρὶς γραμματόσημα... Πάρτε πίσω τὰ λεφτά σας...

□ □

—Ἐσθίεις τὰ γράμματά μου στο ταχυδρομεῖο, Γιάννη;

—Μάλιστα κύριε, καὶ ἐπωφελήθηκα πού δὲν ἦταν κανεὶς ἐκεῖ γιὰ νὰ τὰ ρίξω χωρὶς γραμματόσημα... Πάρτε πίσω τὰ λεφτά σας...

□ □

βατα. Ουρλιάζαν σπαραχτικά τὰ σκυλιά κι' ὁ ἀγέρας μὲ τὸ χαλάζι ἔρριχναν γλάστρες ἀραδιασμένες στὰ «μπουνιά» καὶ στὶς «λότζες».

—Ὁργὴ Θεοῦ, ψιθύρισε ἡ κυρὰ Ἀρ-γυρὴ παρακολουθώντας μὲ ἀγωνία μα-ζὶ μὲ τοὺς ἄλλους τὸ χαλάζι μπροστὰ στὸ παράθυρο.

Καὶ κάμνοντας τὸ σημεῖο τοῦ σταυ-ροῦ ἐμπήκε στὸ διπλὰνὸ δωμάτιο γιὰ νὰ βάλῃ λίγο λάδι στὴν καντήλα ποὺ τρεμόσβηνε τώρα μπροστὰ στὸ εἰκονο-στάσιο. Μέσα στὴν κάμαρα ποὺ ὡς πρὶν λίγες στιγμὲς ἀντηχοῦσαν τὰ τρα-γούδια τῶν κοριτσιῶν ἀπλώθηκε μιὰ θανατικὴ σιωπὴ. Κι' ἀκούονταν μιὰ θα-ρραλέα πνιγμένη ἀνάσα ποὺ πνιγότανε ἀ-κόμη περισσότερο ἀπ' τὸ θόρυβο τοῦ ἀγέρα καὶ τοῦ χαλαζιοῦ ποὺ χτυποῦσε τὶς πλάκινες στέγες καὶ μαστίγωνε τὰ τζάμια τῶν παραθυρίων. Ἡ Ἀφροῦλα καρφωμένη μπροστὰ στὸ παράθυρο σὰν ν' ἀνιάντευε πρὸς τὴ θάλασσα προ-σπαθώντας νὰ διακρίνῃ ἀνάμεσα ἀπ' τὸ χαλάζι καὶ τοὺς μολυβένιους ὄγ-κους τοῦ οὐρανοῦ ἕνα κομμάτι τοῦ ἀ-λαργينوῦ ὁρίζοντα. Ὁ Φουστέρης χαλ-κοπράσινος ἀρχισε νὰ διασχίζει βιαστι-κά τὴν κάμαρα σὰν χτυπημένο θεριὸ μέσα σὲ σιδερένιο κλουδί. Βλαστημοῦ-σε μέσα στὰ δόντια του κ' ἡ ἀνύστα ποὺ πνιγμένη μόλις κ' ἔβγαίνει ἀπ' τὰ στήθη του. Ἀπ' τὴ βαρεμένη του σκέ-ψη περνοῦσε ἡ ἰδέα τῆς καταστροφῆς κ' ἐνοίωνε μιὰ ἀνασφάλιση στὴν ψυχὴ του. Ἀπόδεντρα, μυγδαλιές, χωράφια, μύλους, φυτείες, καίκια ποὺ τὰξίδευαν σ' ἀλαργινὲς θάλασσες ὅλα τὰβλεπε στὴ θολωμένη του σκέψη συντρίμμια κάτω ἀπ' τὴ λύσσα τοῦ ἀγέρα καὶ τοῦ χαλαζιοῦ. Τίποτε δὲν εἶχε μείνει—στὴ φαντασία του—ἀπ' τὸ προικιὸ μὲ τὰ εἰσοδήματα. Κι' ὅσο δυνατόν τὸ χα-λάζι καὶ φυσσημανοῦσε ὁ ἀέρας τόσο ἡ καταστροφὴ μεγάλωνε στὴ σκέψη του καὶ ξυπνοῦσε μέσα του τὴ λύσσα τοῦ κτήνους. Στὸ ξύπνημα αὐτὸ ἔρριχνε ἄ-γριες ματιές πότε στὸ λευκὸ ρουχι-σμὸ ποὺ ράβανε καὶ κεντοῦσανε πρὶν λίγες στιγμὲς τὰ κορίτσια μὲ τὸ τρα-γούδι στὰ χεῖλη καὶ πότε στὸ Σιδερε-τὸν Μελίγκα καὶ στὴν κόρη του τὴν ἀρ-ραβωνιαστικιά του. Ἡ Ἀφροῦλα ποὺ μάντευε σὲ κάποιες φευγαλέες στιγμὲς τὴν ἀγριότητα καὶ τὴν λύσσα τοῦ Φου-στερῆ αἰσθανότανε τὴν ψυχὴ τῆς πλημ-μυρισμένη ἀπὸ ἀνεκφραστὴ χαρὰ. Αὐ-τὴ στὴν καταστροφὴ ποὺ ἔφερνε τὸ χα-λάζι ἐδοκίμαζε μιὰ παράδοξη ἡδονή. Κι' ὅσο δυνατόν ὁ ἀέρας καὶ τὸ χα-λάζι ἔπεφτε μὲ μεγαλειότητα ὁρμη-αὐτὴ αἰσθανότανε κάτι σὰν ἕνα τρελλὸ μεθῶσι. Τὸ αἶμα τῆς πετοῦσε στὶς φλέ-βες παράδοξα κ' ἐφλόγωναν τὰ μάγου-λά της—δὺο ἄλκιρα τριαντάφυλλα τοῦ Μάη τώρα— καὶ ἀστραφταν τὰ μάτια της ἀπὸ ἀλλόκοτες φωτιές ποὺ σὰν ἀ-στραπές κι' αὐτὲς σπαθίζανε τὸ μισο-σκόταδο τῆς κάμαρας. Ἡ Ἀφροῦλα ἔ-νοιωθε τὸ μῖσος γιὰ τὸν «ἀμερικάνο» δυνατότερο ὁλοένα κ' ἡ χαρὰ τῆς γιὰ τὴν καταστροφὴ ποὺ θὰ γκρεμίζαν ὀ-νειρικά καὶ σχέδια τοῦ ἀραβωνιαστικοῦ της ξανάδινε τὰ σπυρματίζοντα. Σὰν νὰθελε νὰ διαλαλήσῃ τὴ χαρὰ της, νὰ τραγουδήσῃ, ν' ἀγκαλιάσῃ τὰ κορίτσια —τὶς φιλενάδες της—ν' ἀφίση σὲ μιὰ δυνάστη ἔκρηξη νὰ ξεχειλίσῃ ἡ ψυχὴ της. Καὶ μέσα στὶς χαρούμενες αὐτὲς σκέψεις της κι' ἐπάνω στὴν ἡδονὴ τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου της ποὺ τὸν ἐφώ-ταγαν τὰ φλογόβλα σπαθίσματα τῶν ματιῶν της σὰν νὰθελε καὶ τὴ μορφή τοῦ Ἀρίστου ποὺ πάλευε νικητὴ μέσα στὸ καράβι του πέρα ἀπ' τὸ ταραγμέ-

νο μπουγάζι. Μὰ ὁ ἥλιος ἀστραφτε-κεῖ πέρα. Κι' ἔβλεπε τὸν Ἀρίστο φω-τισμένο κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο αὐτὸν, ὀ-μορφο, ροδόψημένο καὶ γελαστό. Ὁ Φουστέρης ἐξακολουθοῦσε νὰ θλαστη-μᾶ μέσα στὰ δόντια του. Ἡ Ἀφροῦλα ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς σὰν μισομεθυμένη κι' ἔτσι μὲ κλεισμένα μάτια παρακο-λοῦθοῦσε σὰν σὲ μιὰ ἔκσταση τὸ χαλά-ζι ποὺ ἐπέφτε ἀκόμη μαστιγώνοντας μ' ἕνα ἀνατριχιαστικὸ θόρυβο δέντρα, ἀνθρώπους, στέγες, παράθυρα καὶ τὸ κάθε-τί...

□ □

Στὰ καφενεῖα τοῦ μικροῦ πόρτου τὴν ἄλλη μέρα ὅλοι μιλοῦσαν γιὰ τὴν καταστροφὴ. Τὸ νησί ποτὲ του δὲ γνῶ-ρισε τέτοιο χαλασμό. Τίποτε δὲν ἀφή-κε τὸ χαλάζι. Γυμνώθηκαν οἱ ἀνθιμέ-νες ἀμυγδαλιές, ἐκάηκαν οἱ λευκοστό-λιστες φουντωμένες ροδακινιές κι' ὁ θάνατος ἀπλώθηκε στὰ λυθόδεντρα καὶ στὰ περιβόλια μὲ τίς φυτείες. Μιλοῦ-σαν καὶ γιὰ τὴν θαλασσοταραχὴ καὶ γιὰ τὰ καίκια ποὺ πάλαιψαν καὶ θα-λασσοπνίγηκαν τὸ βράδυ ἐκεῖνο— τὸ γθεσινὸ βράδυ. Καὶ μιλοῦσανε γιὰ τὸν Ἀρίστο τὸν πραγματευτὴ ποὺ ἔφτανε μέσα στὴν πόρτα θαλασσοδαρμένος μὲ τὸ καίκι του ποὺ τὰχε σπρώξῃ ὁ ἀέ-ρας καὶ τὸ χαλάζι στὰ θορεῖνα γκρε-μὰ τοῦ νησιοῦ. Ὁ Γιάννης ὁ Κρητικὸς ποὺ τὸν εἶχε διηρθωνόντας τὸ καί-κι τοῦ ὅλο καὶ ἔλεγε γιὰ τὴν λεθε-νιὰ τοῦ Ἀρίστου. Καὶ στὰ καφενεῖα τοῦ πόρτου μαζί μὲ τὴν λεθενιστὴν τοῦ ξενιτεμένου πραγματευτὴ παινέ-ανε καὶ τὴν ὁμορφίαν τῆς Ἀφροῦλας ποὺ στάνθηκε ἀτυχὴ στὴν ἀγάπη της. Ἐπάνω στὴ χώρα μιλοῦσανε κ' ἐκεῖ γιὰ τὴν καταστροφὴ καὶ σὲ δὺο μέρες ἀκούσθηκε πῶς ὁ «ἀμερικάνος» ἔστε-λε πίσω τὸν ἀρραβῶνα. Τὰ ληθόδεντρα τοῦ Μελίγκα καὶ οἱ μυγδαλιές του καὶ τὰ περιβόλια καταστράφηκαν κι' οἱ μύ-λοι στὰ θορεῖνα γκρεμίσανε κ' εἶχαν χαθῇ τὰ καίκια ποὺ ταξίδευαν σὲ ἀ-λαργινὲς θάλασσες. Τὸ χαλάζι εἶχε ρη-μάξει τὴν προκία τῆς Ἀφροῦλας κι' ὁ-λο τὸ σπῆτι τοῦ Μελίγκα. Τὶ τῶφελος γιὰ τὸν «ἀμερικάνο» ὁ γάμος αὐτός; Ἡ κυρὰ Φωτεινίτσα πρώτη αὐτὴ ἀκου-σε πῶς ὁ Παντελῆς ὁ Φουστέρης δὲν ἤ-θελε γιὰ γυναῖκα του πιά τὴν Ἀφροῦ-λα χωρίς κτήματα ποὺ νδύναν εἰσό-δημα. Εἶδε τὸν Μελίγκα νὰ ἐγαίνῃ σὰν

**ΕΚΛΕΚΤΟΙ
ΣΤΙΧΟΙ**

ΑΠ' ΤΑ "ΔΕΚΑΣΤΙΧΑ,"

Ψυχὴ μου! ποὺ σὰν τὴν Κασάντρα
προφήτεες τὴν ἄγρια μπόρα,
κ' ἦσουν τῆς θλίψης ἀνυφάντρα,
προσμένοντας τὴ μαύρην ὥρα,
πάψε νὰ μοῖρεσαι πιά, τώρα
π' ἀντίκρυσες τὴν συμφορά.
Κι' ἀντὶς τὸ αἰώνιο μοιρολόι,
τραγουδῆσε γιὰ μιὰ φορὰ,
τώρα π' ἀνοίγουν τὰ φτερά
κι' ἀπολυτρώνονται οἱ ἀθάτοι.

ΜΑΡΚΟΣ ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΣ

παραζαλισμένος ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ καὶ
νὰ διασχίξῃ τρικλίζοντας τὸ «στιάδι»
ποὺ ἔφερνε στὴν μεγάλη «πιτάσσα». Κ'
οἱ γυναῖκες ποὺ κάθονταν στὶς «λό-
τζες» ἐτρόμαξαν ἀντικρύζοντας τὴν ὀ-
ψη καὶ τὰ μάτια τοῦ ποὺ πετοῦσαν ἀ-
γριες φλόγες σὰν νάταν πυρωμένα ἀπὸ
δυνατὸ νησιώτικο κρασί. Ἐμπήκε στὸ
καφενεῖο τοῦ Κοντοδήμου. Σ' ἕνα
τραπέζι στὸ βάθος καθότανε θυσιμέ-
νος σὲ σκέψεις ὁ «ἀμερικάνος». Ὁ Σι-
δερετὴς κάθισε στὸ ἴδιο τραπέζι χωρὶς
νὰ χαιρετήσῃ κανένα. Παράγγειλε ἕνα
πιτό. Ἡ φωνὴ του ἦταν ἀλλαγμένη
καὶ τρεμάμενη. Ὁ τηλεγραφετὴς καὶ ὁ
ὕπογραμμάτας τοῦ εἰρηνοδικείου ποὺ
ἦταν οἱ μόνοι πελάτες τῆς στιγμῆς ἔ-
κείνης κατὰ ψιθύρισαν. Καὶ πρὶν ἀντιλη-
φθοῦνε τί εἶχε συμβῆ εἶδαν τὸν Σιδε-
ρετὴ νὰ πετιέται ἄγρια κ' ἀρπάχοντας
τὸν «ἀμερικάνο» νὰ φωνάζῃ ἄγρια :

—Αὐτὸ ποὺ θὰ κάμῃς εἶναι ἀτιμία...
Ὁ Φουστέρης προσπάθησε ν' ἀπαλ-
λαγῇ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Σιδερετῆ.

—Ἀφήσε με!
Τὸ καφενεῖο ἀναστατώθηκε καὶ πρὶν
προφθάσουν οἱ ἄλλοι νὰ μποῦν στὴ μέ-
ση οἱ δὺο ἄντρες ἀρπάχτηκαν καὶ κη-
λιότανε σ' ἕνα ἄγριο πάλασμα. Στὸ νη-
σί ἐβούιζε πῶς στοῦ Κοντοδήμου σκα-
τώνονται ὁ Μελίγκας μὲ τὸν ἀρραβῶ-
ναστικὸ τῆς κόρης του. Ἡ «πιτάσσα»
ἐγέμισε σὲ λίγο ἀπὸ ἄντρες καὶ γυναι-
κες ποὺ φώναζαν νὰ σταματήσῃ τὸ
πάλασμα. Μέσα στὸ καφενεῖο ὤρμησε
γιὰ μιὰ στιγμὴ ἕνας ἄνθρωπος κ' ἄρ-
πάχοντας μὲ δὺο γερά σιδερένια μπρά-
τσα τὸν «ἀμερικάνο» τὸν τράβηξε μα-
κριὰ ἀπὸ τὸν γέρο Μελίγκα. Τὸ καφε-
νεῖο ἀνάστανε καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς
«πιτάσας» ποὺ ζύγωσαν στὸ καφενεῖο
αἰσθάνθηκαν κ' αὐτοὶ ἀνακούφισαν.
—Ὁ Ἀρίστος! ψιθύρισαν μὲ ἐκπληξη
ὅλοι τους. Κι' ἀκούσαν τὴ φωνὴν τοῦ ἄ-
γρια καὶ ταραγμένη μαζί νὰ λέη :

—Ἄν εἶσαι ἄντρας νὰ παλαίψῃς μα-
ζί μου.
Ὁ Φουστέρης ποὺ αἰσθανότανε τὸ
σφίξιμο τῶν σιδερένιων μπράτσων τοῦ
Ἀρίστου προσπάθησε νὰ δεῖλῃ γενναϊό-
τητα καὶ ἀρχισε νὰ γελᾷ σαρκαστι-
κά...

—Ἄντρας ἐσύ...
—Κι' ἂν θέλῃς νὰ στὸ δεῖξω...
—Τέτοια παλληκάρια δὲν μὲ τρομά-
ζουν. Ἐγὼ ἔχω...

Μὲ μιὰ γρήγορὴ κίνησις ὁ Φουστέ-
ρης ἔκαμε νὰ ἐγείνῃ τὸ μαχαίρι ποὺ
κρατοῦσε ἐπάνω του πάντα. Μὰ ὁ Ἀ-
ρίστος ἐκράτησε τὸ χεῖρ του καὶ τὸν
ἐσπρώξε πρὸς τὴν γωνία τοῦ καφε-
νεῖου φωνάζοντας :

—Φονεῖ! Κλέφτη!

□ □

Τὰ προικιά ραδόντανε τώρα μὲ τρα-
γούδια καὶ τῆς Ἀφροῦλας. Κι' ὅλο τὸ
νησί ἐχόρευε κ' ἐγλέντησε στοὺς γά-
μους τῆς ὁμορφῆς νυφούλας. Κι' ἦ-
ταν πανώρηνα νύφη ἡ Ἀφροῦλα μέσ'
στὰ λευκὰ πέπλα ποὺ ἀνάδευε τὸ κορ-
μὶ τῆς σὰν χυτὸ κρύσταλλο καὶ τοὺς
λεμοναυθοὺς στὸ κεφάλι της μὲ τὰ μαύ-
ρα βελούδα στὰ μαλλιά της καὶ τίς
φλόγες ποὺ πετάγανε τὰ δὺο μεγάλα
φωτερὰ τῆς μάτια. Ἦτανε φλόγες χα-
ρᾶς καὶ εὐτυχίας. Γιατὶ στὴν ἐκκλη-
σιὰ θὰ πῆγαινε κοντὰ στὸν ἀγαπημέ-
νο της τὸν Ἀρίστο. Ἦταν ἄντρας αὐ-
τός. Ὁ ἄντρας ποὺ εἶχε ἀγαπήσῃ μὲ
τὴν ψυχὴ τῆς ἡ ὁμορφὴ μοναχοκόρη τοῦ
Μελίγκα. Ἡ ἀνοίξῃ ἐμοσχοδόλαγε τὸ
βράδυ ἐκεῖνο. Κι' ὅλο τὸ νησί ἀνάσ-
ανε ἀπὸ τὸ λεπτὸ μοσχοδόλημά της.

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

ΚΟΙΛΙΑ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΗ

ΤΟΥ Κ. ΜΙΜ. ΨΑΘ.

Κοιλία τρυφερά καὶ συμπαθὲς ἡ-
νήκουσα σὲ γνωστὴν ἡθοποιὸν
τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου
ὠδηγήθη στὸ ἐδῶλιον τοῦ πται-
σματοδικείου μὲ τὴν βαρυτάτην κατη-
γορίαν ὅτι ἐνεφανίζετο κάθε βράδυ γυ-
μνὴ ὅπως ἡ κοιλία τῆς Εὐᾶς στὸ προ-
σκῆνιον τοῦ θεάτρου, ἐκινεῖτο προκλη-
τικῶς καὶ περιεστρέφετο σκανδαλωδῶς
ὥστε νὰ συγκρούεται εἰς τὴν συμβολι-
κὴν τῆς κίνησιν μὲ τὸ δημόσιον αἴθη-
μα καὶ τὴν δημοσίαν αἰδῶ.
Ὁ πταισματοδίκης ρίχνει βλέμμα ἐ-
ρευνητικὸν ἐπὶ τῆς κατηγορουμένης
κοιλίας:

—Κάθισε ἐκεῖ.

Κάθεται ἡ ἡθοποιὸς καὶ ἡ κοιλία
της. Συγκλίνει; Καμμία. Ἐπάνω στὸ
ἥρεμο πρόσωπό της ἀνθεὶ μεδίαμα ἀ-
θωότητος καὶ τὰ μάτια της στρέφον-
ται ποὺ καὶ ποὺ πρὸς τὰ κάτω, ἀκρι-
βῶς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦ ὀφθαλμοῦ πε-
ρὶ τὸν ἄξονα τοῦ ὁποίου περιεστρέφε-
το ἐξ ἐπαγγέλματος ἡ εὐκίνητος κοι-
λία τῆς ὅπως ἡ γῆ περὶ τὸν ἰδικόν της
ἄξονα. Ἄν ὅμως ἡ περιστροφικὴ κί-
νησις τῆς γῆς γίνεται σύμφωνα μὲ
τοὺς ἀγράφους φυσικοὺς νόμους, ἡ πε-
ριστροφὴ τῆς κοιλίας τῆς κατηγορου-
μένης ἐγίνετο παρὰ τοὺς κειμένους
γρᾶπτους νόμους. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ
ἠνάγκασε ἕνα ἀστυνομικὸν ὄργανον
νὰ παρέμβῃ καὶ νὰ διατάξῃ τὸ σταμά-
τημα τῆς κινήσεως τῆς κοιλίας μὲ τὸ
ῥυθμὸν ποὺ διέταξε κάποτε ὁ βιβλικὸς
ἀρχηγὸς τῶν Ἰουδαίων τὸ σταμάτη-
μα τῆς κινήσεως τοῦ ἡλίου.

—Στήτω ἡ κοιλία σου κατὰ Γα-
βαὼν!...

Ὁ ἥλιος ἐπειθάρχησε, ὡς γνωστόν.
Ἡ κοιλία ὅμως ἦταν ἀπειθάρχης.

Ἄλλα αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν ἐξετά-
ζονται ἀπὸ τοὺς φρουροὺς τοῦ νόμου
καὶ ἔτσι ἡ ἀπειθάρχης κοιλία εὐρί-
σκειται ὑπὸ κατηγορίαν ποὺ προσπαθεῖ
ν' ἀνατρέψῃ μὲ ὀλόκληρη σειρὰν μαρ-
τύρων, ἡθοποιῶν, συγγραφέων, ἀν-
θρώπων τοῦ θεάτρου, τελοσπάντων,
ποὺ ἐγνώρισαν πολλὰς κοιλίας εἰς τὴν
ζωὴν των καὶ ποτὲ δὲν εἶδαν κανενὸς
τὸ ἀσθημα νὰ ὑποφέρει ἀπὸ τὴν ὀρι-
ζοντίαν, τὴν κάθετον, ἢ τὴν περιστρο-
φικὴν τους κίνησιν.

—Δὲν ἦτο ἄσεμνος ἡ κίνησις!...

—Ἀλλά;

—Ἡ κατηγορουμένη ἀπλῶς ἐχόρευε
ἕνα χορόν.

—Χορόν;

—Μάλιστα. Τὸν γνωστὸ χορὸ τῆς
κοιλίας!... Ἐγώ, κ. πταισματοδίκας,
ἐγύρισα σὲ πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου
ὅπου χορεύεται αὐτός ὁ χορὸς. Πουθε-
νὰ δὲν θεωρεῖται ἄσεμνος. Στὸ Ἀλγέ-
ρι, ἔξαφνα, ὅπου ἐπῆγα μὲ ἕνα θιασο-
εἶδα μιὰ ἀραπὶνα νὰ χορεύῃ τὸν χορὸ
τῆς κοιλίας, ἀλλὰ μὲ τέτοιες κινήσεις
ὥστε οἱ κινήσεις τῆς κατηγορουμένης
νὰ ὀχιρῶν μπροστὰ σ' ἐκεῖνες.

—Ποῦ ἄλλοῦ εἶδατε τέτοιο χορὸ;

—Στὴν Αἴγυπτον. Εἶδα μάλιστα φελ-

λάχες νὰ χορεύουν χωρὶς στηθόδεσμο!

—Στὴν Αἴγυπτον;
—Ναί. Εἶναι ἕνας ὠραίος χορὸς, κ.
πταισματοδίκας. Τίποτε τὸ ἄσεμνον δὲν
ἔχει. Σὰς βεβαίω ὅτι πολλὰς φορὲς
βλέπω τὴν κατηγορουμένην καὶ
χαίρομαι. Δὲν κινεῖ μονάχα τὴν κοιλία
της, ἀλλὰ καὶ τὰ χέρια, τοὺς ὤμους
της, τὸ κεφάλι της, μὲ τὸν ἀργὸ ρυθ-
μὸ τῆς ἀνατολίτικης μουσικῆς, αὐτὴ
ποὺ μᾶς συγκινεῖ, δηλαδή, πρὸ παν-
τὸς ἑμᾶς τοὺς Ἕλληνας, οἱ ὅποιοι,
παρ' ὅλον ὅτι εὐρωπαϊζομεν ἔχομεν
μέσα μας πηγαίαν τὴν συγκίνησιν γιὰ
κάθε τι τὸ ἀνατολίτικο. Ἀκούσατε ποτὲ
Μπετόβεν, κ. πρόεδρε;
—Σὰς παρακαλῶ.
—Σὰς παρακαλῶ κ' ἐγὼ κύριε πρόε-
δρε. Ἐγὼ σημάσταν αὐτὸ. Πέστε μου
ἂν ἔχετε ἀκούσει ποτὲ Μπετόβεν...

Στήτω... ἡ κοιλία σου κατὰ Γαβαὼν!

—Ἀκουσα. Καὶ λοιπόν;

—Συνεκινήθητε;

—Σὰς παρακαλῶ!...

—Σὰς παρακαλῶ κ' ἐγὼ κ. πρόεδρε.
Σὰς ἐρωτῶ γιατί εἰμαι βέβαιος ὅτι κα-
νεῖς μας δὲν συγκινεῖται πραγματικά
ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα. Εἰμαστέ, πα-
ρὰ τὴν πρόδόν μας, ὡς τὰ βάθη τῆς
ψυχῆς μας ἀνατολίται. Μᾶς συγκινεῖ
ὁ ἀμάνες περισσότερον ἀπὸ τὸν Μπετό-
βεν καὶ ὁ χορὸς τῆς κοιλίας περισσό-
τερον ἀπὸ τὴν ροῦμπαν...

Ἄλλος μάρτυς βεβαίωσε ὅτι ἡ κατη-
γορουμένη εἶναι τύπος καὶ ὑπογραμμὸς
τιμίας γυναικὸς ποὺ ποτὲ δὲν θὰ ἐφθα-
νε νὰ χορεύῃ ἀσέμνους χορούς.

—Πῶς τὸ ξέρετε;

—Ὅτε συζητήσῃ!

—Καὶ ὅμως ἐχόρευε ἕναν χορόν ποὺ
θὰ ἐντρεπόταν νὰ τὸν διῇ ἕνας σοβα-
ρὸς ἄνθρωπος. Ναί ἢ ὄχι;

—Ὅτε συζητήσῃ!

—Τὶ θὰ πῇ «ὅτε συζητήσῃ»; Θὰ ἐ-
ξηγηθῇ καλά.

—Ὅτε συζητήσῃ, κ. πταισματοδίκας.
Ἐγὼ ἐνοιάζομαι μέσα στὸ ἴδιο θέατρο
καὶ τὴ βλέπω. Μάτι δὲν σηκώνει νὰ διῇ
κανένα. Κι' ἐν τούτοις εἶχε τόσοις θαυ-

μαστάς!

—Θαυμαστάς;

—Ὅτε συζητήσῃ!

—Κάθισε κάτω.

—Εὐχαριστῶ.

—Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εὐχαριστῇς...

—Ὅτε συζητήσῃ!

Ἀλλὰ ἰδοὺ ἄλλος μάρτυς ὑπερασπί-
σεως ποὺ καταθέτει ἐπιβαρυντικῶς διὰ
τὴν τέχνη τῆς ἡθοποιῶν, ἐλαφρυντικά
διὰ τὴν κατηγορουμένην:

—Ἐγὼ δὴ ἀράπες κ' ἀραπίνες νὰ
χορεύουν αὐτὸ τὸ χορὸ. Ἐτεῖ χορεύε-
ται, κ. πρόεδρε;

—Ἀλλά;

—Ὅξω ἡ κοιλία, ὅξω τὰ στήθια!

—Ποῦ τὰ εἶδες;

—Στὸ Κάιρο.

—Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει τὸ Κάιρο. Γιὰ
τὴν κατηγορουμένην νὰ μᾶς πῇ!

—Δὲν ξέρει νὰ χορεύῃ!

Σηκώνει τὰ μάτια ἡ κατηγορουμένη,
κυττάζει τὸν μάρτυρα καὶ ξεροκατα-
πίνει τὴν προφανή φύρκά της. Ἀλλὰ ὁ
μάρτυς συνεχίζει:

—Αὐτὴ, κ. πταισματοδίκας, οὔτε ξέ-
ρει νὰ κουνήσῃ καλά-καλὰ τὴν κοιλία
της! Αὐτὸς ὁ χορὸς γιὰ νὰ χορευτῇ
ὅπως πρέπει θέλει τέχνη, εὐκίνησις,
εὐλογισία καὶ τὰ τοιαῦτα...

—Τὰ ὁποῖα δὲν ἔχει ἡ κατηγορουμέ-
νη;

—Μπᾶ!

—Τότε πῶς χορεύει;

—Ἐμ χορεύει;

—Δηλαδή;

—Λέει πῶς χορεύει!

Ἐξω φρενῶν ἡ χορεύτρια...

—Γιὰ κάνε μου τὴ χάρη...

Ἐπεμβαίνει ὁ πρόεδρος:

—Σιωπὴ παρακαλῶ!

—Διαμαρτύρομαι γι' αὐτὰ ποὺ λέει.

κ. πρόεδρε.

—Εἶναι μάρτυς δικός σας!

—Νὰ μοῦ λείπῃ ἡ μαρτυρία του. Ὁ-
ρίστε!

Καλεῖται, τελοσπάντων ἡ κατηγο-
ρουμένη νὰ ἀπολογηθῇ καὶ λέει ὅτι
χορεύει ἐξ ἐπαγγέλματος ὅλους τοὺς
χορούς, εὐρωπαϊκοὺς, ἀνατολίτικους,
τοὺς πάντας. Δὲν ἐφροντάζοντο ποτὲ
ὅτι ἡ κοιλία της θὰ ἔβγαλε κανένα!

Ἀγορεύει ὁ δημόσιος κατηγορὸς καὶ
ζητεῖ ἐπὶ πινάκι τὴν κοιλίαν τῆς κα-
τηγορουμένης. Ἀγορεύει καὶ ὁ συνή-
γορος τῆς ὑπερασπίσεως—ἕνας μου-
στακῆς κοιλάρδας:

Θὰ σβύση τὸ φεγγάρι;

ΟΙ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΡΟΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΩΝ

Αϊῶνες τώρα ἡ γλῶμὴ δορυφόρος μας ἐμπνέει τοὺς ποιητάς. Τὸ ἀπαλὸ τῆς φῶς ἀπλώνεται ἀσημένιο πάνω στὴ γῆ, καὶ χρωματίζει φαντασμογορικά τὸ κάθετι. Νὰ δῶμας ποὺ τώρα τελευταῖα γίνεται μεγάλη συζήτηση σχετικά μὲ τὴν κατάσταση τοῦ φεγγαρίου. Ἀναφέρονται ἀνυσυνηκτικά προγνωστικά διαφόρων ἐπιφανῶν ἀστρολόγων καὶ ἀστρονόμων. Ξανάρχονται δὲ στὴ μνήμη διάφορες προφητείες καὶ διάφοροι θρύλοι ἀποκρυφιστικοί. Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχοῦν τουλάχιστον ἐμᾶς.

Ἄν πρόκειται κάποτε νὰ καταστραφῇ τὸ φεγγάρι, αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ τὸ δοῦμε ἐμεῖς, ἀκόμα καὶ μὲ τὶς ἀπαισιοδοξώτερες προβλέψεις.

Μιά ἀπ' αὐτὲς εἶναι καὶ ἡ προφητεία τοῦ Ἁγίου Μαλαχία ποὺ τὴν συμπλήρωσε κάποιος ἀγνωστος μοναχὸς, γνωστός ὡς «ὁ μοναχὸς τῆς Παδούης». Κι' ἀναφέρουμε αὐτὴ τὴν προφητεία γιατί ἀκριβῶς ἐπαλήθευσε ὡς πρὸς τὶς προβλέψεις τῆς σχετικὰ μὲ τὸν Παγκόσμιο Πόλεμο καὶ μὲ διάφορα ἄλλα γεγονότα τῆς σύγχρονης ἱστορίας.

Λέει λοιπὸν ἡ προφητεία αὐτὴ ὅτι ἡ καταστροφὴ τοῦ φεγγαρίου—τὸ χάρισμά του στὰ δύο, γιὰ τὴν ἀκρίβεια—θὰ λάβῃ χώραν ἐπὶ τοῦ διαδόγου—τετάρτου κατὰ σειράν—τοῦ σημεριοῦ Πάπα Πίου τοῦ 11ου.

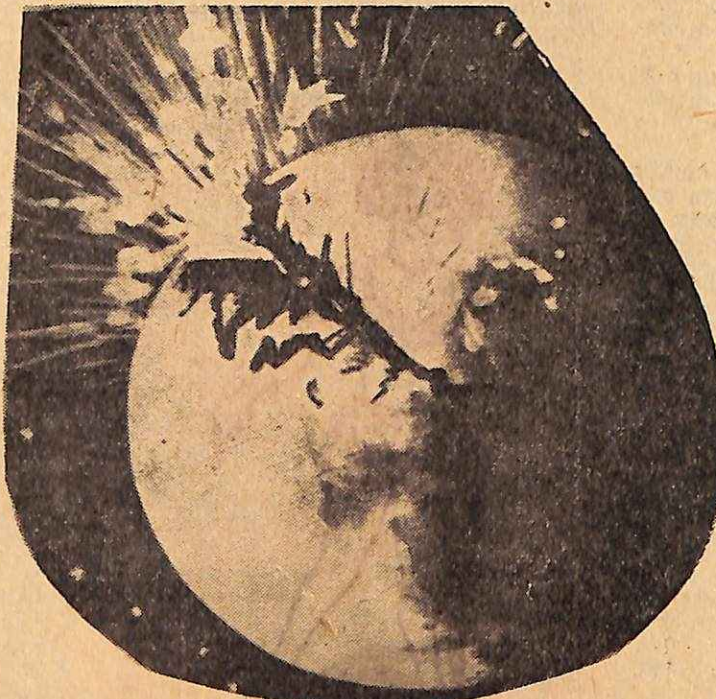
Τελευταῖα, ἀμερικανοὶ ἀστρονόμοι παρέτήρησαν μιὰ τερασστία σχισμὴ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ φεγγαρίου. Τρεῖς εἶναι οἱ πιθανὲς ἐξηγήσεις αὐτοῦ τοῦ φαινομένου. Ἡ πρόκειται περὶ ὀπτικής ἀπάτης, ἢ περὶ σχισμῆς ἐντελῶς ἐπιφανειακῆς, ἢ—τρίτο καὶ χειρότερο—ἡ σχισμὴ αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη ἐξωτερικὴ ἐκδήλωση ἐσωτερικῶν διαταραχῶν ποὺ θὰ καταλήξουν στὴν τελικὴ καταστροφὴ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς σοφωτέρους συγγρόνους ἐπιστήμονας, ὁ σὲρ Τζαίμς Τζῶνς, διευθυντὴς τῆς ἀγγλικῆς βασιλικῆς Ἑταιρίας ἀστρονομικῶν ἔρευνῶν, ἔκανε τελευταῖα κάτι δηλώσεις σχετικά μὲ τὶς ἐρευνὲς τοῦ δσον ἀφορᾷ τὴν κατάσταση τοῦ φεγγαρίου. Σημειώστς δέ, ὅτι δὲν δὲν πρόκειται πιά ἀπλῶς περὶ ὀραματισμοῦ προφήτου, ἀλλὰ περὶ συμπερασμάτων ἐνὸς ἐπιστήμονος, ἐνὸς μαθηματικοῦ.

Ξέρομε ὅτι ἡ περίφημη κίνηση τοῦ φεγγαρίου γύρω ἀπὸ τὴ γῆ, ὁλοένα ἐπιταχύνεται, ἐπίσης εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τῆς δορυφόρου τῆς ἀπόστασις διαρκῶς μικραίνει, ἀνεπαίσθητα, ἀλλὰ σταθερά. Θὰ διερωτᾷσθε τώρα πῶς κατάρθωσαν κι' ἐμελέτησαν αὐτὲς τὶς μικρὲς διαφορᾶς. Εἶναι ἀπλοῦστατο. Οἱ ἀστρονόμοι—ἀστρολόγοι τῆς ἀρχαιότητος μελετοῦσαν μὲ μεγάλη προσοχὴ τὰς διαφορὰς ἐκ-

λείψεως τοῦ φεγγαρίου. Μελετώντας τώρα ἐμεῖς τὰ κείμενα ποὺ μᾶς ἀφῆσαν, βλέπουμε ὅτι τὰ διαστήματα μεταξὺ δύο διαδοχικῶν ἐκλείψεων, στὴν ἀρχαιότητα, ἦσαν μεγαλύτερα παρὰ σήμερα. Ἐπομένως, συμπεραίνουν οἱ σύγχρονοι ἀστρονόμοι, ἡ ταχύτης τοῦ φεγγαρίου ἦταν τότε μικροτέρα τῆς σημερινῆς τῆς, ὅπως ἐπίσης ἡ ἀπόστασις τοῦ ἀπ' τὸν πλανήτη μας ἦταν μεγαλύτερη.

Κατὰ τὸν σὲρ Τζαίμς Τζῶνς, ἡ διαφορά αὐτὴ διαρκῶς θὰ μεγαλώνει, κι' ἔτσι τὸ φεγγάρι, ποὺ βρίσκεται τώρα

Τὸ φεγγάρι διαλύεται...

σὲ ἀπόστασις 340.000 χιλιομέτρων ἀπ' τὴν Γῆ, θὰ πλησιάσῃ μέχρις ἀποστάσεως 16.000 χιλιομέτρων. Ὁ καθένας μας φαντάζεται τὸ θέαμα ποὺ θὰ παρουσιάζῃ ὁ γιγαντιαῖος τοῦ δίσκος. Μὲ κοινὰ κιάλια ὁποιοσδήποτε θὰ μπορῇ νὰ διακρίνῃ καὶ τὶς μικρότερες λεπτομέρειες στὴν ἐπιφάνειά τῆς, ἂν ὑπάρχῃ ζωὴ στὸ φεγγάρι. Θὰ μπορούμε τότε νὰ μελετήσουμε μὲ τὴν ἀνεσὴ μας τοὺς ἀνθρώπους του, τὰ ζῶα του, τὰ φυτὰ του.

Μιά ἐκδρομὴ στὸ φεγγάρι θά'ναι, τότε, ζήτημα τόσο ἀπλὸ ὅσο εἶναι σήμερα μιὰ ἐκδρομὴ στὰ περίχωρα τῶν Ἀθηνῶν. Κι' ἴσως νὰ παραστοῦμε μάρτυρες φοβερῶν ἀγώνων γιὰ τὴν ἀπόκτηση κι' ἐκμετάλλευση τῶν πλουτοφόρων πηγῶν τοῦ δορυφόρου μας. Τρομακτικὲς μάχες θὰ λαμβάνουν χώρα στὰς οὐρανίους ὁδοὺς ὅπου καταπληκτικὰ μηχανήματα θὰ σκορποῦν τὸν θάνατο σ' ὅσους θὰ τολμοῦν νὰ διεκδικήσουν τὸ προνόμιο ἐκμεταλλεύσεως τοῦ φεγγαρίου.

Ἀλλὰ τότε—προβλέπουν οἱ μαθηματικοὶ ὑπολογισμοὶ τοῦ σὲρ Τζαίμς Τζῶνς—εἶναι ποὺ θὰ ἐκραγῇ τὸ φεγγάρι καὶ τὰ κομμάτια του θὰ σκορπισθοῦν στὸ Ἄπειρο. Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ θὰ πέσουν καὶ στὴ Γῆ.

Ὁ σοφὸς ἀγγλὸς ἀστρονόμος δὲν προσδιορίζει ἐπακριβῶς πότε θὰ... διαπραχθοῦν τὰ τρομακτικὰ αὐτὰ γεγονότα. Πάντως ἀφήνει νὰ μαντεύωμε πῶς ἐκατομμύρια χρόνια μᾶς χωρίζουν ἀπ' τὴν ἐκπληκτικὴ αὐτὴ καταστροφὴ τοῦ φεγγαρίου. Ἐ, ὅπωςδήποτε μπορούμε νὰ κοιμηθούμε ἀκόμα ἡσυχοί!

Ὅσο γιὰ τὴν προφητεία ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχὴ αὐτὴ τοποθετεῖ τὸ κοσμοϊστορικὸ γεγονὸς ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ τετάρτου διαδόγου τοῦ σημεριοῦ Πάπα Πίου τοῦ 11ου.

Τὸν τωρινὸ Πάπα πρόκειται νὰ διαδεχθῇ—σύμφωνα πάντα μὲ τὴν προφητεία—ἐνὰς Πάπας μὲ τὸ ὄνομα Γρηγόριος ὁ 7ος, αὐτὸν δὲ ὁ Παῦλος ὁ 6ος. Διάδοχος τοῦτου θὰ εἶναι ὁ Κλήμης ὁ 15ος καὶ τέλος ἔρχεται ὁ μοιραῖος τέταρτος διάδοχος, ὁ Πάπας Πίος ὁ 12ος, κληρονόμος τῆς παπικῆς τιάρας καὶ τῶν συμβολικῶν κλειδιῶν. Τὴν βασιλεία του ὁ προφήτης—ἅγιος τὴν ὀνομάζει «Ντὲ μεντιετᾶτε λ' οὐνε» (τοῦ χωρισμοῦ σὲ δύο μέρη τοῦ φεγγαρίου).

Ὁ ἄγνωστος «μοναχὸς τῆς Παδούης» προσθέτει τὴν ἐξῆς αἰνιγματικὴ φράση στὴν προφητεία τοῦ Ἁγίου. «Ἀπὸ τὸ χάρισμα τοῦ φεγγαρίου θὰ ἐκπορευθῇ ὁ Πάπας αὐτὸς ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ. Χαῖρε Πάπα Πίε 12ε, τὸ μέλλον θύμα!»

Ἀποκαλώντας τὸν Πάπα αὐτὸν «μέλλον θύμα», μήπως ὑπονοοῦσε, ὁ «μοναχὸς τῆς Παδούης» ὅτι ὁ Πίος ὁ 12ος θὰ σκοτωθῇ κατὰ τὴν διάρκεια τῶν οὐρανίων αὐτῶν φαινομένων, ποὺ φυσικὰ θὰ ἔχουν τὸν ἰσχυρὸ ἀντίκτυπο τοῦς στὴ Γῆ. Γιατὶ, μιὰ τέτοια τρομακτικὴ διατάραξη τῆς οὐρανίου ἰσορροπίας, θὰ ἔχῃ ἀνάλογα ἀποτελέσματα καὶ στὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς. Σύμφωνα πάντοτε μὲ τὴν προφητεία, ἡ καταστροφὴ τοῦ φεγγαρίου δὲν θὰ σημάνῃ καὶ τὸ τέλος τῆς Γῆς, γιατί τὸν Πάπα Πίο τὸν 12ο πρόκειται νὰ διαδεχθῇ ὁ Γρηγόριος ὁ 18ος. Ὅπως δὴποτε ὅμως θὰ ἔχουμε μερικές διαταραχές.

Οἱ παλῖρροιες π.χ. ποὺ, ὡς γνωστόν, προκαλοῦνται ἀπ' τὸ φεγγάρι θὰ πλημμυρῇσουν τὴν ξηρὰ ὅταν ἡ δορυφόρος μας χωρισθῇ σὲ δύο μέρη. Ἐνα γιγαντιαῖο κύμα θὰ σαρώσῃ, ὅχι μόνον τὶς ἀκτὲς, ἀλλὰ καὶ τὶς χώρες ποὺ βρίσκονται σὲ ἐπίπεδο κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης,—ὅπως ἡ Ὀλλανδία π.χ.—κι' ἀκόμα καὶ τὶς χώρες

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 38)

Ἡ Παναγία τῶν δακρύων

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΣΑΡΛΟΤ ΝΤΟΞΤΕΪΝΤΕΡ

Τέσσερις καὶ εἴκοσι. Ἡ Ρόζμαρυ ἔρριξε μιὰ ματιά στὸ παλὸ ρολοὶ τοῦ τοῖχου κι' ὕστερα στὶς γρηῃς γυναῖκες

ποὺ ἦσαν μαζεμένες στὸ σαλόνι τοῦ πρεσβυτερίου κι' ἐπνίξε ἕναν στεναγμὸ. Τὸ μάθημα τῆς ραπτικῆς θὰ διαρκούσε ἀκόμα μιὰ ὥρα καὶ φυσικὰ κοβοντας καὶ ράβοντας, οἱ γρηῃς δὲν θάπαυαν νὰ ἀναμασσοῦν τὸ μακάβριο αὐτὸ θέμα.

Ἐπρόκειτο γιὰ ἕναν περιηγητὴ, τὸν Χέρμπερτ Πλάνκετ ποὺ εἶχε μείνει ἰὼν περασμένο Σεπτέμβριο στὸ πανδοχεῖο τοῦ «Μαύρου Πεύκου». Ἡ ἱστορία του ἦταν ἡ ἐξῆς: Ὁ μίστηρ Πλάνκετ, εἶχε πληρώσει τὸν λογαριασμὸ του κι' ὁ ξενοδόχος τοῦ εἶχε ἐπιστρέφει τὰ χρήματα ποὺ εἶχε λάβει πρὸς φύλαξιν, ὅταν

ἐξαφνικὰ, ἀποφάσισε νὰ ἀναβάλῃ γιὰ λίγες μέρες τὴν ἀναχώρησή του γιὰ νὰ δῇ τὸ ἀξιοθέατον τῆς περιοχῆς ποὺ οἱ χωριανοὶ τὸ εἶχαν βαφτίσει: Ἡ Παναγία τῶν Δακρύων. Γιὰ νὰ πᾶν κανεὶς ἐκεῖ, ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἕνα ἐρημικὸ μονοπάτι ποὺ, ἰσχυρίζονταν ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο, διέσχίζε πικνόφυτες ἐκτάσεις, περνοῦσε μπροστὰ ἀπ' τὴν φτωχικὴ καλύβα τοῦ υπέρμπα Κρίστοτ καὶ κατέληγε στὸ μικρὸ ἀγρόκτημα τοῦ Τῶν Μαζέτι. Τὸ ἀγαλμα ἦταν στημένο ἀντίκρου, στὸ νησί. Τὸ βλεπάνε καλά μονάχα κάτω ἀπ' τὴν ἀπόκρημνη ἀκτὴ ὅπου τέλειωνε τὸ κτήμα τοῦ Τῶν Μαζέτι. Ἐμοιάζε πραγματικὰ μὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ κλαίει, καλλιτεχνικὰ σκαλισμένη ἀπάνω στὸν βράχο. Καὶ τὸ ντύσιμό της ἦταν γλυμμένο μὲ μεγάλη τέχνη. Τὸ λεπτὸ γερὰκι τῆς ἀκουμποῦσε στὴν κερδιά της. Καλοσκαλισμένα ἐπίσης τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου της, καὶ τὰ μαλλιά της διαγράφονταν κάτω ἀπ' τὸν βράχο ποὺ τὴν προφύλασσε. Τὸ νερὸ ποὺ ἔσταζε ἀπ' τὰ βρῦα ξεγλυστρουσε ἀπάνω στὸ μέτωπο, μαζεῖονταν μέσα στὶς κόγχες τῶν ματιῶν της καὶ κυλούσε ἀργὰ στὰ μάγουλά της σὰν δάκρυα. Ἀλλοτε, εἶχαν κάνει ἕνα φράχτη ἀπὸ παλούκια γύρω ἀπ' τὸ νησάκι ὅπου ἦταν τὸ ἀγαλμα. Κι' ἕνας γέρο—παράξενος, ποὺ ἦταν ἰδιοκτήτης τοῦ νησιοῦ, εἶχε βάλει ἐπιγραφὲς ποὺ ἔλεγαν ὅτι τὸ μέρος ἦταν ἐπικίνδυνον κι' ἦταν προτιμότερο νὰ μὴν πλησιάσουν. Ἐνῶσα ζοῦσε κανεὶς δὲν τὸν ρώτησε γιὰ νὰ μάθῃ τὸ γιὰτὶ. Ὅταν δὲ πέθανε, ὅλοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ σέβωνται τὴν ἀπαγόρευση του.

Αὐτὸ τὸ ἀγαλμα πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ ὁ Πλάνκετ, καὶ δὲν ἔαναγύρισε.

Ἡ Ρόζμαρυ χαμογελοῦσε δύσπιστα ἀκούγοντας τοὺς κατοίκους τῆς Μπλοῦ Μαρίν νὰ μιλοῦν μὲ φρίκη γιὰ τὴν ἐξαφάνισή του περιηγητοῦ. Σήμερα ὅμως μὲ μόνο τὸ ἀκουσμα τοῦ ὀνόματος Πλάνκετ, ἀνατριχιάζει. Γιὰ νὰ τὸν βροῦν. Ὑστερα, πῆγαν κι' οἱ ἄλλοι κι' ὅλοι κατέληξαν στὸ συμπέρασμα πὼς ὁ κ. Πλάνκετ εἶχε γίνε... καπνός!

Ὁ υπέρμπα Κρίστοτ δὲν θυμόταν νὰ τὸν εἶχε δῇ. Δὲν ἔβλεπε ὅμως καλὰ. Δούλευε ὅλη μέρα σκάβοντας τὴ γῆ, γιατί δὲν ἐννοοῦσε νὰ καταφύγῃ στὸ γηροκομεῖο. Τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Τῶν Μαζέτι ἦταν πολὺ πιὸ εὐφορο. Ὁ Τῶνς τὸ καλλιεργοῦσε γιὰ νὰ ζήσει κι' ἔστελνε μερικὰ χρήματα στὴν γυναῖκα του καὶ στὸν γιοῦ τοῦ στὴν Ἰταλία. Κι' ὁ Τῶνς πῆρε ὄρο πὼς κανεὶς δὲν εἶχε ἔρθει ἐκεῖνη τὴ μέρα νὰ δῇ τὴν Παναγία τῶν Δακρύων.

Οἱ ἀστυνομικοὶ «τρέλλαναν» στὶς ἐρωτήσεις τὸν Κρίστοτ, χωρὶς νὰ ἀνακαλύψουν τίποτα ἐναντίον του. Ὁ σταθμάρχης τοῦ Μπαίλν Σπρίγκς—ἐνὸς μικροῦ σταθμοῦ σὲ ἀπόστασι εἴκοσι χιλιομέτρων ἀπ' τὴν Μπλοῦ Μαρίν, ὅπου εἶχε ἐξαφανισθῇ ὁ κ. Πλάνκετ—θυμόταν ἀμυδρὰ ἕναν ἡλικιωμένο κύριο μὲ ἄσπρο γελέκο ποὺ εἶχε πάρει τὸ τραῖνο τὸ ἴδιο ἀπόγευμα τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ κ. Πλάνκετ. Οἱ τέκτιβὲς ὅμως δὲν βόηκαν τίποτα. Συμπέραναν μόνον πὼς ὁ κ. Πλάνκετ θέλησε νὰ τὸ σκάσῃ μὲ τρόπο—γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὴν γυναῖκα του ποὺ τοῦ ἔκανε τὸν βίον ἀβίωτο.

Ἡ Ρόζμαρυ χαμογελοῦσε δύσπιστα ἀκούγοντας τοὺς κατοίκους τῆς Μπλοῦ Μαρίν νὰ μιλοῦν μὲ φρίκη γιὰ τὴν ἐξαφάνισή του περιηγητοῦ. Σήμερα ὅμως μὲ μόνο τὸ ἀκουσμα τοῦ ὀνόματος Πλάνκετ, ἀνατριχιάζει. Γιὰ νὰ τὸν βροῦν. Ὑστερα, πῆγαν κι' οἱ ἄλλοι κι' ὅλοι κατέληξαν στὸ συμπέρασμα πὼς ὁ κ. Πλάνκετ εἶχε γίνε... καπνός!

Ὁ υπέρμπα Κρίστοτ δὲν θυμόταν νὰ τὸν εἶχε δῇ. Δὲν ἔβλεπε ὅμως καλὰ. Δούλευε ὅλη μέρα σκάβοντας τὴ γῆ, γιατί δὲν ἐννοοῦσε νὰ καταφύγῃ στὸ γηροκομεῖο. Τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Τῶν Μαζέτι ἦταν πολὺ πιὸ εὐφορο. Ὁ Τῶνς τὸ καλλιεργοῦσε γιὰ νὰ ζήσει κι' ἔστελνε μερικὰ χρήματα στὴν γυναῖκα του καὶ στὸν γιοῦ τοῦ στὴν Ἰταλία. Κι' ὁ Τῶνς πῆρε ὄρο πὼς κανεὶς δὲν εἶχε ἔρθει ἐκεῖνη τὴ μέρα νὰ δῇ τὴν Παναγία τῶν Δακρύων.

Οἱ ἀστυνομικοὶ «τρέλλαναν» στὶς ἐρωτήσεις τὸν Κρίστοτ, χωρὶς νὰ ἀνακαλύψουν τίποτα ἐναντίον του. Ὁ σταθμάρχης τοῦ Μπαίλν Σπρίγκς—ἐνὸς μικροῦ σταθμοῦ σὲ ἀπόστασι εἴκοσι χιλιομέτρων ἀπ' τὴν Μπλοῦ Μαρίν, ὅπου εἶχε ἐξαφανισθῇ ὁ κ. Πλάνκετ—θυμόταν ἀμυδρὰ ἕναν ἡλικιωμένο κύριο μὲ ἄσπρο γελέκο ποὺ εἶχε πάρει τὸ τραῖνο τὸ ἴδιο ἀπόγευμα τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ κ. Πλάνκετ. Οἱ τέκτιβὲς ὅμως δὲν βόηκαν τίποτα. Συμπέραναν μόνον πὼς ὁ κ. Πλάνκετ θέλησε νὰ τὸ σκάσῃ μὲ τρόπο—γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὴν γυναῖκα του ποὺ τοῦ ἔκανε τὸν βίον ἀβίωτο.

Ὁ υπέρμπα Κρίστοτ δὲν θυμόταν νὰ τὸν εἶχε δῇ. Δὲν ἔβλεπε ὅμως καλὰ. Δούλευε ὅλη μέρα σκάβοντας τὴ γῆ, γιατί δὲν ἐννοοῦσε νὰ καταφύγῃ στὸ γηροκομεῖο. Τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Τῶν Μαζέτι ἦταν πολὺ πιὸ εὐφορο. Ὁ Τῶνς τὸ καλλιεργοῦσε γιὰ νὰ ζήσει κι' ἔστελνε μερικὰ χρήματα στὴν γυναῖκα του καὶ στὸν γιοῦ τοῦ στὴν Ἰταλία. Κι' ὁ Τῶνς πῆρε ὄρο πὼς κανεὶς δὲν εἶχε ἔρθει ἐκεῖνη τὴ μέρα νὰ δῇ τὴν Παναγία τῶν Δακρύων.

Οἱ ἀστυνομικοὶ «τρέλλαναν» στὶς ἐρωτήσεις τὸν Κρίστοτ, χωρὶς νὰ ἀνακαλύψουν τίποτα ἐναντίον του. Ὁ σταθμάρχης τοῦ Μπαίλν Σπρίγκς—ἐνὸς μικροῦ σταθμοῦ σὲ ἀπόστασι εἴκοσι χιλιομέτρων ἀπ' τὴν Μπλοῦ Μαρίν, ὅπου εἶχε ἐξαφανισθῇ ὁ κ. Πλάνκετ—θυμόταν ἀμυδρὰ ἕναν ἡλικιωμένο κύριο μὲ ἄσπρο γελέκο ποὺ εἶχε πάρει τὸ τραῖνο τὸ ἴδιο ἀπόγευμα τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ κ. Πλάνκετ. Οἱ τέκτιβὲς ὅμως δὲν βόηκαν τίποτα. Συμπέραναν μόνον πὼς ὁ κ. Πλάνκετ θέλησε νὰ τὸ σκάσῃ μὲ τρόπο—γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὴν γυναῖκα του ποὺ τοῦ ἔκανε τὸν βίον ἀβίωτο.

Ὁ υπέρμπα Κρίστοτ δὲν θυμόταν νὰ τὸν εἶχε δῇ. Δὲν ἔβλεπε ὅμως καλὰ. Δούλευε ὅλη μέρα σκάβοντας τὴ γῆ, γιατί δὲν ἐννοοῦσε νὰ καταφύγῃ στὸ γηροκομεῖο. Τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Τῶν Μαζέτι ἦταν πολὺ πιὸ εὐφορο. Ὁ Τῶνς τὸ καλλιεργοῦσε γιὰ νὰ ζήσει κι' ἔστελνε μερικὰ χρήματα στὴν γυναῖκα του καὶ στὸν γιοῦ τοῦ στὴν Ἰταλία. Κι' ὁ Τῶνς πῆρε ὄρο πὼς κανεὶς δὲν εἶχε ἔρθει ἐκεῖνη τὴ μέρα νὰ δῇ τὴν Παναγία τῶν Δακρύων.

Ὁ υπέρμπα Κρίστοτ δὲν θυμόταν νὰ τὸν εἶχε δῇ. Δὲν ἔβλεπε ὅμως καλὰ. Δούλευε ὅλη μέρα σκάβοντας τὴ γῆ, γιατί δὲν ἐννοοῦσε νὰ καταφύγῃ στὸ γηροκομεῖο. Τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Τῶν Μαζέτι ἦταν πολὺ πιὸ εὐφορο. Ὁ Τῶνς τὸ καλλιεργοῦσε γιὰ νὰ ζήσει κι' ἔστελνε μερικὰ χρήματα στὴν γυναῖκα του καὶ στὸν γιοῦ τοῦ στὴν Ἰταλία. Κι' ὁ Τῶνς πῆρε ὄρο πὼς κανεὶς δὲν εἶχε ἔρθει ἐκεῖνη τὴ μέρα νὰ δῇ τὴν Παναγία τῶν Δακρύων.

Ὁ υπέρμπα Κρίστοτ δὲν θυμόταν νὰ τὸν εἶχε δῇ. Δὲν ἔβλεπε ὅμως καλὰ. Δούλευε ὅλη μέρα σκάβοντας τὴ γῆ, γιατί δὲν ἐννοοῦσε νὰ καταφύγῃ στὸ γηροκομεῖο. Τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Τῶν Μαζέτι ἦταν πολὺ πιὸ εὐφορο. Ὁ Τῶνς τὸ καλλιεργοῦσε γιὰ νὰ ζήσει κι' ἔστελνε μερικὰ χρήματα στὴν γυναῖκα του καὶ στὸν γιοῦ τοῦ στὴν Ἰταλία. Κι' ὁ Τῶνς πῆρε ὄρο πὼς κανεὶς δὲν εἶχε ἔρθει ἐκεῖνη τὴ μέρα νὰ δῇ τὴν Παναγία τῶν Δακρύων.

Ὁ υπέρμπα Κρίστοτ δὲν θυμόταν νὰ τὸν εἶχε δῇ. Δὲν ἔβλεπε ὅμως καλὰ. Δούλευε ὅλη μέρα σκάβοντας τὴ γῆ, γιατί δὲν ἐννοοῦσε νὰ καταφύγῃ στὸ γηροκομεῖο. Τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Τῶν Μαζέτι ἦταν πολὺ πιὸ εὐφορο. Ὁ Τῶνς τὸ καλλιεργοῦσε γιὰ νὰ ζήσει κι' ἔστελνε μερικὰ χρήματα στὴν γυναῖκα του καὶ στὸν γιοῦ τοῦ στὴν Ἰταλία. Κι' ὁ Τῶνς πῆρε ὄρο πὼς κανεὶς δὲν εἶχε ἔρθει ἐκεῖνη τὴ μέρα νὰ δῇ τὴν Παναγία τῶν Δακρύων.

Ὁ υπέρμπα Κρίστοτ δὲν θυμόταν νὰ τὸν εἶχε δῇ. Δὲν ἔβλεπε ὅμως καλὰ. Δούλευε ὅλη μέρα σκάβοντας τὴ γῆ, γιατί δὲν ἐννοοῦσε νὰ καταφύγῃ στὸ γηροκομεῖο. Τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Τῶν Μαζέτι ἦταν πολὺ πιὸ εὐφορο. Ὁ Τῶνς τὸ καλλιεργοῦσε γιὰ νὰ ζήσει κι' ἔστελνε μερικὰ χρήματα στὴν γυναῖκα του καὶ στὸν γιοῦ τοῦ στὴν Ἰταλία. Κι' ὁ Τῶνς πῆρε ὄρο πὼς κανεὶς δὲν εἶχε ἔρθει ἐκεῖνη τὴ μέρα νὰ δῇ τὴν Παναγία τῶν Δακρύων.

Ὁ υπέρμπα Κρίστοτ δὲν θυμόταν νὰ τὸν εἶχε δῇ. Δὲν ἔβλεπε ὅμως καλὰ. Δούλευε ὅλη μέρα σκάβοντας τὴ γῆ, γιατί δὲν ἐννοοῦσε νὰ καταφύγῃ στὸ γηροκομεῖο. Τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Τῶν Μαζέτι ἦταν πολὺ πιὸ εὐφορο. Ὁ Τῶνς τὸ καλλιεργοῦσε γιὰ νὰ ζήσει κι' ἔστελνε μερικὰ χρήματα στὴν γυναῖκα του καὶ στὸν γιοῦ τοῦ στὴν Ἰταλία. Κι' ὁ Τῶνς πῆρε ὄρο πὼς κανεὶς δὲν εἶχε ἔρθει ἐκεῖνη τὴ μέρα νὰ δῇ τὴν Παναγία τῶν Δακρύων.

Ὁ υπέρμπα Κρίστοτ δὲν θυμόταν νὰ τὸν εἶχε δῇ. Δὲν ἔβλεπε ὅμως καλὰ. Δούλευε ὅλη μέρα σκάβοντας τὴ γῆ, γιατί δὲν ἐννοοῦσε νὰ καταφύγῃ στὸ γηροκομεῖο. Τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Τῶν Μαζέτι ἦταν πολὺ πιὸ εὐφορο. Ὁ Τῶνς τὸ καλλιεργοῦσε γιὰ νὰ ζήσει κι' ἔστελνε μερικὰ χρήματα στὴν γυναῖκα του καὶ στὸν γιοῦ τοῦ στὴν Ἰταλία. Κι' ὁ Τῶνς πῆρε ὄρο πὼς κανεὶς δὲν εἶχε ἔρθει ἐκεῖνη τὴ μέρα νὰ δῇ τὴν Παναγία τῶν Δακρύων.

Ὁ υπέρμπα Κρίστοτ δὲν θυμόταν νὰ τὸν εἶχε δῇ. Δὲν ἔβλεπε ὅμως καλὰ. Δούλευε ὅλη μέρα σκάβοντας τὴ γῆ, γιατί δὲν ἐννοοῦσε νὰ καταφύγῃ στὸ γηροκομεῖο. Τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Τῶν Μαζέτι ἦταν πολὺ πιὸ εὐφορο. Ὁ Τῶνς τὸ καλλιεργοῦσε γιὰ νὰ ζήσει κι' ἔστελνε μερικὰ χρήματα στὴν γυναῖκα του καὶ στὸν γιοῦ τοῦ στὴν Ἰταλία. Κι' ὁ Τῶνς πῆρε ὄρο πὼς κανεὶς δὲν εἶχε ἔρθει ἐκεῖνη τὴ μέρα νὰ δῇ τὴν Παναγία τῶν Δακρύων.

Ὁ υπέρμπα Κρίστοτ δὲν θυμόταν νὰ τὸν εἶχε δῇ. Δὲν ἔβλεπε ὅμως καλὰ. Δούλευε ὅλη μέρα σκάβοντας τὴ γῆ, γιατί δὲν ἐννοοῦσε νὰ καταφύγῃ στὸ γηροκομεῖο. Τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Τῶν Μαζέτι ἦταν πολὺ πιὸ εὐφορο. Ὁ Τῶνς τὸ καλλιεργοῦσε γιὰ νὰ ζήσει κι' ἔστελνε μερικὰ χρήματα στὴν γυναῖκα του καὶ στὸν γιοῦ τοῦ στὴν Ἰταλία. Κι' ὁ Τῶνς πῆρε ὄρο πὼς κανεὶς δὲν εἶχε ἔρθει ἐκεῖνη τὴ μέρα νὰ δῇ τὴν Παναγία τῶν Δακρύων.

Ὁ υπέρμπα Κρίστοτ δὲν θυμόταν νὰ τὸν εἶχε δῇ. Δὲν ἔβλεπε ὅμως καλὰ. Δούλευε ὅλη μέρα σκάβοντας τὴ γῆ, γιατί δὲν ἐννοοῦσε νὰ καταφύγῃ στὸ γηροκομεῖο. Τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Τῶν Μαζέτι ἦταν πολὺ πιὸ εὐφορο. Ὁ Τῶνς τὸ καλλιεργοῦσε γιὰ νὰ ζήσει κι' ἔστελνε μερικὰ χρήματα στὴν γυναῖκα του καὶ στὸν γιοῦ τοῦ στὴν Ἰταλία. Κι' ὁ Τῶνς πῆρε ὄρο πὼς κανεὶς δὲν εἶχε ἔρθει ἐκεῖνη τὴ μέρα νὰ δῇ τὴν Παναγία τῶν Δακρύων.

Ὁ υπέρμπα Κρίστοτ δὲν θυμόταν νὰ τὸν εἶχε δῇ. Δὲν ἔβλεπε ὅμως καλὰ. Δούλευε ὅλη μέρα σκάβοντας τὴ γῆ, γιατί δὲν ἐννοοῦσε νὰ καταφύγῃ στὸ γηροκομεῖο. Τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Τῶν Μαζέτι ἦταν πολὺ πιὸ εὐφορο. Ὁ Τῶνς τὸ καλλιεργοῦσε γιὰ νὰ ζήσει κι' ἔστελνε μερικὰ χρήματα στὴν γυναῖκα του καὶ στὸν γιοῦ τοῦ στὴν Ἰταλία. Κι' ὁ Τῶνς πῆρε ὄρο πὼς κανεὶς δὲν εἶχε ἔρθει ἐκεῖνη τὴ μέρα νὰ δῇ τὴν Παναγία τῶν Δακρύων.</

Πόρτ - Σάντ, και δεν φοβήθηκα κανέ- Τζών Ντόλτον, ένοιωσε να την κυριεύει...
 Πάω να φύγω. Δεν με νοιάζει αν θα λασπώσω την τουαλέτα μου και τα παπούτσια μου. Κι' αν δεν καταπιψί ο λύκος την κοκκινοσκουφίτσα, θα δει- πνήση αυτή άπόψε, δροσερή σαν τριαν- ταφυλάκι, με τον αιδεσιμώτατο πα- τέρα σου και τον μνηστήρα σου. Τηλε- φώνησε μου στο ξενοδοχείο μόλις φύ- γη το γυροκομείο απ' το προσβύτεριο. Θάχω πάρει το μπάνιο μου και θα σε περιμένω απ' τις πέντε.

□ □

Η Ρόζμαρυ, ύστερα απ' την αναχώ- ρηση των «μαθητρίων» της ραπτικής, στάθηκε κυττάζοντας απ' το παράθυρο του λευκού κεφάλι του πατέρα της που ή- ταν εσπλωμένος σε μια πάνινη πολυ- θρόνα, κάτω από ένα δέντρο και διά- βαζε. Ο αιδεσιμώτατος, δεν διάβαζε την Βίβλο, αλλά «Τά Ιγνη του Έρυθρο- δέρμου», δηλ. ένα ρομάντσο περιπε- τειών.

Ο Ρόζμαρυ κύτταξε με αγωνία προς τον δρόμο, ύστερα έφριξε μια ματιά στο ρολόι: ήταν πέντε και πέντε. «Ωρ- μησε στο τηλέφωνο.

Τό δωμάτιο της μίς Σάρρον, ζήτη- σε από την τηλεφωνήτρια του ξενοδο- χείου.

Η απάντησις δεν άργησε:

—Η μίς Σάρρον δεν άπαντά.

Μηχανικά, η Ρόζμαρυ ξανακοίτασε το άκουστικό κι' οί τοίχοι άρχισαν να γορεύουν ολόγυρά της. Η Ντόλλυ είχε φύγει πολύ πριν απ' τις δυο και περπα- τούσε γρήγορα. «Ίσως νά έπαυονε το μπάνιο της και νά μην μπορούσε νά άπάντησθ. Ίσως νά τηλεφωνούσε από στιγμή σε στιγμή για νά τά έξηγήσθ όλα. Αν δεν της τηλεφωνούσε σ' ένα τέταρτο της ώρας, η Ρόζμαρυ θα την καλούσε και πάλι.

Άρχισε νά έτοιμάζθ το τραπέζι για το μικρό γεύμα, κατά την διάρκεια του οποίου θα παρουσίαζε τον άγαπημένο της στην καλλίτερη φίλη της. Η Ρόζ- μαρυ χαμογελούσε χαρούμενη όσο συλ- λογιζόταν τον Τζών. Κι' η Ντόλλυ θάρ- γόταν. Το τραπέζακι, γιορτάσιμα δια- κοσμημένο με λουλούδια, σε λίγο θα μάζεψε και τους τέσσερις.

Σε λίγο, η Ρόζμαρυ ξαναπήγε στο τηλέφωνο. Ύστερα από μερικά λεπτά που της φάνηκαν αιώνες, η τηλεφωνή- τρια του ξενοδοχείου άπάντησε και πά- λι:

—Η μίς Σάρρον δεν άπαντά.
 Η Ρόζμαρυ ένοιωσε κάτι νά της σβίγγη την καρδιά.

□ □

Έτρεξε στον πατέρα της:

—Τι τρέχει, κόρη μου; ρώτησε εκεί- νος κλείνοντας το βιβλίο.

—Μπαμπά, σίγουρα κάποιο δυστύχη- μα συνέβη στην Ντόλλυ. Έφυγε ολο- μόναχη το άπόγευμα για την Παναγία των Δακρύων κι' άκόμα νά έπιστρέψθ.

—Τηλεφώνησε στο ξενοδοχείο;

—Δυό φορές.

Τά μάγουλα του γέρου -εφημέριου έγασαν το ροδαλό τους χρώμα και το χέρι του που χάιδευε τά μαλλιά της Ρόζμαρυ έτρεμε έλαφρά:

—Ήσυχασε μικρή μου και περιμένε με, της είπε. Πάω στο ξενοδοχείο για νά μάθω. Αν δεν είναι εκεί η Ντόλλυ, έγνοια σου και θα την βρούμε. Ο Τζών δεν θ' άργήσθ ναρθή νά σου κρατήσθ συντροφιά ως τον γυρισμό μου.

Δεν έπιστρέφει όμως με την Ντόλλυ. Κι' η Ρόζμαρυ, καθισμένη κοντά στον

«Εψαξαν όλη νύχτα τα πυκνά δάση, στ' ανατολικά, προς τον μεγάλο δρόμο και στα δυτικά, προς το μέρος του πο- ταμού, κοντά στο αγρόκτημα του Τώνη Μαζέτι: η Ντόλλυ είχεν εξαφανισθ χωρίς ν' αφήσθ ίχνη.

Ο Μπάριμπα Κρίτσετ έτρωγε βρα- στές πατάτες όταν οί άνδρες που είχαν ξεκινήσει εις αναζήτησιν της Ντόλλυ, μπήκαν στην καλύβα του, στο σύρου- πο. Δίωτασε για μια στιγμή όταν τον ρώτησαν αν την είχε δθ. Το πρόσωπό του κοκκίνισε και τέλος άπάντησε πώς είχε δθ νά περνά μια όμορφη κοπέλλα το άπόγευμα. Είχε σταματήσει για νά τον χαιρετήσθ προτού συνεχίσθ τον δρόμο της. Ο Τώνης Μαζέτι όμως δεν την είχε δθ. Έψαξαν τά δάση με δυνα- τούς προβολείς μέτρο προς μέτρο, ά- νάμεσα στα δυό αγροκτήματα. Ένας άστυνομικός πέρασε την νύχτα του στην καλύβα του μπάριμπα Κρίτσετ κι' άλ- λος στού Τώνη Μαζέτι.

Τά ημερώματα ό πρώτος ντέτεκτιβ τηλεφωνούσε στον συνάδελφό του πώς είχε βρθ ένα δαχτυλίδι με μπριγιάν μέ- σα σ' ένα κουτί του πιπεριού μισάδει- νό, στο μάρμαρο του τζακιού του γέ- ρου. Ο μπάριμπα Κρίτσετ βεβαίωσε πώς τού το είχε δάσει η Ντόλλυ:

—Με ρώτησε πώς ζώ, είπε, και για- τί η καλύβα μου βρίσκεται σ' αυτά τά γάγια. Της άποκριθκα πώς έξοικονο- μούσα και την δεκάρα άκόμα για νά την ξαναγτίσω. Τότε, έβγαλε το δαχτυ- λίδι απ' το δαχτυλό της, το πέταξε ά- πάνω στο τραπέζι κι' είπε:

—Πάρτε αυτό!

Τά μάτια του μπάριμπα Κρίτσετ ή- σαν πλημμυρισμένα δάκρυα.

—Άρα, μπήκε στην καλύβα σας; ρώ- τησε ό άστυνόμος με ύποψία.

—Μπήκε χωρίς νά την καλέσω εγώ, γιατί ήθελε νά δθ το σπτικό μου.

Οί ντέτεκτιβ έψαξαν με την μεγαλύ- τερη προσοχή όλο το σπίτι, τον σιτο- βολώνα, το πηγάδι. Δεν βρήκαν όμως τίποτα. Πάντως η ανακάλυψη του δα- χτυλιδιού ήταν άρεκή για νά δικαιο- λογήσθ την σύλληψη του γέρου.

□ □

Ο μπάριμπα Κρίτσετ δικάστηκε στο Κακούργιοδικείο τον Σεπτέμβριο. Ά- δύνατον όμως νά στηριχθ κατηγορία επί φόνω χωρίς την ανακάλυψη του πτώματος. Κι' έτσι οί ένορκoi άπήλλα- ξαν τον μπάριμπα Κρίτσετ που έπέστρε- ψε στην έτοιμόρροπη καλύβα του.

Τά μαλλιά του Τόμας Σάρρον, πατέρα της Ντόλλυ, είχαν γίνει κάσπαρα απ' τον πόνο του. Τόν 'Οχτώβρη, πήγε στο προσβύτεριο νά άπογαιρητήσθ την Ρόζμαρυ και τον πατέρα της.

—Πολύ φοβόμυ ότι η Ντόλλυ πέθα- νε, ψιθύρισε. Ήταν όμως ένθουσιώδης και γενναϊόδορη. Δεν άποκλείεται νά είχε χάσει μόνθ το δαχτυλίδι στον Κρίτσετ. Λέτε, Ρόζμαρυ, νά είναι αυ- τός ό δολοφόνος;

—Δεν έξρω, τού άποκρίθηκε η νέα σκεπτική.

Η Ρόζμαρυ έκλαψε ύστερα απ' την αναχώρηση του Τόμας Σάρρον. Το ίδιο βράδυ, συζητήσε με τον άρραβωνια- στικό της Τζών Ντόλτον, που σαν νομο- μαθής εξέταζε όλα τά πράγματα αντι- κειμενικά.

—Η λογική, είπε, μάς φέρνει στο συμπέρασμα ότι η Ντόλλυ κι' ό Πλάν-

κετ έχουν πεθάνει. Αν συμβαίη αυτό στ' αλήθεια, βρήκαν έναν τρόπο δια- βολικό νά εξαφανίσουν τά πτώματά τους. Αυτά τά πτώματα δεν είναι ούτε κρυμμένα ούτε θαμμένα κατά μήκος του μονοπατιού που όδηγεί στον Μαζέ- τι: κάθε τετραγωνικό μέτρο του εδά- φους έχει έξετασθ προσεκτικά, τόσο στο κτήμα του Τώνη Μαζέτι, όσο και στού μπάριμπα Κρίτσετ. Δεν μπορούν νά τάχουν ρίξει μέσα στο ποτάμι γιατί το κύο νερό είναι διάφανο σαν κρύ- σταλλο. Έψαξαν όλο το βυθό του πο- ταμού με κοντάρια στο μέρος όπου έ- χει νούφαρα και χόρτα...

—Και στην Παναγία των Δακρύων; ρώτησε ό Ρόζμαρυ.

—Στο νησάκι μόνο μπεκάτσες και πουλιά του ποταμού βρήκαμε, τίποτε άλλο. Στοιχηματίζω πώς έδω κι' είκοσι πέντε χρόνια κανείς δεν είχε πατήσθ το πόδι του εκεί. Το νερό ήταν πολύ διάφανο, κι' η άμμος του βυθού όλοκά- θαρη...

□ □

Η Ρόζμαρυ, την έπομένη, είχε μιάν έμπνευση που κατέληξε σε μια μεγάλη άπόφαση:

Θά έκανε ά κ ρ ι β ώ ς ό τι είχε κάνει η Ντόλλυ, για νά διαλευκάνθ το μυστή- ριο. Θά φορούσε το πιό όμορφο φόρε- μά της, το δαχτυλίδι των άρραβόνων της, τά βραχιόλια της και τά δαχτυλί- δια που είχε κληρονομήσει απ' την μη- τέρα της. Αν περιπλανιόταν όλομνη- χη στο μονοπάτι, ό δολοφόνος που εί- χε σκοτώσει την Ντόλλυ και τον Πλάν- κετ θά έκανε έπίσθρη έναντίον της. Καί θά τον έβλεπε πούος ήταν.

Έθεσε σε έφαρμογή το σχέδιό της. Ντύθηκε, στολίστηκε, βρήκε πρόχειρο όπλο ένα μεγάλο σουγιά τού πατέρα της και τον έβαλε στην τσέπη της. Ύ- στερα άφησε ένα σημείωμα στον άρρα- βωνιαστικό της που θά πήγαινε νά την πάρθ στις 3½ το άπόγευμα:

«Τζών, θά σημειώνω το πέρασμά μου μ' ένα βέλος με κόκκινο μολύβι στα δέντρα και τους θάμνους. Αν δεν ξα- ναγυρίσω, θά ξέρετε πού άκριβώς χά- θηκα».

—Θά ξαναγυρίσω όμως, συμπέρανε δυνατά για νά πάρθ θάρρος.

□ □

Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά όταν πάτησε το πόδι της στο μονοπάτι. Στην άρχή, ένοιωσε τρελλή έπιθυμία νά ξανα- γυρίσθ πίσω. Το παραμυρρό τρίξιμο των κλαδιών της έκοβε την άναπνοή.

Τέλος, έφθασε μπροστά στην καλύβα του μπάριμπα Κρίτσετ χωρίς έμπόδιο.

Η έγκατάλειψη κι' η πρόωρη παγω- νιά είχαν κιτρινίσει τά λουλούδια του μικρού κήπου. Ο γέρος κάφανε ένα χαρτί στη πόρτα του. Στράφηκε μόλις πλησίασε η Ρόζμαρυ κι' εκείνη πρόσε- ξε πώς είχαν άλλωσθ τά χαρακτηρισ- τικά του, βλέποντάς την. Με το σφυρί στο χέρι, πλησίασε τον μισογκρεμισμέ- νο φράχτη. Η Ρόζμαρυ έγινε κατάχλω- μη. Τά μάτια του γέρου δεν κύτταξαν καθόλου το πρόσωπο, αλλά μόνο τά κοσμήματά της. Σταμάτησε σε μικρή άπόσταση απ' τον φράχτη και της φώ- ναζε:

—Γυρίστε σπίτι σας! Άμεσως!

Μηχανικά, η Ρόζμαρυ γάραξε με το κόκκινο μολύβι ένα βέλος άπάνω στο φράχτη της καλύβας. Καί πήρε θάρ- ρος.

—Γιατί νά γυρίσω σπίτι μου; ρώτησε

—Είναι κουταμάρα νά γυρίζετε έδω

όλομόναχη. Δεν ξέρετε τί συνέβη; Γυ- ρίστε στο χωριό σας και προ πάντος μην μπαίνετε μέσα στον κήπο μου.

—Ωστε την προειδοποιούσε πώς διέ- τρεχε κίνδυνο απ' το άλλο μέρος του φράχτη. Άρα, α ύ τ ό ς ήταν!

Κι' όμως το βλέμμα της καθώς αντί- κρυζε τά μάτια του, κατάλαβε όλη την άγωνία του γέρου. Όχι, αυτός δεν ή- ταν ό δολοφόνος. Άδικα τον είχαν κα- τηγορήσει. Το βλέμμα του ούτε σαδι- σμό έδειχνε, ούτε άπληστία. Ήταν γε- μάτο ειλικρίνεια. Έπρεπε λοιπόν νά συνεχίσθ τον δρόμο της για νά ανα- καλύψθ εκείνον που είχε καταστρέψει τόσες υπάρξεις. Θά πήγαινε ως την Παναγία των Δακρύων, έν άνάγκη.

—Δεν φοβόμυ, τού είπε με έπιμονή. Κι' έκανε νά συνεχίσθ τον δρόμο της.

Τό ρυτιδωμένο χέρι του γέρου γαν- τζώθηκε στο μπράτσο της.

—Εισθε νέα, όμορφη και καλή, σαν την άλλη, της είπε. Ένας Θεός ξέρει τί έπαθε εκείνη. Μην προχωρήσετε.

Η Ρόζμαρυ όμως έλευθέρωσε το χέ- ρι της κι' έφυγε λέγοντας:

—Π ρ έ π ε ι !

□ □

Σαν άπολιθωμένος, την είδε νά ά- πομακρύνεται...

Καθώς η Ρόζμαρυ προχωρούσε στο μονοπάτι έφριξε μια ματιά πίσω της. Της φάνηκε πώς είδε ένα δέντρο νά μετακινήται. Μήπως ήταν όπτική άπά- τη; Όχι, δεν ήταν δέντρο, αλλά άν- θρώπος που μετακινούνταν έξελυστρώ- ντας πίσω απ' τά δέντρα. Ήταν ό μπάριμπα Κρίτσετ που κρατούσε κι' έ- να ντουφέκι.

—Ωστε έτσι, την είχε εξαπατήσει : Ένώ την συμπονούσε και την συμβού- λευε νά μην ύποχωρήσθ, ό δαιμονισμέ- νος του νούς σχεδίαζε τον θάνατό της !

Την κυριεύσε φρίκη. Μισό μίλλι την χώριζε απ' το αγρόκτημα του Τώνη Μαζέτι. Τόβαλε στα πόδια και σε λί- γο έσπρωχνε την πόρτα του φράχτη.

Ο 'Ιταλός σάρωνε πίσω απ' το σπι- τί του. Είδεν έκπληκτος την κοπέλλα νά τρέχθ προς το μέρος του κι' άπλω- σε το χέρι για νά την συγκρατήσθ.

—Ω Τώνη ! φώναξε και ζάρωσε κοντά του.

—Τρέχατε σαν νά σας κυνηγούν χί- λιοι διαβόλοι και δεν θλέπω κανέναν !

Έκείνη στράφηκε. Είδε σε μικρή ά- πόσταση ζαρωμένο πίσω από έναν θά- μνο τον Κρίτσετ, δεν τον έδειξε όμως στον Τώνη. Θάπρεπε νά τού τά έξη- γήσθ όλα, κι' ένοιωσε τόση κόυραση.

—Θαρρούσα πώς με κυνηγούσαν, Τώ- νη, είπε. Είχα έρθει νά δθ αν θά μπο- ρούσα νά ανακαλύψω την αίτία της έ- εξαφανίσεως της φίλης μου Ντόλλυ

και τρώμαξα άπότομα.

Τά μάτια του 'Ιταλού καρφώθηκαν στα κοσμήματα της Ρόζμαρυ.

—Και θγήκατε έτσι, χωρίς συνοδό ;

—Ναι, Τώνη. Άλλοιώς δεν θά μά- φιναν νά φύγω.

—Καθήστε νά σας δώσω ένα ποτήρι γάλα.

Η Ρόζμαρυ ήπιε μια γουλιά κι' ά- φισε το ποτήρι.

—Πάω νά σας φέρω κι' ένα γλυκι- σμα νά τó φάτε μαζί.

Όταν ό Τώνης μπήκε στο σπίτι, η Ρόζμαρυ άδειαζε το ποτήρι στους θά- μνους, γιατί μολονότι το γάλα της προεβούσε άηδία δεν ήθελε και νά προσβάλθ τον Τώνη.

Την είδε και χαμογέλασε εύχαρι- στημένος.

—Ωστε τó ήπιατε ; Ήταν ώραίο ;

Θέλετε κι' άλλο ;

—Όχι, Τώνη, σας εύχαριστώ.

Κουρασμένη, έκλεινε τά μάτια :

—Νυστάζετε ;

Την κύτταξε μ' ένα παράξενο χαμό- γελο, ενώ εκείνη αγωνιζόταν νά κρατή- σθ άνοιχτά τά βλέφαρά της.

—Τι όμορφα κοσμήματα που έχετε της είπε. Με αυτά, ό Τώνης θά μπορού- σε νά ξαναπάθ στο παιδάκι του στην 'Ιταλία, αντί νά δουλεύθ σαν σκλάβος έδω και νά μην κερδίζθ τίποτα ! Καλά τού ψιθύρισε μια μέρα που είχε πάει με θάρρα στο ποτάμι η Παναγία των Δακρύων, κάτι στο ατί του : «Άκου- σε, Τώνη, γιατί δεν ληστεύεις τούς άν- θρώπους άφού ή μαλακή και χλιαρή άμμος μου θά εξαφανίσθ κάθε ίχνος τού έγκλήματός σου ;».

□ □

Ύποχωρούσα άμμος ! Νά γιατί ό βυθός του ποταμού ήταν τόσο καθαρός γύρω απ' την Παναγία των Δακρύων !

—Ωστε εκεί ό κακούργος είχε θάψει τον Πλάνκετ και την Ντόλλυ !

Η Ρόζμαρυ έκανε νά σηκωθθ, οί δυ- νάμεις της όμως παρέλυαν. Πούος ξέρει τί δυνατό ναρκωτικό ήθελε νά την πο- τίσθ ό δαίμονας, άφού με μια γου- λιά κινδύνευε νά χάσθ τις αισθήσεις της ! Τέλος, με μια υπεράνθρωπη προ- σπάθεια, η Ρόζμαρυ ώρθώθηκε φώνα- ζοντας :

—Μπάριμπα Κρίτσετ ! Μπάριμπα...

Ο Τώνης έπνιξε μια θλαστήμα κι' ώρμησε νά την πιάσθ απ' τον λαιμό.

Εκείνη την στιγμή, η Ρόζμαρυ είδε τον γέρο νά σηκώνεται πίσω απ' τούς θάμνους και μολονότι έτρεμε σύγκορ- μα σημαδεύοντας με τό ντουφέκι, με τον πρώτο πυροβολισμό έφριξε τον κα- κούργο 'Ιταλό νεκρό...

ΣΑΡΛΟΤ ΝΤΟΣΤΕ-Ι-ΝΤΕΡ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΙ ΗΤΑΝ

—Ω ! Τι όμορφο μωσαράκι, είπε η έ- πισκέπτις από την πόλι σ' έναν χωρικό. Άλλά γιατί δεν έχει κέρατα;

—Υπάρχουν πολλές αίτιες, άπάντησε ό γαιοκτήμων, που ένα βωδι δεν έχει κέρατα. Μερικά γεννιούνται χωρίς κέρατα και τά βγάζουν μόνον τά τελευταία χρόνια της ζωής τους. Άλλων βωδιών τούς τά βγά- ζουν οί άνθρωποι μόλις φανούν, όπως ύ- παρχουν άλλα βώδια που δεν βγάζουν. Ή κυριώτερη όμως αίτία που αυτό το ζώο που βλέπετε δεν έχει κέρατα, είναι ότι δεν είναι μωσαράκι αλλά... άλογάκι!...

□ □

ΤΙ ΕΙΧΑΝ ΑΥΤΟΙ;

Κάποιος ό οποίος έκαμε άριετό καιρό σ' ένα άσυλο, θεράπευθρε και επανέλαβε την δουλειά του. Οί συγχωριανοί του τον ξα- νάιδαν μ' εύχαρίστησή τους. Αντιθέτως μερικοί άνόητοι νέοι, άρχισαν νά τον πειράζουν και νά τον άποκαλούν τρελλό. Μια μέρα έννευρισμένος πιά αυτός τούς ά- παντά:

—Εγώ είμαι τρελλός ή σεις; Εγώ έχω στο χέρι μου και ένα πιστοποιητικό. Έ- σεις τί έχετε;

□ □

Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΥΡΙΑ

Τό τηλέφωνο του σταθμού της πυροσβε- στικής υπηρεσίας χτυπά δαιμονιωδώς. Σε λίγο στο άκουστικό ό πυροσβέστης - τηλε- φωνήτης άκούει μια γυναικεία φωνή.

—Η πυροσβεστική ύπηρεσία αυτού; ρω- τά ή φωνή με άγωνία.

—Άκριβώς, άπαντά ό πυροσβέστης.

—Οραά, συνέχισε ή φωνή. Δεν είναι μερικές μέρες που ή καυμένη έφτιαξα έναν ύπεροχο κήπο, και έφύτευα κάτι ώραία άν- θη και φυτά... αλλά...

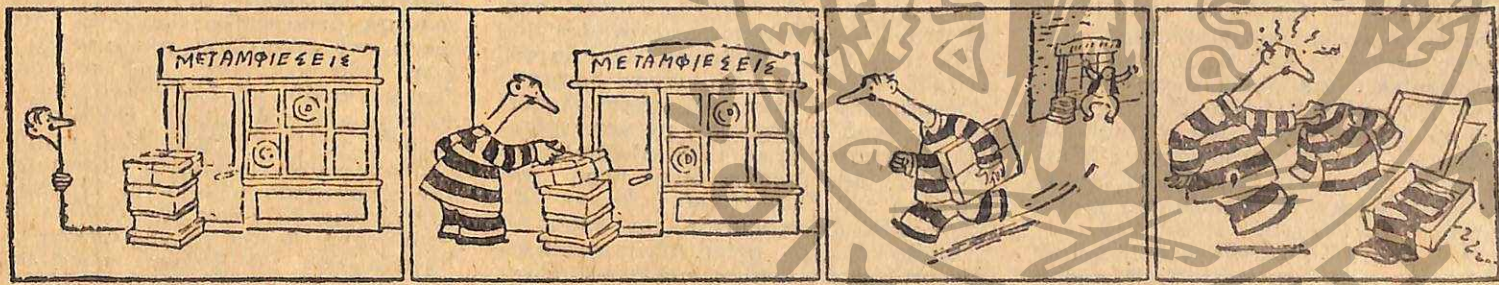
—Πού είναι ή φωτιά; βρυχήθηκε ό πυ- ροσβέστης.

—...Μερικά από αυτά τά λουλούδια μου κόστισαν ένα σωρό λεφτά... συνέχισε ή φωνή.

—Άκούστε, κυρία μου, την διέκοψε νευ- ριασμένος ό πυροσβέστης. Ζητάτε ένα άνθο- πολείο και έδώ είναι...

—Όχι, όχι άνθοπολείο, συνέχισε ή γυ- ναικεία φωνή. Μόλις έπιστρέψα από κεί. Πήρε φωτιά της γειτονιάς μου το σπίτι και θέλω νά σας καταστήσω προσεκτικούς ώστε νά μην καταστρέψουν οί πυροσβέστες σας τον κήπο μου όταν θάρθουν νά σβύ- σουν τη φωτιά!

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

Ο κ. Πειραχτήρης είναι μέσα στ' άλλα και πολύ άτυχος και εκεί άκούθ που νομίζει πώς είναι τυχερός. Κάποτε που ήταν φυ- λακή για κάτι χρέη του, κατορθώνει νά δραπέτευσθ. Τρέχοντας περνά ένα μαγαζί μεταμφιεσών, έξω από την πόρτα του οποίου ύπηρχαν κουτιά με διάφορα κοστούμια. Ο κ. Πειραχτήρης παίρνει ένα και τρέπεται εις φυγήν. Όταν όμως τó άνοίγει...

Φώτης Αργυρόπουλος

Δέν ξέρω τὸ γιατί... ὅσες φορές ὅμως ἐβλεπα κ' ἄκουγα τὸν Φώτη Ἀργυρόπουλο ἀπάνω στὴν σκηνή, καλοθερμμένο καὶ βαρὺ, μὲ φωνὴ καλοτεμπραρισμένη πού τόνιζε μιά-μιά τίς λέξεις—σκεπτόμουν: «Αὐτὸς ἦταν γεννημένος γιὰ... παπᾶς!». Μοῦ εἶχε κολλήσει αὐτὴ ἡ ἰδέα. Κι' ὅταν γνωρίστηκα μὲ τὸν Φώτη καὶ τοῦ εἶπα αὐτὴ τὴν ἐντύπωσή μου, ἔσκασε στὰ γέλια:

—Κι' ὁ πατέρας μου, ἀποκρίθηκε, σκεπτόταν ὅπως ἐσύ, ὅταν ἦμουν μικρός...

Πραγματικά, ὁ πατὴρ Ἀργυρόπουλος, ἐνθουσιασμένος πού ἐβλεπε τὸν βλαστάρη του νάχη ὡραία φωνή κ' ἐπιβλητικὸ παράστημα, παρακινούμενος ἴσως κ' ἀπὸ τοὺς φίλους του, πῆρε μιά μέρα τὸν γυιόκα του ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν πῆγε στὸ «Ὡδεῖον Ἀθηνῶν» ὅπου τὸν ἐνέγραψε στὸ μάθημα τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς. Ἄλλο ὅμως νὰ γραφτῆς σ' ἓνα μάθημα... κ' ἄλλο νὰ παρακολουθῆς τίς παραδόσεις του... Ἀντὶ τῆς συνεχοῦς ἐπαναλήψεως τοῦ «Πᾶ, βοῦ, γὰ, δέ...», ὁ μικρὸς Φώτης προτιμοῦσε νὰ πηγαίνει βόλτα ὡς τὸν Βασιλικὸ Κήπο καὶ ν' ἀκούη ἐκεῖ τὰ καλὴ κλέαδα πουλιά νὰ δίνουν τίς συναυλίες τους στὴν εὐρωπαϊκὴ μουσική. Ξαπλωμένος κάτω ἀπὸ ἓναν εὐκάλυπτο, σ' ἓνα παγκάκι, ὁ Φωτάκης ρέμβανε... Ἦθελε κάτι νὰ κάνη στὴ ζωὴ του, ἀκόμα ὅμως ἦταν ἀκαθόριστο αὐτὸ τὸ κ' αὐτὴ μέρα του...

Στὸ ἀναμεταξύ, σπῆτι του γινόταν... ὁλόκληρη λειτουργία! Ὁ μπαμπᾶς του τοῦ εἶχε παραγγεῖλει ράσα, καλλιμαχία... κ.τ.λ.! Καὶ ποτὲ ἴσως δὲν διακαίολογήθηκε περισσότερο ἢ παροίμια: «Ἄλλοῦ ὁ παπᾶς κ' ἄλλοῦ τὰ ράσα του», παρά στὴν περίπτωσή τοῦ Φώτη Ἀργυροπούλου!

Πάντως, μὴν νομίζετε πὼς κοῦτσουρο ἦταν καὶ τοῦβλο ἔμεινε ὁ μικρός! Κάθε ἄλλο! Πήγαινε κάπου-κάπου, ἀπὸ περιέργεια στὸ μάθημα τοῦ Ὡδείου. Κι' ὅταν ὁ πατὴρ Ἀργυρόπουλος τὸν ἐβλεπε παπαδοπαῖδι, νὰ ψέλνει στὸ πλευρὸ τοῦ γέρο-Κανακᾶκη, στὴν Μητρόπολη, ὁ Φώτης βγῆκε ἀσπροπρόσωπος! Μόνο πού δὲν ἐβλεπε τὸ μέλλον του στὸν κλῆρο...

Ἡ ἀποκόλυψη τοῦ ἀκαθόριστου «κ' αὐτὴ» γιὰ τὸ ὅποιο ἦταν πλάσμενος ὁ Φώτης, ἔγινε μιά μέρα στὸ Δραχάτσειο Λύκειο, σὲ μιά ἐορτή. Ὁ μαθητὴς Φώτης Ἀργυρόπουλος ἀπήγγειλε τὴν «Τελευταία Λειτουργία» τοῦ Παράσχου, τόνιζοντας ὡραία τίς λέξεις, μὲ μετρημένες χειρονομίες... Δὲν ἦταν ὅμως μονάχα αὐτὸ. Εἶχε νὰ παίξῃ καὶ θέατρο: ἕναν κωμικὸ διάλογο τοῦ ἀειμνήστου Λυκειάρχου Ἰακώβου Δραγάτση... Ἐκεῖ ὁ νεαρὸς Φώτης ἐβλεπε ἀληθινὴ κωμικὴ φλέβα κ' ἔκανε τὸ ἀκροατήριό του νὰ σκάσει στὰ γέλια!

Αὐτὸ ἦταν. Τὸ «κάτι» τοῦ Ἀργυρόπουλου ἦταν τὸ θέατρο! Ὁ Φώτης ἦταν βέβαιος πιά! Καὶ τὸν βλέπουμε, λίγους ἀργότερα στὸν περίφημο «Μαῦρο Γάτο» τῆς δοδοῦ Ἀκαδημίας, μαζί με τοὺς ἄλλους ἐνθουσιώδεις: Δημήτριον

Ἰωαννόπουλον, Γιαννούλην, Γιδῶρον Σπαχῆν, Ἀντώνιον Γούναρη, Ἀλέκον Λιδωρίκη νὰ ἱδρῶσουν τὴν «Τέχνη». Ἡ «Τέχνη» πῆρε ἐπίσημα τὸ βάπτισμά της... στὴν τέχνη, μὲ τὸν Πρίγκηπα Φοιτητὴ πού ἀνέβασε στὸ Βασιλικὸ Θέατρο. Ἐκεῖ ἦταν ἡ πρώτη ἐπαφὴ τοῦ νεαροῦ ἠθοποιοῦ Φώτη Ἀργυρόπουλου μὲ τὸ ἀθηναϊκὸ κοινόν. Ραγδαία ἐξελιχτήκαν τὰ γεγονότα: μὲ τὸν Φώτη βγῆκε στὴν σκηνή κ' εἶδε μπροστά του τὰ φῶτα τοῦ προσκηνίου καὶ παρακάτω μὴν ἄβυσσο σκότους δέου γυάλιζαν μόνο τὰ μάτια τῶν θεατῶν, καρφωμένα ἄγρια, χωρὶς οἰκτο—ἦταν ἡ ἐντύπωσή του— ἀπάνω του, ὁ νεοφώτιστος ἔκανε κανονικὴ μεταβολή, σὰν τὸν φαν-

Μιά ἐπιτυχημένη φωτογραφία τοῦ Φώτη Ἀργυροπούλου.

τάρο πού ὑπακούει στὸ πρόσταγμα τοῦ λοχία... Εὐτυχῶς πού κοντὰ του, στὴν σκηνή ἦταν ὁ μακαρίτης ὁ Γιδῶρος ὁ Σπαχῆς πού τὸν τράβηξε μπροστά... καὶ σιγά-σιγά ἀνακτώντας τὴν ψυχραία του, ὁ Φώτης μπόρεσε νὰ παίξῃ ἱκανοποιητικά...

Ἡ τύχη πιά τοῦ Φώτη Ἀργυρόπουλου εἶχε κριθῇ: ἠθοποιός... Τὸν ξαναβρίσκουμε, ὕστερα ἀπὸ ἓνα ἀτυχὲς τουρνεὶ στὴν Πελοπόννησο, σὲς ἄρχες τοῦ 1922 στὸν θάλασο Κυβέλης. Ὁνειρο τοῦ νεαροῦ Φώτη νὰ γίνῃ μέγας δραματικός σὰν τὸν Βεᾶκη: τὸν παρακολουθεῖ μὲ φλογερὸ ἐνδιαφέρον, μὲ κατάνυξη... Πᾶει στρατιώτης τὸ 1926 κ' ἀπολύεται τὸ 1927. Δὲν βρίσκει ὅμως θέση στὰ στελέχη τοῦ δραματικοῦ θεάτρου. Κι' ἀκολουθεῖ ὡς κορίστακ τὸν ὑπερέττο. Πρινέα-Νέζερ» στὴν Αἴγυπτο. Ἐκεῖ ἰσχύουν πράγματα ἐξωφρενικά. Εἰνῶ ἄλλος θάσος στὴν Ἀλεξάνδρεια. Κι' ἰνῶ ὁ Σαμαρτζῆς κάνει χρυσές δουλειές στὸ «Λοῦνα Πάρκ», ἀντιθέτως, στὸ «Μπελβεντέρ», ὁ θάσος «Πρινέα-

Νέζερ» βαράει μυῖνες! Πείνα... καὶ τῶν γονέων! Ὁ Πρινέας ἔχει μὴν ἐμπνευση: δασκίς κ' ὅπου παίζονται οἱ «Ἀπάχηδες τῶν Ἀθηνῶν», πάντα σημειώνουν μεγάλη ἐπιτυχία... Γιατὶ νὰ μὴν ἀνεβάσῃ αὐτὸ τὸ ἔργο; Καλὴ ἡ ἐμπνευσή του, ἀλλὰ κάπως δύσκολη ἡ ἐκτέλεσή της! Γιατὶ ἂν ὁ Πρινέας εἶναι συγγραφεὺς τοῦ λιμπρέττου τῶν «Ἀπάχηδων», τὸ ἔργο δὲν παύει νὰ ἐκχωρηθῇ στὸν Σαμαρτζῆ... ἀντὶ δρασμάτων 700—παρακαλῶ! Ὁ Σαμαρτζῆς, φυσικά, ἀρνείται νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ παιχθοῦν οἱ «Ἀπάχηδες». Πι νὰ τὰ κάμνῃ τὰ ποσοστὰ πού θὰ εἰσπράξῃ: ἔχει συμφέρον νὰ μὴν δουλέψῃ ὁ ἄλλος θάσος... «Στὶς μεγάλες ἀρρώστειες, τὰ μεγάλα φάρμακα», ὅπως λένε οἱ Γάλλοι. Ἰδιοκτήτης τοῦ «Μπελβεντέρ» εἶναι ὁ Φούτζιο, Ἰταλὸς τὴν ὑπηκοότητα. Ὅταν ὁ θάσος «Πρινέα-Νέζερ» βλέπει τὰ σκοῦρα, ἀνεβάξῃ πρῶτα μιά μεγαλοπρεπῆ ἰταλικὴ σημαία στὸ κοντάρι τοῦ θεάτρου... κ' ὕστερα ἀνεβάξῃ τοὺς «Ἀπάχηδες»! Ὁ Σαμαρτζῆς λίγο ἔλειψε νὰ φάῃ τὰ μαντίκια του, σὰν πληροφορήθηκε τὸ κολπο! Δυστυχῶς ὅμως γιὰ τὸν ναυαγισμένο θάσος οἱ «Ἀπάχηδες τῶν Ἀθηνῶν»... δὲν ἔκαναν τίποτα! Γιατὶ βλέποντας τὴν σημαία τους νὰ κυματίζει περήφανα, πῆγαν μὲν λίγοι Ἰταλοὶ, δὲν κατάλαβαν ὅμως γρῶ! Ἕλληνες δὲν πῆγαν: καθέννας ἔχει τὸ φιλότιμό του...

Ἀργότερα, ξαναβλέπουμε τὸν Φώτη στὸ συγκρότημα τῶν τριῶν Μ: «Μαρίκα, Μελάς, Μυράτ», στὴν «Ἐλευθερία Σκηνή». Τὰ στελέχη εἶναι συμπληρωμένα, ὁ Φώτης ὅμως δέχεται νὰ παίξῃ καὶ ὠρεάν... Ἀπὸ αἰσθητικὴ ἱκανοποίηση. Ὅμως, τὸ δραματικὸ θέατρο δὲν προσφέρει μεγάλα πράγματα στὸν Φώτη. Καὶ μιά μέρα, ὁ Μηλιάδης τὸν κατηχεῖ: «Ἡ θέση σου εἶναι στὴν μουσικὴ σκηνή... Τί πρόζες καὶ ξεπρόζες μοῦ λές; Μήπως στὸ μουσικὸ θέατρο δὲν θάχῃς νὰ λές πρόζα;...» Ὁ Φώτης κάνει πρῶτα ἓναν πολιτικὸ πού τοῦ μοιάζει στὸ πρόσωπο καὶ στὸ σῶμα... Τὸ βάπτισμα ἐπιτυχάνει πλήρως. Καὶ τὸν βλέπουμε ἀργότερα νὰ κἀν ἓναν ἀράπη μὲ τὴν λολότα Ἰωαννίδου... Ὁ Μηλιάδης κ' ἡ Μαντινιεύδ' εἶναι ἐκεῖνοι πού ἐπιμένουν νὰ κἀν ὁ Φώτης τὸν Τζανέτο στὰ «Παναθήναια». Καὶ ἐπιτυχαίνει περίφημα.

Ἄν πᾶτε στὸ καμαρίνι τοῦ Φώτη Ἀργυρόπουλου—στὸ θέατρο Παπαϊωάννου, ὅπου παίζει τώρα—θὰ δῆτε ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ του, μεταξὺ ἄλλων, τρία κεμηλῖα: μιά τασατάρρα, ἓνα κοκκινάκι κ' ἓνα βουρτσάκι. Γιὰ τὸ Θεό, μὴν τ' ἀγγίζετε! Θὰ τασκαθῇτε μαζί του! Τὰ τρία αὐτὰ κεμηλῖα ἀνῆλκον στὸν μακαρίτη Παπαγιάννη, τὸν μεγαλύτερο κωμικὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀπερέτας. Κι' ὅπως εἶχε ἄλλοτε ὄνειρο ὁ νεαρὸς Φώτης νὰ γίνῃ μέγας δραματικός σὰν τὸν Βεᾶκη... τώρα θέλει νὰ γίνῃ μέγας κωμικός σὰν τὸν Παπαγιάννη!

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ διάσημος ἰδιωτικὸς ντετέκτιβ Ρέις Οὐίλλιαμς προσκαλεῖται ἀπὸ μιά μεγάλη ἰδιωτικὴ ὁργάνωση τῆς Ἀμερικῆς ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ὁποίας βρίσκεται κάποιος ἐπικινεώμενος «Ἀρχηγός» γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ στὸν ἀγῶνα τῆς ἐναντίον μίας ἄλλης καταχθονίας ὁργανώσεως κατασκόπων πού διευθύνεται ἀπὸ τὸν Μάρκ Γιάρροου καὶ τὸν κόμητα Γέντο. Οἱ κατασκόποι αὐτοὶ ἐξαναγκάζουν διαφόρους δημοσίους ὑπαλλήλους νὰ τοὺς ἀποκαλύψουν μυστικὰ τοῦ Κράτους, κλέβοντας τὰ παιδιά τους τὰ ὁποῖα σκοτώνουν ὕστερα ἀπὸ φρικτὰ βασανιστήρια. Σὺζυγος τοῦ κόμητος Γέντο εἶναι ἡ Φλόρενς Ντεράμουντ, ἡ ἐπονομαζομένη «Φλόγα» μιά «γυναίκα» μὲ ἐγκληματικὸ μυαλὸ καὶ ἀρκετὰ ὠραία.

Ἡ Φλόγα πρὶν ἀπὸ χρόνια ὑπῆρξε ἐργαζομένη τοῦ Ρέις Οὐίλλιαμς.

Ὁ «Ἀρχηγός» κατορθώνει νὰ ἀμύνεται ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς κατὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Γιάρροου καὶ τοῦ Γέντο χάρις στὸν «Κατάσκοπο» ἀρ. 7» ὁ ὁποῖος τοῦ φανερώνει τὰ σχέδια καὶ τὰ μυστικὰ του.

Ὁ Ρέις Οὐίλλιαμς, ὕστερα ἀπὸ ὑποδείξεις τοῦ «Κατασκόπου» ἀρ. 7» σώζει τὸ κορίτσι τοῦ «Ἀρχηγοῦ» ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Γιάρροου τὸν ὁποῖον καὶ τραυματίζει.

Κατὰ τὴν σκηνὴ παρίστατο καὶ ἡ «Φλόγα» ἡ ὁποία ὅμως κρατᾷ μιά παράξενη αἰνιγματικὴ στάση, ὅχι δυσμενῆ στὸν Οὐίλλιαμς, ὁ ὁποῖος ἀπορεῖ γι' αὐτὸ.

Ὁ Γιάρροου προειδοποιεῖ τὸν Οὐίλλιαμς ὅτι θὰ τὸν σκοτώσῃ τὴν προσεχῇ Πέμπτη.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Γέντο προσπαθεῖ νὰ ἐκβιάσῃ τὸν γεροισιαστὴ Νερέιμουντ νὰ τοὺς δώσῃ ὠριμένα σχέδια τοῦ Κράτους μὲ τὴν ἀπειλὴ ὅτι θ' ἀποκαλύψουν ὠριμένους ἀμαρτίες τοῦ παρελθόντος του. Ὁ γεροισιαστὴς προσκαλεῖ τὸν Ρέις Οὐίλλιαμς νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ τοῦ ἀναγγέλλει ὅτι τὴν Πέμπτη παραθετεῖ δειπνὸν στὸν κόμητα Γέντο. Καλεῖ καὶ τὸν Οὐίλλιαμς. Ἡ κόρη ὅμως τοῦ γεροισιαστοῦ, Ἄλδα, βρίσκεται ἰδιαιτέρως τὸν Οὐίλλιαμς καὶ τοῦ ἰνι-στά νὰ μὴν πᾶῃ στὸ δειπνόν. Τοῦ δηλώνει ἀπειλητικὰ ὅτι εἶναι ἐρωτευμένη μὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς «ἀντιπάλους» καὶ ὅτι ἐνῆενος δὲν πρέπει ν' ἀναγκασθῇ σὲ ὅ-

ποθέσεις πού δὲν τὸν ἐνδιαφέρουν.

Ἐρχεται τὸ βράδυ τῆς Πέμπτης καὶ οἱ καλεσμένοι φθάνουν ὁ ἓνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο στὴν μεγαλοπρεπῆ δεξίωση τοῦ γεροισιαστοῦ. Ἐκεῖ παρ' ὀλίγο νὰ πέσῃ θύμα μίας δολοφονικῆς ἀποπειράς. Ὁ Ρέις σκοτώνει τὸν δολοφόνου καὶ μετὰ παρίσταται χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ, μάρτυς μίας δραματικῆς συννομίας τοῦ γεροισιαστοῦ μὲ τὸν κόμητα Γέντο. Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπεμβαίνει στὴν ὥρα γιὰ νὰ σώσῃ τὸν γεροισιαστὴ ἀπὸ τὸν ἐκδιασπῶ. Σὲ λίγο βλέπει τὸν Γιάρροου νὰ τραπῶν στὸ βεστιάριο τῶν γυναικῶν καὶ ἀπὸ πίσω του ἡ Ἄλντα. Ἡ νέα εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν Γιάρροου καὶ ὁ Ρέις Οὐίλλιαμς θέλει νὰ τὴν σώσῃ, ὅταν βγαίνει ἀπὸ τὴν συνάντησιν. Ἡ νέα ὅμως τὸν ἀποκροεῖ μὲ λύσσα.

10. (Ἡ συνέχεια)

Μὲ τὴν σειρά μου, τὴν κύτταξα ψυχρά.

— Ἐγώ, τῆς ἀποκρίθηκα μὲ παγερὸ ὕφος.

Καὶ καθὼς ἔκανε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, τὴν παρέσυρα νὰ κατεβῇ τίς σκάλες.

— Ὑστερα ἀπὸ ὅσα ἀκουσα, ἄλλως τε, τῆς εἶπα, νὰ μὴ μεγαλοπιάνεστε πολὺ! Μπορεῖ νὰ σᾶς βγοῦνε ὅλα ξυνά!

Ἀσφαλῶς, δὲν ἦταν πολὺ ἱπποτικὸ ἐκ μέρους μου, τῆς χρειάζονταν, ὅμως, αὐτὴ ἡ ψυχρολογία γιὰ νὰ συνέλθῃ.

Χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀντίστασιν μὲ ἀκολούθησε πεπιθῆναι καὶ στὴ μέση τῆς σκάλας μοῦ μίλησε πρῶτα:

— Προτιμώτερο θὰ ἦταν, ἴσως, νὰ εἶχαμε πεθάνει.

Χαμογέλασα.

— Ἡ σκέψιν σας δὲν ἔχει καμμιά πρωτοτυπία. Ἐνὰ σωρὸ ἀνθρώποι σκέφτηκαν τὰ ἴδια πρὶν ἀπὸ σᾶς.

— Τί θὰ κάνετε ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα;

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω καθήκον νὰ διηγηθῶ ὅλα στὸν πατέρα σας καὶ νὰ βεβαιωθῶ πὼς τὰ σχέδια δὲν διατρέχουν κανένα κίνδυνον.

— Αὐτὸ δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ κάνετε! Εἶναι ἀδύνατον! Πῆτε μου πὼς δὲν θὰ τὸ κάνετε!

— Δὲν θὰ τὸ κάνω, εἶπατε; Τώρα θὰ δῆτε!

Δίστασε καὶ μὲ κράτησε:

— Μὴν κάνετε ἀκόμα τίποτα. Ἀφήστε με νὰ σκεφτῶ. Τὰ σχέδια εἶναι ἀδύνατον νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὰ χέρια αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ἐκτός ἂν τὸ θελήσω ἐγώ.

— Τί ἐννοεῖτε;

— Ἐνῶσθ' πὼς δὲν βρίσκονται μέσα στὴν κρύπτην του.

Εἶχαμε σχεδὸν φθάσει στὸ χῶλλ τοῦ ἱσογείου.

— Καὶ τί θέλετε;

— Θὰ μπορούσαμε ἴσως νάρθομε σὲ

καμμιά συμφωνία.

— Ἡ μόνη δυνατὴ συμφωνία εἶναι νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε ἀμέσως τὰ ἔγγραφα.

Σταμάτησα. Εἶχαμε φθάσει στὸ χῶλλ καὶ ἡ Φλόγα βρισκόταν ἐκεῖ καὶ μᾶς κύτταξε.

— Τί χαριτωμένο ζευγάρι, εἶπε μ' ἓνα χαμόγελο. Στ' ἀλήθεια, μὲς Ντεράμουντ, πρέπει νὰ βλέποσαστε συχνὰ μὲ τὸν κ. Οὐίλλιαμς.

— Ναί, εἶπε ἡ νέα, αὐτὸ σκοπεῖω κ' ἐγώ.

Μιλοῦσε μὲ κάποια τραχύτητα, τὰ μάτια της, ὅμως, εἶχαν μιά γλυκύτητα.

Μπήκαμε στὸν κύκλο τῶν καλεσμένων. Καθένας φλυσαρῶσε κ' ἦταν ἀδύνατον νὰ φαντασθοῦν τί εἶχε συμβῇ στὸ ἐπάνω πάτωμα.

Ὁ γεροισιαστὴς ἦταν ὁ φιλόξενος οἰκοδεσπότης, ὁ κόμης Γέντο ὁ ἐπίσημος καλεσμένος πού καθέννας ζητοῦσε νὰ τὸν γνωρίσῃ. Ὅσο γιὰ τὴν ἀνεψιὰ τοῦ κόμητος ἀκουμποῦσε στὸ μπράτσο τοῦ νεαροῦ διπλωμάτου καὶ φαίνονταν κρεμασμένη στὰ χεῖλιν τοῦ.

Κι' ὁ Μάρκ Γιάρροου μᾶς πλησίασε, ξεφυτρώνοντας ποὶς ξέρεῖ ἀπὸ ποῦ.

Τὸν πρόσεξα μολοντί δὲ πέρασε πολὺ κοντὰ ἀπὸ τὸν κόμητα, θὰ μπορούσα νὰ ὀρκισθῶ πὼς δὲν εἶχαν ἀνταλλάξει λέξεις.

Κι' ὅμως δὲν ἤμουν ἡσυχος. Τὰ βλέμματά τους εἶχαν διασταυρωθῇ κ' αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ με καταστήσῃ προσεκτικὸ καὶ νὰ με κρατήσῃ ἀγρυπνῶ.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΜΑΧΗ

Ἐνὰς ὑπῆρθε ἀνήγγειλε πὼς τὸ γεῦμα ἦταν ἔτοιμο. Ὁ γεροισιαστὴς πρόσφερε τὸ μπράτσο του στὴν Φλόγα κ' ὁ Μάρκ Γιάρροου στὴν Ἄλντα. Ὁ κόμης Γέντο εἶχε γιὰ ντάμα μίαν ἡλικιωμένη κυρία τῆς βρετανικῆς ἀριστοκρατίας κ' ὁ νεαρὸς διπλωμάτης ἄλλη μιά. Ἐγὼ εἶχα στὸ πλευρὸ μου τὴν Γιόλα, τὴν ἀνεψιὰ τοῦ κόμητος Πρόσεξα ὅτι ἡ θέση μου στὸ τραπέζι ἦταν ἀντίκρου στὴν Φλόγα καὶ πὼς ἤρνοῦσα τίς πλάτες στὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου.

— Λυποῦμαι πολὺ, εἶπα στὴν μελαψὴ καλλονή, πού σᾶς χώρισα ἀπ' τὸ φλέρτ σας!

Ἐκεῖνη ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο μου.

— Ἦ εἶθε πολὺ μετριόφρων, μοῦ εἶπε, ἢ δὲν εἶθε καθόλου φιλοφρονητικός. Πιστεύετε νὰ εἶμαι ὑποφερτῇ;

— Πιστεύω πὼς θὰ κινήσετε ζωηρὰ τὸ ἐνδιαφέρον μου.

Τὸ χέρι της πιέζε τὸ μπράτσο μου.

— Ὑστερα ἀπὸ ὅσα ἀκούσα νὰ λέγωνται γιὰ σᾶς κ. Οὐίλλιαμς, εἶπε, δὲν περιμένα καθόλου αὐτὰ τὰ κρυμμένα κομπελιμένα. Ἄς εἶναι, ὅλο καὶ κάτι μαθαίνει κανεὶς!

Μοῦ χαμογέλασε. Ἦταν πολὺ νέα καὶ

πολύ όμορφη. Είχε, όμως, κι' αυτή πρό-
συνα μάτια σαν την Φλόγα, με την διαφο-
ρά, ότι είχε στενές κόγχες — κι' αυτό
φαινόταν ιδίως όταν χαμογελούσε.

— Θα σ' ας πω ένα μυστικό, κ. Ουίλλι-
αμς, συνέχισε η Γιόλα, έγω ζήτησα να το-
ποθετηθώ κοντά σας. Δεν σ' ας κολακεύει
αυτό ;

— Με κατατρομάζει μάλλον.
Γέλασε, και για τρίτη φορά τ' όχει της
άκουσθησε στο μπράτσο μου. Αυτό είχε
αρχίσει να γίνεται κάπως έκνευριστικό.
Τράβηξα πίσω λίγο την καρέκλα μου
και της χαμογέλασα. Δεν έμοιαζε καθό-
λου νευρική γυναίκα. Καθόταν αλύγιστη
και χρησιμοποιούσε μόνο το δεξιό χέρι
της, ενώ το αριστερό της ήταν ακουμπι-
σμένο στα γόνατά της και κρατούσε την
πετσέτα της.

Το γεύμα άρχισε με φλυαρίες χωρίς
κανένα ενδιαφέρον. Η Φλόγα δεν σήκω-
νε τα μάτια της από πάνω μου κι' η "Αλν-
τα" το ίδιο, ενώ ο κόμης ήταν κρεμασμένος
στα χείλη της γηραιάς αριστοκράτιδος.

Ξαφνικά, είχα την εντύπωση πως τα
πράσινα μάτια της Φλόγας με κύτταζαν
με περισσότερη έπιμονή. "Αραγε να ήταν
καμιά προειδοποίηση ή καμιά κοροϊ-
δία; Δεν μπορούσα να καταλάβω. Ένα
πράγμα μονάχα ήταν βέβαιο, πως η Φλό-
γα προσπαθούσε να μου πη κάτι.

Ο όρβυρος των συνομιλιών συνεχίζο-
νε αυξανόμενα, ολοένα, ενώ ή νέα στο
πλευρό μου δεν έπαυε να μου άγγι-
ζει το μπράτσο ή και να μου δίνει μια σπρωξιά,
κάθε φορά που έλεγε κάτι το άστοχο.

Το κρασί έτρεχε άφθονο και μολονότι
ήταν περίφημο, έγω έκανα περιορισμένη
κατανάλωση. Η συζήτηση πιά είχε γενι-
κευθί κι' όλοι μιλούσαν ξεπλωμένοι άνα-
παυτικά στην ράχη της καρέκλας τους.

Ξαφνικά κάτι παράξενο έγινε. Η Φλό-
γα έσκυψε λίγο από το πλάι και σε λίγο
έννοιασε κάτι ν' άγγι-
ζει το γόνατό μου. Έσκυψα κι' έγω από το ένα μέρος και
έπιπασα το γόνατό μου. Σε λίγο το χέρι
μου εύρισκε ένα μικρό γυναικείο γοβάκι
άφησμένο επάνω στο γόνατό μου και
μέσα στο παπούδι ήταν ένα χαρτάκι δι-
πλωμένο στα τέσσερα. Το γοβάκι ήταν
της Φλόγας.

Καθώς έκείνη την ώρα άρχισε μια ζω-
ηρή συζήτηση με τον γεροισιαστή, τρά-
βηξα το πόδι της κι' έκλεισα το χαρτάκι
μέσα στην χούφτα μου.

Πρόσεξα την Φλόγα. Σάν να μην είχε
συμβη τίποτα, κύτταζε μόνο τον γερο-
ισιαστή.

Η Γιόλα δεν είχε αντίληψη τίποτα κι'
ούτε ο κόμης Γέντο. Υποπετήθηκα, όμως,
τόν Μάρκ Γιάρροου. Έπιτηρούσε την
Φλόγα και το βλέμμα του πήγαινε από
έκείνην σε μένα. Διάβαζε την άμφιβολία
μέσα στο σκληρό βλέμμα του. Νά είχε
δη όμως τίποτε;

Έκείνο που με ενδιέφερε πρωτίτως ή-
ταν να δω τί ήταν γραμμένο σ' αυτό το
χαρτάκι. Πώς όμως; Ο Μάρκ Γιάρροου με
έπιτηρούσε πάντα. Η στιγμή ήταν κρί-
σιμη. Σάν να ήθελε να με βοηθήσει ή
"Αλντα", έσκυψε κι' άρχισε τη συζήτηση
με τον Γιάρροου. Έγω έπωφελήθηκα κι'
άφησα να πέσει η πετσέτα μου χάμα, μα-
κριά απ' την Γιόλα. Κατόπιν με τον φυ-
σικώτερο τρόπο έσκυψα να την πιάσω.

Πρόφθασα, όμως, και παρ' όλο το μι-
σοσκόταδο που επικρατούσε κάτω απ' το
τραπέζι, διάβασα τί έγραφε το χαρ-
τάκι, ενώ απ' το χόλλ άκουγα θόρυβο
φωνών και μιάς πόρτας που ξανάκλεινε.

Νά τί ήταν γραμμένο:

"Θά αποπειραθώ να σ' ας σκοτώσω
κατά την διάρκεια μιάς ενόπλου επιθέσεως
στις δέκα άκριβως. Τά χάδια που σ' ας κά-
νει ή μικρή στο μπράτσο είναι για να
κρύβουν το ρεβόλβερ που...".

ή Φλόγα

Δεν προχώρησα. Το μεγάλο ρολόι του
χόλλ χτυπούσε έκείνη την ώρα 10... Ξα-
φνικά άκούστηκε μια βάνευση φωνή και
θόρυβος βημάτων που διέσχιζαν βιαστικά
το χόλλ με κατεύθυνση προς την τρα-
πεζάρια.

Δεν πρόλαβα να τα καταλάβω όλα και
σηκώθηκα από το κάθισμά μου μηχανι-
κά. Η Γιόλα εξακολουθούσε να μιλά ενώ
έγω άνασηκωνόμουν. Μόνο που τώρα μι-
λούσε σε μένα, ενώ συγχρόνως με χτυ-
πούσε "χαδάρικα" στα πλευρά:

— Μην κινήσει, Ρέις Ουίλλιαμς. Κρα-
τώ ένα ρεβόλβερ και κανείς δεν θά φαν-
τασθί πως...

Της άδραξα το χέρι και το έφριξα με
τόση δύναμη που το ρεβόλβερ έξφυγε απ'
τά δάχτυλά της κι' έπεσε χάμα. Έκείνη
έμπηξε μια διαπεραστική κραυγή. Κραυ-
γή εκπλήξεως και πόνου — ίσως και φό-
βου.

Κανείς δεν γύρισε το κεφάλι προς το
μέρος της, για τόν άπλουστατό λόγο, ότι
όλοι ήσαν άπασχολημένοι άλλοι. Κάτι
άγνωστοι με μάσκες, όπλισμένοι, είχαν
χυμίξει μέσα στην τραπεζάρια. Ο ένας
τους κρατούσε ένα όπλοπολυβόλο κι' ά-
ποτεινόμενος στο πλήθος:

— Περιττόν να φοβηθήτε, κυρίες και κύ-
ριοι. Είναι μια άπλή διάρρηξη. Ψηλά τα
χέρια και θάχετε την καλωσύνη να μ' ας
δώσετε όλα τα κοσμήματά σας.

"Εξαφνα αυτός που μίλησε με άντελή-
φθη και στράφηκε έκπληκτος προς το μέ-
ρος μου:

— Άν δεν κάνω λάθος, Τζός, είναι ο
Ρέις Ουίλλιαμς. Είναι ο άστυνομικός
Ουίλλιαμς. Καλλτέρα να το δώσουμε
μια μικρή δόση από σφαίρες.

Αυτά άκουσα όλα—όλα, μου ήσαν, ό-
μως, αρκετά. Οι άλλοι μπορεί να μην κα-
ταλάβαιναν, έγω, όμως, είχα μπι στο νό-
ημα. Ο "έντυπωσιακός" θανάτος μου θά
έπιανε δολόκληρη σελίδα στις πρωίνες έκ-
δόσεις των έφημερίδων! Ο σκοτωμός μου
θαβάζε σε θεογνωσία όσους θά άπειλού-
σαν, άργά ή γρήγορα, τον Γιάρροου και
τόν κόμητα, καθώς και τους μισθοφόρους
δολοφόνους που χρησιμοποιούσαν.

"Ηταν πολύ άργά για να γυρίσω, πολύ
άργά για να βγάλω το ρεβόλβερ μου.
Τούλάχιστον, δεδομένου ότι ήσαν τόσοι
άνδρες άπέναντί μου κι' ο ένας μάλιστα
όπλισμένος με όπλοπολυβόλο. Μία έμ-
πνευσις της στιγμής μ' έκανε να άρπάξω
την Γιόλα να την χρησιμοποιήσω για ά-
σπίδα κατόπιν με μια άπότομη κίνηση
χάθηκα κάτω απ' το τραπέζι.

"Ενας πυροβολισμός άκούστηκε και
μια σφαίρα σφηνώθηκε μέσα στο ξύλο σε
μικρή άπόσταση από μένα. Φαίνεται πως
ο σκοπευτής, παρ' όλην δεινότητα του,
φοβόταν μην πληγώση την άνεψιά του
κόμητος.

Ο άρχισμμορίτης άρχισε να ξεφω-
νίζει :

— Πιάστε τον! Σκοτώστε τον κίτρινο
ποντικό που καταφεύγει κάτω από ένα
τραπέζι.

Παρά την κρισιμότητα της στιγμής δεν
μπόρεσα να μη χαμογελάσω. Η φωνή
ήταν θριαμβευτική! Για σκεφθήτε πως
είχε υποχρεώσει τόν Ρέιμς Ουίλλιαμς να
κρυφθί κάτω από ένα τραπέζι!

Για όλους αυτούς τούς ανθρώπους εί-
χα ήδη πεθάνει κι' αυτό το μικρό περι-
στατικό ήτον άρκετό για να ξεσηκώση ή
φήμη μου. Μόνο ένας άνδρας φαινόταν να
δεν είχε σκεφθί. Ο Μάρκ Γιάρροου που

είχε όπλισει και την άνεψιά του Γέντο,
για να μην πυροβολήσω κι' έγω, μόλις
θάμπαιναν οι συμμορίτες.

Καγχάζοντας από μέσα μου διευθύνθη-
κα, κάτω απ' το τραπέζι, προς τά πόδια
του κόμητος Γέντο.

Ο άνθρωπος με το όπλοπολυβόλο ήταν
κατάπληκτος. Είδα τα μάτια του να λαμ-
ποκοπουν πάνω απ' το μαντήλι που του
έκρυβε το κάτω μέρος του προσώπου.
Σκεπτόταν πως μια χρυσότοκος όρνις —
ο κόμης Γέντο δηλαδή — δεν είναι δυνα-
τόν να γεννήση άν πυροβοληθί κατά λά-
θος — κι' αυτόν τόν κίνδυνο διέτρεχε τό-
ρα ο κόμης Γέντο.

Πήρα τά δυο ρεβόλβερ μου κι' απ' το
πρόχειρο "άμπρι" μου άρχισα να παρα-
κολουθώ τί γινόταν.

— Τώρα, πήτε μου ποιός είναι ο ποντι-
κός; είπα ενώ τά δυο ρεβόλβερ σημάδευ-
αν τόν ένα άνδρα που είχε σηκωθί,
και το άλλο προς ένα δεύτερο άτομον που
βρισκόταν κοντά στην πόρτα.

Ο άνδρας με το όπλοπολυβόλο παρα-
ζάλιστηκε προς στιγμήν. Για μια στιγμή
φάνηκε να διατάξη τί έκανε. Τέλος, το
πήρε άπόφαση. Μόνο που είχε άργήσει με-
ρικά δευτερόλεπτα. Προτού όμως σύρη
το δάχτυλό του την σκανδάλη του όπλο-
πολυβόλου, πρόλαβα έγω και πυροβολή-
σα. Είδα τότε στο μέτωπό του μια κόκκι-
νη κηλίδα που ολοένα μεγάλωνε.

"Υστερα τά πράγματα άπλοποιήθηκαν.
Είδα τους γκάγκστερς να το βάζουν στα
πόδια χωρίς καν να σηκώσουν τόν σκο-
τωμένο τους.

"Αργότερα έμαθα πως ήσαν άλλοι δυο
άνδρες στην πιανή πόρτα κι' ένας καθι-
σμένος στο βολάν ενός αυτοκινήτου. Προς
το παρόν άκουσα μονάχα ένα αυτοκίνη-
το να φεύγει δολοταχώς.

Ο κίνδυνος είχε περάσει. Οι δολοφόνοι
είχαν εξαφανισθί.

"Εννοείται ότι δεν τους κινήγησα. Στο
τραπέζι οι καλεσμένοι έμοιαζαν σαν άπο-
λιθωμένοι. Στέκονταν άκόμη εκεί με τά
χέρια ψηλά. Φοβήθηκα αυτή την σιωπή.
Φοβήθηκα μην έπωφεληθούν της εύκαιρί-
ας ο κόμης Γέντο, ο Μάρκ Γιάρροου ή
κι' αυτή άκόμη ή χαριτωμένη Γιόλα για
να με πυροβολήσουν απ' τά νώτα.

Πάντως, για μένα, ή παράστασις είχε
τελειώσει. Η αύλαία είχε κλείσει ύστερα
απ' την τελευταία πράξη. Ο "προδότης"
όμως του μελοδράματος, που στην προ-
κειμένη περίπτωση ήμουν έγω, δεν πέθα-
νε, όπως συμβαίνει συνήθως.

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Τέλος, οι καλεσμένοι συνήλθαν απ' την
κατάπληξη τους, σαν άνδρείκελα που ή-
σαν εξαφνικά ζωή. Πρώτος ο κόμης Γέντο.
Μούσφιξε το χέρι κι' ή φωνή του έτρεμε
άπο συγκίνηση. "Ηθελε να μάθι όλος ο
κόσμος πως του είχα σώσει την ζωή. Το
πιο νόστιμο είναι ότι έλεγε την αλήθεια,
γιατί άν πυροβολούσε το όπλοπολυβόλο,
είναι βέβαιο πως οι σφαίρες που θά δε-
χόμουν θά περνούσαν πρώτα απ' το κορ-
μί του! Μπορεί κανείς να ήταν όποκρι-
τής και ύπουλος — χωρίς να είναι άναγ-
καστικώς και φεύτης!

Οι υπηρέτες έβαλαν τις φωνές, μερικές
γυναίκες λίγο έλειψε να λιποθυμήσουν, ο
γεροισιαστής όμως έκανε ό,τι μπορούσε
για να ήρεμήσουν τά πνεύματα. Στο πρό-
σωπο της Φλόγας ήσαν ζωγραφισμένο έ-
να γαλήνιο χαμόγελο και στα μάτια της
Γιόλας διάβαζε κανείς έναν βουδό θυμό.
Έκείνο, όμως, που μούκανε πρό παντός
εντύπωση υπήρξαν τά μάτια της "Αλντας",
της κόρης του γεροισιαστό. Δεν έδει-
χναν ψυχρότητα, άλλα κατάπληξη κι' ή-
σαν διαρκώς καρφωμένα άπάνω μου.

"Αργά προχώρησε προς το μέρος μου:

—Είστε γενναίος άνδρας, κ. Ουίλλιαμς.

είπε. Πολύ γενναίος άνδρας.

Μούσφιξε το χέρι: το δικό της ήταν
παγωμένο. Συνέχισε:

— Μην πήτε άκόμα τίποτα στον πατέ-
ρα μου. Άφήστε να περάση λίγος και-
ρός. Σ' ας δώω τόν λόγο μου να μην κάνω
τίποτα προτού σ' ας ξαναϊδω. Μου δίνετε
προθεσμία λίγων ώρών;

Δεν πρόλαβα να της ύποσχεθώ τίποτα.
Οι σειρήνες των αυτοκινήτων της άστυ-
νομίας έξοικισαν ήδη την γαλήνη της νύ-
χτας κι' οι ντέκτειβ κατελάμβαναν έξ
εφόδου το σπίτι. Ο λοχαγός Μπράντλεϋ,
που διοικούσε τούς άνδρες, σταμάτησε
μπροστά μου.

— Ρέις, είπα, τα καταφέρατε μια χα-
ρά. Αυτή την φορά είμαι βέβαιος πως θά
σ' ας συγχρη ή Γενική Διοίκηση. Ξέρετε
ποιός είναι αυτός που σκοτώσατε, ο τύ-
πος με το όπλοπολυβόλο;

Μολονότι τόξερα, σήκωσα τούς ώμους,
αδιάφορα.

— Τι με νοιάζει; Δεν έχω διάθεση να
του άνεγλω μνημείο!

— Είναι ο Φράνκ Σβάρτς. Πολύν καιρό
τώρα τόν κυνηγούσαμε. Στ' αλήθεια, ό-
μως, όταν δίνουν τέτοια γεύματα με γυ-
ναίκες φορτωμένες πολύτιμα
κοσμήματα, πρέπει να ά-
ναθέτουν στην άστυνομία και
την προστασία τους!

— Εύτυχώς, λοιπόν, που
βρέθηκα έγω!

Ο λοχαγός με κύτταξε
για να δη άν άστειεύομαι
κι' έξυσε το πηγούνι του.

— Καθώς μ' ας τηλεφώνη-
σαν, οι γκάγκστερς είχαν
μπι από πάνω. Ο κόμης
Γέντο είχε φέρι έναν υπηρέ-
τη που τόν βρήκαν λιποθύμο
στο τελευταίο πάτωμα, σε
κακά χάλια.

— Τόν φουκαρά, είπα ύπο-
κριτικά. Δεν μου λέτε, θά
τους κρατήσετε όλους αυ-
τούς για να τους ανακρί-
νετε ;

— Δεν βλέπω τόν λόγο.
Για πρώτη φορά στην ζωή
μου, μάλιστα, δεν θά σ' ας θέ-
σω καμιά έρώτηση. Βρίσκω
αυτός ο σκοτωμός ήταν
τέλειος από πάσης άπόψεως.
Χαμογέλασα. Αυτό ήθελα
κι' έγω.

Οι καλεσμένοι δεν άργησαν να φύγουν.
Ο άσάτιτρος, δωρ Φρέντερικ, περιπό-
θηκε δυό απ' τις κυρίες που είχαν λιποθυ-
μήσει. Σε λίγο μούσφιγγε το χέρι.

— Μ' άρέσει ή μέθοδος σας, Ουίλλιαμς,
μου είπε. Λατρεύω αυτήν την μέθοδο. Κα-
θαρές δουλειές!

Ο κόμης Γέντο εξακολουθούσε να παί-
ζη λαμπρά τόν ρόλο του. Με φόρτωσε έ-
παίνους, την ώρα που μούσφιγγε το χέρι
φεύγοντας. Η Φλόγα με απέφυγε. Έμέ-
να, όμως, ο Μάρκ Γιάρροου μ' ενδιέφερε
και αυτόν έπιτηρούσα. "Έξερα πως παρ'
όλη την φαινομενική άταραξία του, έβρα-
ζε μέσα στο ό θυμός. Όταν βρέθηκα μό-
νος μαζί του, πήρα την ρεβάνς μου:

— Φέρθηκες πολύ έξυπνα, του είπα, που
στάθηκες μακριά απ' την μικρή αυτή
φάρσα!

Μου άπάντησε με βραχνή φωνή που
την έπνιγε ή όργή:

— Αυτή την φορά άπέτυχα, έστω. Την
ερχόμενη φορά, όμως...

— Πάντως, είδες με τά άραία σου μά-
τια, πως την έπαθαν άπόψε οι έπιφανείς
φίλοι σου!

— Ναί, τά είδα όλα. Όλα.

Μόνο άργότερα κατάλαβα την έννοια
αυτών των λέξεων.

— Κύριε Ουίλλιαμς, συνέχισε, θά μετα-
νοιώσετε μια μέρα για τόν ρόλο που παί-
ξατε άπόψε εδώ. Θά καταραστήτε τόν έ-
αυτό σας που δεν δεχθήκατε αυτόν τόν
θάνατο... Έναν τόσο εύκολο θάνατο! Θά
συρθήτε γονατιστός, ίκετεύοντας να σ' ας
σκοτώσουν και...

"Ετρεμε απ' το θυμό του. Δεν έπρεπε
να χάσω την εύκαιρία για να τόν έκμη-
δενίσω:

— Θυμάσαι, Γιάρροου, του είπα, τά λό-
για μου όταν ήρθες στο γραφείο μου; Το
καλλίτερο που έχεις να κάνης είναι να
του δίνης από την πόλη μας! Ξεφλησες,
πιά.

"Εξαφνα θυμήθηκα την Μπέττυ, το δο-
λοφνημένο παιδί, για το όποίο μου είχε
μιλήσει ο Άρχηγός, τόν πατέρα που είχε
αυτοκτονήσει και συμπλήρωσα:

— Γιατί άν δεν τόν δίνης απ' την πό-
λη μας...

Το χέρι μου είχε χαθί μέσα στην τσέ-
πη όπου είχα το ρεβόλβερ. Τά μάτια του
Γιάρροου πήραν μια έκφραση τρόμου.
Στο βλέμμα μου διάβαζε πολύ καλά τί
θά συνέβαινε. Θέλησε βιαστικά να μιμη-
θί την χειρονομία μου... Ξαφνικά, όμως,

Οι καλεσμένοι συνήλθαν τέλος απ' την κατάπληξή τους...

άλλάξαμε στάση κι' οι δυο.

Είχε μπι ο γεροισιαστής.
— Κύριε Γιάρροου, είπα, ή κόμησσα, ο
κόμης κι' ή άνεψιά του σ' ας... Τί συμβαί-
νει, όμως;

— Δεν ξέρω τί άποκριθηκε ο Γιάρροου,
έγω, όμως, γύρισα τις πλάτες μου κι' έ-
φυγα. Μισό δευτερόλεπτο άκόμα άν είχε
άργήσει ο γεροισιαστής θά σκότωναν τόν
κιτρινομούρη!

Όταν βρέθηκα έξω, στον καθαρό άέ-
ρα, σκέφτηκα πού ψυχραίνα. Κατά βά-
θος ήμουν ευχαριστημένος που είχα μπι
ο γεροισιαστής στην κατάλληλη στιγμή.
Ποιός ξέρε τί διπλωματικά έπεισδία θά
είχαμε με τόν σκοτωμό αυτού του τέρα-
τος!

Κατόπιν άλλες σκέψεις με κυριεύσαν.
Μου ήταν εύχάριστο να διαπιστώσω πως
ή Φλόγα δεν ήταν όπως την φανταζόμουν
πρίν. Άλλά και πάλι, άραγε, έμένα είχε
έπιζητήσει να σώση... ή άλλους; "Αραγε
να μ' αγαπούσε άκόμα;

Κι' ή "Αλντα; "Αραγε να είχα φερθί
σαν ήλίθιος που έφυγα απ' το σπίτι του
γεροισιαστό χωρίς να την καταγγείλω;
Έπρεπε να είχα μιλήσει. Θά με πίστευε,
όμως, ο γεροισιαστής;

Σήκωσα τούς ώμους μου. Τόσο το χει-
ρότερο! Το καλλίτερο, ήταν να περιμένω

ειδήσεις της "Αλντας.

Μόνο μέσα στο δωμάτιό μου την ώρα
που φορούσα την ρόμπ—ντε—σάμπρ μου,
ξανασυλλογίστηκα τόν Μάρκ Γιάρροου.
Ξαφνικά έψαξα στα ρούχα μου. Το ση-
μείωμα της Φλόγας δεν βρισκόταν που-
θενά.

Δεν ήταν παράξενο, γιατί θυμόμουν ό-
τι δεν το είχα βάλει στις τσέπες μου. Ά-
λήθεια, το είχα άφίσει τυλιγμένο μέσα
στην πετσέτα μου, άφου το διάβασα. "Υ-
στερα έφθασαν οι γκάγκστερς...

"Αραγε, όμως, το χαρτάκι να είχε ύ-
πογραφή; Γιατί δεν το είχα διαβάσει ως
το τέλος. Κάποιος θά το είχε βρή, ά-
σφαλώς. Νά ήταν, όμως, κανένας άστυνο-
μικός; Θά ήμουνά έτσι ήσυχος.

"Επρεπε να τηλεφωνήσω στον Μπράντ-
λεϋ για να βεβαιωθώ.

Η ΑΛΝΤΑ ΜΕΤΑΝΟΕΙ

Το χέρι μου παράτησε το άκουστικό
του τηλεφώνου και μ' ένα ρεβόλβερ στο
χέρι διευθύνθηκα στην πόρτα του διαμε-
ρισμάτός μου.

— Ποιός είναι ; ρώτησα χωρίς να ά-
νοίξω.

Μια φωνή ψιθύρισε:
— Έγώ, ή "Αλντα. Ά-
νοιξτε μου, σ' ας παρακαλώ.

Της άνοιξα. Το βλέμμα
της ήταν φοβισμένο.

— Πρέπει να σ' ας μιλήσω,
μου είπα μονορροφί. Πρέπει
να με νοιώσετε. Ξέρω όλα
όσα έκανε ο πατέρας μου.

"Όλα, έθλω όμως να τόν
σώσω. Τόν άγαπώ. Η ζωή
του υπήρξε αξιοπρεπής και
άσπιλη. Ο κόσμος έχει την
ανάγκη του πατέρα μου...
πολύ περισσότερη απ' τά
σχέδια. Τά σχέδια θά τά δώ-
σω στον Μάρκ Γιάρροου.
"Ηρθα για να μάθω τί θά
κάνετε;

— Μου μιλήσατε εύκρι-
νώς, είπα, και θά σ' ας άπαν-
τήσω όμοίως. "Αν θέσετε σε
έφαρμογή τις άπειλές σας,
θά είδοποιήσω τόν πατέρα
σας, την Κυβέρνηση και τούς
άνθρώπους με τούς όποιους
συμπεριλάτρου.

— Σε τί όμως θά χρησιμοποιή, άφου το
κακό θά έχει γίνει; Θά διασώρετε, άπλου-
στατα, την ύποληψη ενός μεγάλου άν-
δρος που τόν χρειάζεται το έθνος. Δεν με
νοιάζει, πάντως.

— Καθήστε, "Αλντα, της είπα. Χθές,
σ' ας άκουσα. Ξέρω πως αγαπάτε τόν
Μάρκ Γιάρροου.

Τινάχτηκε όρθια και τά μάτια της πε-
τούσαν άστραπές.

— Είστε ήλίθιος, φώναξε, κι' έγω. Το
ίδιο ! Τι κι' άν μ' άγκάλιασε και με φι-
λησε ο Μάρκ Γιάρροου; Τόν μισώ! Τόν
μισώ! Θά ήθελα να τόν σκοτώω. Νά βύ-
θισα ένα μαχαίρι στην καρδιά του και...

Τώρα έκλεισε στον ώμο μου, ενώ το
κορμί της ταρασσόταν από λυγμούς. Τά
μάτια της με κύτταζαν γεμάτα σπαράγ-
μό. Πόσο την συμπονόδα! Δεν ήταν πιά
ή περήφανη ύπαρξη ενώ προκαλούσε κι'
άπειλούσε, άλλα ένα δατυχημένο παιδί
που σπάρει στην άγκαλιά μου.

Την ξανακάθισα στην πολυθρόνα της
και κυτταζήκαμε στα μάτια.

Της μιλήσα για τόν Μάρκ Γιάρροου
και για όλους όσους είχε σκοτώσει. Για
τά άκρωτηριασμένα κορμιά των παιδιών
που είχαν βάλει στο Νεκροταφείο.

(Άκολουθεί)

Βασανισμένο πρόσωπο....

ΔΙΠΤΗΜΑ ΤΟΥ ΖΕΟ ΦΕΡΡΙΕ

Δέλετε να πάμε αύριο μια βολτί-
τα στα νησιά; Είναι υπέροχα!
Δεν υπάρχουν όμως άτμάκατοι...
'Αλλά και το πανί έχει το γού-
στο του! Στ' αλήθεια, φαίνεται πως
το νερό μας τραβά στα δίχτυα του...
Είναι τόσο όμορφα εδώ! Είναι η εύ-
τυχία!

Η νεαρά Χριστίνα τον κύτταζε, μι-
λώντας, με μισόκλειστα μάτια κι' ο
Μισέλ μάντευε τι σήμαινε το βλέμμα
της και μεθούσε. 'Εκείνη συνέχισε:

—Σύμφωνοι λοιπόν. Θά τα κανονίσω
δλα εγώ. 'Επιστρέφει στο ξενοδοχείο
σας και θα σας τηλεφωνήσω για να
σας πω την ώρα 'Ες αύριον!

Ο Μισέλ έφυγε με την ρακέττα κά-
τω απ' την μασχάλη. 'Ενοιωσε τον έ-
αυτό του τόσο ελαφρύ! Κάτι παραπάνω
μάλιστα: ξαναειπωμένο. Να που
πήγαυε τώρα να παίξει τένις σάν ε-
νας νεαρός. Είχε διάθεση να γελήσει
χωρίς κανένα λόγο. 'Ηταν μ' άλλα
λόγια εύτυχισμένος. Πραγματικά, η
νέα αυτή αντιπροσώπευε γι' αυτόν ένα
άκτινοδόλο μέλλον.

Έφυγε απ' την βίλλα του Μπωντρέ
μ' ένα τραγουδι στα χείλη. Στόν δρό-
μο, ο μαίστρος τόν χτύπησε απότομα
κατά πρόσωπο. Τι είναι αυτός ο μαί-
στρος της Μαρσέλλας! 'Εχει κάτι
θυμούς και κάτι γαληνέματα, τόσο εα-
φνικά! Δυό ώρες πριν όταν ο Μισέλ
είχε πάει στην βίλλα, φύλλο δεν κι-
γούνταν κι' η θάλασσα ήταν ακουτίδω-
τη σάν καθρέφτης. Τώρα, τα δέντρα,
λύγιζαν στο φύσημα του μαίστρου που
άπειλούσε να γίνη σίφουνας! 'Η θά-
λασσα σήκωνε κάτι θεόρατα κύματα!
Ο Μισέλ όμως που συλλογιζόταν μό-
νο το μέλλον στο πλευρό της Χριστί-
νας, προχωρούσε χωρίς να προσέχη καν
τόν μαίστρο, τραγουδώντας...

—Μια κυρία ήρθε και σας ζήτησε, το
είπε ο θυρωρός του ξενοδοχείου όπου
έμενε. Είναι πάνω-κάτω μια ώρα από
τότε. Είπε πως θα ξαναγυρίση.

Απ' την περιγραφή που έκανε ο θυ-
ρωρός, ο Μισέλ κατάλαβε πως επρό-
κειτο για την Ζιλμπέρτ. Πάντα η Ζιλ-
μπέρτ!

Δέν του έκανε μεγάλη εντύπωση πως
αυτή είχε ανακαλύψει την διεύθυνσή
του, αλλά πως εξακολουθούσε να τον
κυνηγά. Για να διακόψει μαζί της, ο
Μισέλ είχε δώσει εντολή στον συμβο-
λαιογράφο του να της μετρήσει ένα έρ-
κετά σεβάστω ποσόν και να της παρα-
δώσει ένα γράμμα. 'Εκείνο που της
χρεωστούσε, βέβαια, ήταν μια σηνή.
Κι' η Ζιλμπέρτ είχε έρθει για να του
κάνη αυτήν ακριβώς την σηνή.

Τζάμπα πήγε το ταξίδι σου, μι-
κρούλα μου, είπε ο Μισέλ. 'Εγνοια
σου όμως και δεν θα με ξανατιλίξης!

Τόν είχε κουράσει τόσο πολύ! Τήν
είχε ποθήσει γιατί είχε όμορφο πρόσω-
πο και υπέροχο κορμί. Αυτό το εύ-
δους οι γυναίκες όμως είναι σάν τους έ-
μορφους κήπους: πρέπει να μένουν δη-
μόσια κήποι. Περιττό να τις βάλει κα-
νείς για αποκλειστικότητα. Στοιχίζουν
πολύ... Και δεν τις χαίρεσαι όσο πρέ-
πει. 'Η Ζιλμπέρτ ήταν στ' αλήθεια ά-
νυπόφορη. 'Ηταν γυναίκα από εκείνες
που δεν έχουν ούτε καρδιά ούτε αί-

σθήσεις που τα θέλουν όμως όλα στα
πόδια τους. Είχε θάλει τον Μισέλ να
τα χαλάσει διαδοχικά με όλους τους φί-
λους του. Μαζί του φιλονεικούσε τρεις
μέρες στις τέσσερις. Για ένα ναί και
για ένα όχι, τότε τρικυμία είχαν, τότε
έροχη. Δεν έβαζε εκείνη τις φωνές, το
πρόσωπό της όμως είχε μιάν έκφραση
έχθρότητας. Τήν έβλεπε ξαφνικά να έμ-
φανίζεται μπροστά του, παγωμένη, με
σβυμένο το βλέμμα, με σφιγμένα τα
χείλη.

—'Εδω είμαστε! Τι άλλο έχεις να
μου παραπονεθής; τήν ρωτούσε.

'Εκείνη δεχόταν να του πη το 'αμάρι-
στο.

—Μια γυναίκα σάν κι' έμένα δεν μπορεί
να ζήσει μέσα στην φτώχεια...

τημά» του ύστερα από ώρες, άσού
πρώτα «του έψηνε το ψάρι, στα χείλη».
Τις περισσότερες φορές, επρόκειτο για
καμιά κουταμάρα. 'Εκείνος δεν τήν
είχε αγαπήσει. Είχε νοιώσει γι' αυτήν
μια άγρια έναν σαρκικό πόθο. Τώρα δεν
ένοιωσε ούτε αγάπη. Για το λόγο λοι-
πόν να εξακολουθή να χη οχέσεις μαζί
της;

—Για να ξεγελιέμαι; 'Η Ζιλμπέρτ
δεν αγάπησε έμένα, αλλά μονάχα τα
λεφτά μου!

Κι' άσφαλώς για τα χρήματά του ξα-
ναρχόταν σήμερα. Για να επιχειρήση να
ανάκτηση ό,τι είχε χάσει.

—Ναί, ναί... μα δεν γίνεται τίποτα!

Ο Μισέλ δεν είχε κανένα λόγο να
της δείξη άδυναμία, αφού ούτε πόθο
ένοιωσε πιά γι' αυτήν. Κι' αντιθέτως
αυτός είχε σοβαρό λόγο να δείξη δύ-
ναμη χαρακτήρος: αυτή την νεορα
Χριστίνα Μπωντρέ που τήν γνώριζε
μόλις μια εβδομάδα και που ήδη... Τι
χαριτωμένη γυναικούλα που θα ήταν!

Όταν χτύπησαν την πόρτα του δια-
μερίσματος του, φώναξε δυνατά:

«'Εμπρός!» και μπήκε η Ζιλμπέρτ.

—Ω! Έκανε εκείνος απότομα.

Το έπιφώνημα του είχε ξεφύγει απ'
τα χείλη. Στ' αλήθεια όμως η Ζιλμπέρτ
είχε παράξενη όψη. Δεν ήταν πιά η
Ζιλμπέρτ: κατάχλωμη πίσω απ' το μα-
κιγιάζ, με λίγη πουντρα άτακτα σκορ-
πισμένη στο πρόσωπό της και με μια
βιαστική γραμμή επάνω στα χείλη, έ-
κείνη που περνούσε ώρες ολόκληρες
στον κομωτή, είχε τόσο κακή όψη σ' τα
μάτια της έμοιαζαν σ' άξεψυχμένα...
Όλο το άγαλματένιο κορμί της ήταν
τώρα κουρασμένο, τσακισμένο, νικη-
μένο!

'Εκείνη ψιθύρισε με κόπο, με σβυ-
μένη φωνή:

—Μισέλ ήρθα...

Τήν διέκοψε με γλυκά:

—Σώπαινε... Κατάλαβα... Σώπαινε,
Ζιλμπέρτ...

—'Ενοιω(ξ): μια μεγάλη κατάπληξη
κι' έναν άπέραντο οίκτο.

'Η εγκατάλειψη να είχε συντρίψει ά-
ραγε σ'έτετοιο βαθμό αυτήν τήν περι-
φανή, άκατάδεκτη και ψυχρή Ζιλμ-
πέρτ;

'Εκείνη τήν ώρα άντήχησε το κουδο-
νι του τηλεφώνου. 'Ηταν η Χριστίνα.

—Τα έτοιμάσα όλα, Μισέλ. Αύριο
στις τρεις. Σύμφωνοι;

Τής άπήνησε με θλίψη και με κου-
ράγιο όμως:

—Όχι, συγχώρησέ με. Αύριο δεν θα
είμαι. Πρέπει να γυρίσω άπόψε στο
Παρίσι.

Πέρασαν ένα, δυό χρόνια. 'Η Ζιλμ-
πέρτ είχε ξαναγίνει άνυπόφορη, όπως
πρίν.

Μια μέρα, ύστερα από κερδοσκοπίες
που άπέτυχαν, ο Μισέλ κατεστράφηκε.
Τήν ίδια μέρα, η Ζιλμπέρτ του είπε:

—'Αγαπητέ μου Μισέλ, λυπούμαι πο-
λύ, αλλά μια γυναίκα σάν κι' έμένα
δεν μπορεί να ζήσει μέσα στην φτώχεια.
'Εκείνος χαμογέλασε γεμάτος έπιεί-
κεια:

—Γιατί το λές αυτό; Ξέρεις πολύ
καλά πως δεν μπορείς να μ' έγκατα-
λείψεις. Μ' αγαπάς πολύ. Μοφ φτάνει
να θυμηθώ το βασανισμένο πρόσωπό
σου τήν μέρα που ήρθες να με θρής
στην πλάξ, θυμάσαι;...

'Εκείνη σήκωσε τους ώμους:

—Τώρα θα σου πω τι είχε συμβή έ-
κείνη τήν ημέρα στην πλάξ. Είχα πάει
στο ξενοδοχείο σου. Μοφ είπαν πως έ-
λειπες και πως άξ γύριζες ύστερα ά-
πό μια ώρα. Δεν ήξερα τι να κάνω, πε-
ριμένοντάς σε. Στο λιμάνι, ένας άρ-
κάρης μοφ πρότεινε μιάν έκδρομη ως
το νησάκι. Ο μαίστρος άρχισε να φυ-
σά όταν βρεθήκαμε στ' άνοιχτά. Τόλος
γυρίσαμε. Καί, λοιπόν, καύμενε μου
Μισέλ, άν με είδες να μπαίνω στο δω-
μάτιό σου ξεμαλλιασμένη, κατάχλωμη,
με το πρόσωπο βασανισμένο και το
κορμί τσακισμένο, είναι γιατί μια ώρα
ολόκληρη με βασάνισε η ναυτία!

ZEO ΦΕΡΡΙΕ

Ο Λαριπέτ πέρνει τα μέτρα του

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

—Τα συγχαρητήριά μου, φίλε μου,
Κάνε μου όμως μια χάρη.

—Τι θέλεις;

—Να προτείνης άλλου το μηχανήμα

σου.

—Γιατί;

—Γιατί κι' εγώ ήρθα να κλαφτώ. Για
φαντάσου λοιπόν άν άρχιζε το πείραμα
από μένα...

—Καλά... Κι' η προμήθειά μου; Θα
κέρδιζα 112 φράγκα!

—Δέν θα σου τα δώσω. Σοφ προτει-
νω όμως το έξής: Θα πάμε να τα πιού-
με μαζί!

—Είναι πρώτης τάξεως έμπνευση!
—Κι' όχι στο Παρίσι. Είναι έξοχος και-
ρός. Πάμε στο Σαιν—Ζερμαίν. 'Εγώ
πληρώνω τήν διαδρομή. Τι διάβολο!

—'Υστερα από τόσον καιρό που έχομε να
ιδωθούμε!

—'Ενψ τραβούσαμε για το σταθμό
Σαιν—Λαζάρ, ο Λαριπέτ, ένθουσιασμέ-

Θα πούμε να τα πιούμε μαζί.

νος που θα τα κοπανούσε στην ράχη
μου, μουλεγε έμπιστευτικά:

—Για να είμαι ειλικρινής δεν πούλη-
σα άκόμα κανένα μηχανήμα μου. Κι'
άν δεν τύχαινε εσύ να κάνω σεφτέ...
έστο και με προμήθειες είς είδος...

Μόλις προλάβαινε το τραίνο. Καθή-
σαμε κοντά—κοντά κι' άνοιξα τήν έ-
φημερίδα μου: «Ο Άνοιχτομάτης τυ-
φλοπόντικας». Ξαφνικά, άκουσα μια
δυνατή φωνή δίπλα μου:

—Σ'τήρια π'ρακ'ώ!

—'Ηταν ο έλεγκτής.

Δίνοντάς του το δικό μου έτοιμαζό-
μουν να ξαναθυσιάζω στην άνάγνωσή
μου, όταν άκουσα τόν Λαριπέτ να φω-
νάξη:

—Κύττα καλά, στραβομούρη, το ει-
σιτήριό μου τάχασα, που να πάρη τήν
ψυχή σου ο Βελζεβούλης.

—'Εξερα τόν Λαριπέτ μεγάλο φαρσέρ
κι' έτοι δεν τόν πήρα για τρελλό! Πως
το κατέβηκε όμως να θρήση τόν έ-
λεγκτή;

—Ο έλεγκτής, αντί ν' άγριέψη, ζήτη-
σε απ' τόν Λαριπέτ μόνο το όνοματε-
πώνυμόν του, τήν διεύθυνσή του κι' ά-
φοφ κράτησε σημείωση απομακρύνθη-
κε μ' ένα χαμόγελο που δεν προσδιό-
ζε τίποτα το καλό!

Μόλις έφυγε ρώτησα τόν Λαριπέτ
ποιός διάβολος τόν είχε σπρώξει να
κάνη ό,τι έκανε.

Σοφ τόν ξετινάζει και εισπράττει...

ο φορολογούμενος ήθελε να τόν εξαπα-
τήσει σοφ κόν ξετινάξει και εισπράτ-
τει όχι μόνον όλο το ποσόν, αλλά και
πρόστιμο!

—Κανένas διάβολος, είπε και ξεκαρ-
δίστηκε στα γέλια. Μόνο που θα σου
πώ κάτι άλλο. 'Εδω και μια εβδομάδα,
τα χάνω όλα: τα μαντήλια μου, τα
κλειδιά μου, τα στυλό μου, το μονόκλ
μου. Τις προσάλλες, άδύνατον να θρώ
το εισιτήριό μου μέσα στο λεωφορείο,
τήν ώρα που πέρσασε ο έλεγκτής. Κι'
όμως, το είχε τρυπήσει πριν από μισό
λεπτό. 'Εδέησε να πληρώσω δυό φορές.
Βρήκα τότε ένα κόλπο. 'Υπόθεσε πως
ώσπου φθάσουμε στον σταθμό του
Σαιν—Ζερμαίν, δεν θα ξαναβρω το
εισιτήριό μου. Κι' όχι μόνο να το υ-
ποθέσης, αλλά να είσαι έθελαιος γι'
αυτό, λοιπόν, θα κάνω έτσι μια δημο-
σία επίδειξη του μηχανήματός μου που
έχω έδω σ' αυτό το πακέτο. Και θα
ίδης ρεκλάμα, όταν θα βρω άμέσως
το χαμένο εισιτήριό μου, δηλ. το κρυμ-
μένο γιατί τόγω κάπου κρύψει, αλλά
που δεν θυμάμαι πιά!

Το τραίνο σταμάτησε στο Σαιν—Ζερ-
μαίν.

Στήν έξοδο, ο υπάλληλος που μά-
ζεψε τα εισιτήρια πήρε το δικό μου και
κύτταξε έρωτηματικά τόν Λαριπέτ:

—'Εχασα το δικό μου, κύριε υπάχ-
λη, είπε ο Λαριπέτ. Είχα όμως είσι-
τήριο. Ρωτήστε τόν έλεγκτή.

Σ'έ λίγο κατέφθανε ο σταθμάρχης.

—'Α! 'Α! 'Εσθ είσαι ο παλαβός,
για τα σίδερα, ο παληάνθρωπος που
βρίξεις τούδε έλεγκτής! Ξεφώνησε ο
σταθμάρχης ξεάλλος. 'Εγνοια σου
και θα τήν πληρώσης τήν νύξη! Μό-
λις με πληροφόρησαν για τους άθλους
σου! Μπορεί να μη σε ένόχλησε ο έ-
λεγκτής μέσα στο βαγόνι για ν' άπο-
φύγη το σκάνδαλο, θα τα πούμε όμως,
συχασμερό ύποκείμενον!

Ο Λαριπέτ ώδηγήθηκε στο άστυνομι-
κό τμήμα, όπου τόν κατηγορήσαν επί
έξυβρίσει κ.τ.λ. Ζήτησε το μηχανήμα
του, αλλά τότε είδε ότι το είχε ξεχά-
σει στο βαγόνι του τραίνου! Ξανα-
ψάχτηκε τότε, αλλά πάλι δεν εύρισκε
το εισιτήριό του. 'Αναγκάστηκε λοι-
πόν, να πληρώση... με τα λεπτά μου το
πρόστιμο!

Βγαίνοντας απ' το τμήμα, ο έφευρέτης
φίλος μου μοφ ζήτησε ένα σιγαρέτο.
Τού τώδωκα και ψάχτηκε για να θρή
τόν άναπτήρα του στην τσέπη του γε-
λέκου. Ξαφνικά, έμπηξε μια κραυγή:

—Να το εισιτήριό μου! 'Εψαξα σ'
όλες τις τσέπες, και έέχασα μόνο αυ-
τή!

Μοφ ήρθε η διάθεση να τόν δείρω.
Συγκρατήθηκε όμως.

—'Αν ξαναβρής το μηχανήμα σου,
τοδ λέω, έρχεσαι να τό... χρηματοδο-
τήσω! Γιατί να χαθώ μια τέτοια σπά-
νια εύκαιρία;

MAXIM

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένας άνδρας τυλιγμένος σ' ένα βαρύ παλτό προχωρεί βιαστικά κατά μήκος του ποταμού Κοσσόν μέσα στο χιονισμένο σούρουπο. Κάτω από τον μανδύα του κρατά ένα μωρό που κλαίει σιγανά τότε-τότε. Είναι ο ύπολογαδός Ροζέ Ρεμοντέ που επέστρεψε πριν από λίγες μέρες από την 'Ιταλία μ' ένα βαρύ τραύμα ανεπούλωτο ακόμη.

Έξαφνα ένας Ιππέδς του κόβει τον δρόμο:

—Είμαι ο Άντουαν ντε Πονταλές, λέγει σ' έναν αξιωματικό, ο αδελφός της νέας που απεπλάνησε τόσο άνανδρα γιατί άρνηθήκαμε να σου την δώσουμε και ήλθα να μονομαχήσω.

Ο Ροζέ αρνείται να μονομαχήσει γιατί δεν θέλει να εγκαταλείψει έτσι το παιδί του άλλ' ο άλλος τον ραπίζει δυο φορές και τον εξαναγκάζει να δεχθί. Τό περιστροφό όμως του Άντουαν που πυροβολεί πρώτος παθαίνει άφλογισία και περιμένει τον θάνατο αλλά την στιγμή που ο Ροζέ ετοιμάζεται να πυροβολήσει, η παληή πληγή του ανοίγει και σωριάζεται κάτω άνασθητος.

Ο Άντουαν νομίζει ότι πέθανε και απομακρύνεται μέσα στο σκοτάδι. Ο Ροζέ συνέχεται σ' λίγο και σέρνεται έως τον ποταμό για να σβύσει τη δίψα του. Ζυλίζει όμως, πέφτει και χάνεται. Την στιγμή αυτή καθώς και όλες τις προηγούμενες τις είχε παρακολουθήσει άθεατη ή μικρή Μαρζολαίν, κόρη του πλανοδίου γανωματή Ροντάο. Αδτή σώζει το μωρό. Ο πατέρας του Άντρέ, ο διομήχανος Πονταλές, έχει περιέλθει σ' ένα οικονομικά χάλα. Ο παλός του φίλος και συμπαθής, ντε Σεβερνύ, τον βοηθεί και τον σώζει από την καταστροφή. Ένα δυσφημιστικό όμως άρθρο δημοσιεύεται έναντιον του Πονταλές, άρθρο που δεν μπορεί να άγνοήσει.

3. (Η συνέχεια)

Έπρεπε να έμποδισή τη συκοφαντία αυτή εύθους άμέσως. Έτσι έστειλε στην έφημερίδα ως μάρτυράς του δυο φίλους του: τον νηματουργό Μπριάρ και τον στρατηγό ντε Σεβερνύ.

Τό άρθρο έφερε την υπογραφή «Ζαγκελαίν». Ο Ζαγκελαίν αυτός ήταν περίφημος έφομαχος και σκοπευτής.

Ο Πονταλές δεν τό άγνοούσε αυτό άν και καθώς ήταν άφωσιωμένος στη δου-

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗ

ΔΙΚΗ

λειά του και στους βιομηχανικούς συνδυασμούς του, δεν αναμιννύταν σχεδόν καθόλου στα παρισινα σπάρ.

Ο Ζαγκελαίν άρισε επίσης δύο μάρτυρας, τον Σαρβανόν και τον Ρωκούρ, για να συνεννοηθούν με τους μάρτυρας του Πονταλές.

Ο Πονταλές έφθανε τώρα τα εξήντα του χρόνια. Δεν είχε μονομαχήσει ποτέ του. Είχε ένα χαρακτήρα ειρηνικό και ήρεμο και ποτέ στην ζωή του δεν είχε πιάσει στα χέρια του ξίφος ή περιστροφό.

Αν ο γυιός του ήταν κοντά του, άσφαλώς θ' άνέθετε σ' αυτόν την φροντίδα να άποκαταστήση την τιμή του. Μά ο Άντουαν, που είχε φύγει πριν από ένα χρόνο για τας 'Ινδίας, τώρα μόλις επέστρεφε και δεν θά μπορούσε να βρίσκεται στη Γαλλία πριν από έξη έβδομάδες.

Ο Πονταλές λοιπόν έπρεπε να εκδικηθή μόνος του. Και όμως — άς τό πούμε άμέσως — φοβόταν!

Αν ή προσβολή ήταν μυστική, άν την γνώριζαν μόνο δυο—τρεις φίλοι άσφαλώς ο Πονταλές δεν θ' άπαντούσε σ' αυτήν. Ήταν ή έντιμότης προσωποποιημένη και οι γνωστοί του δεν μπορούσαν να έχουν καμιά άμφιβολία στο ζήτημα αυτό.

Μά τό άρθρο αυτό προσέβαλε την τιμή του ένώπιον όλου το βιομηχανικού και έμπορικού κόσμου, με φράσεις έντονες και βίαιες, μη παραλείποντας να κάνει άριμένους ύπαινιγμούς στις τελευταίες χρηματιστηριακές πράξεις που είχαν προκαλέσει την καταστροφή του οικου του.

Έπρεπε ν' άπάντησέ σ' αυτό τό άρθρο ότι ο βιομηχανικός οικος του Πονταλές διατηρούσε πάντα άκλόνητη την φήμη του και την περιουσία του — άφού ή γενναϊόδωρη χειρονομία του Σεβερνύ το έπέτρεπε να τό πη αυτό.

Εκτός αυτού, όμως, έπρεπε άκόμη να εκδικηθή για την προσβολή, να την άποπλήνη. Και στο σημείο αυτό, ο Πονταλές άνατρίχιαζε.

Την παραμονή της μονομαχίας αυτής, καθώς τακτοποιούσε άρισμένα έγγραφα προβλέποντας την μοιραία έκβαση του άγώνος, τά χέρια του έτρεμαν νευρικά και χονδρές σταγόνες ιδρώτος έπεφταν από τό μέτωπό του. Νόμιζε πως ένας σιδερένιος κλοιός έσφιγγε την καρδιά του:

— Ο άνθρωπος αυτός θά με σκοτώσει! ψιθύρισε με φρίκη.

Και τό θολωμένα μάτια του δεν διέκριναν πιά τίποτα...

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Οι άντίπαλοι έπρόκειτο να συναντηθούν την έπομένη κοντά στο δάσος του Σαβίλ.

Τό πρωτό Μπριάρ και ο στρατηγός ντε Σεβερνύ ήρθαν με τό άμάξι να παραλάβουν τον Πονταλές. Κρατούσαν μαζί τους τό περιστροφό και τους συνώδευσέ ο γιατρός του Σεβερνύ.

Καθ' όλη την διαδρομή, ο Πονταλές δεν πρόσφερε λέξη. Χλωμός, κάθιδρος, σαν χαμένος, ήταν ή ζωντανή εικόνα της άνανδρίας και του φόβου. Ο Σεβερνύ τον παρατηρούσε με οικτο: Πώς θά φερόταν άρά γε ο άνθρωπος αυτός στο πεδίο της τιμής;

Δεν έπεχείρησε να τον ένθαρρύνει έξροντας πως ό,τι κι' άν έλεγε θά μεγάλωνε άκόμη περισσότερο τους φόβους του φίλου του.

Προσποϊόταν μόνο τον εύθυμο, τον ένοιαστο, σαν να μην είχε καμιά άμφιβολία και κανένα φόβο για την έκβαση του άγώνος.

Παρ' όλα αυτά, ο Πονταλές ήταν τό σο ταρραμένος όταν τό άμάξι σταμάτησε, και έτρεμε τόσο πολύ, ο στρατιωτικός του ψιθύρισε στο αυτί:

— Σκέψου πως σε προσέβαλαν θανάσιμα...

— Ναί, ναί, τραύλισε ο Πονταλές.

Τά δόντια του χτυπούσαν. Είχε τό τρομαγμένα μάτια ένός σκύλου όταν τον χτυπούν.

Ο Ζαγκελαίν και οι μάρτυρές του έφθασαν σχεδόν άμέσως.

Ο Σεβερνύ έδωσε τά γεμάτα περιστροφά στους άντιπάλους, άφού μέτρησε την κανονισμένη άπόσταση.

Τό χέρι του Πονταλές έτρεμε φρικτά.

— Είσαι μήπως άνανδρος; τον ρώτησε ο στρατηγός.

— Δεν ξέρω, έγώ... δεν ξέρω... είπε ο γέρος.

Ο Σεβερνύ θά χτυπούσε τρεις φορές με τά χέρια του. Πριν όμως από τό τρίτο χτύπημα, τά γόνατα του Πονταλές λύγισαν και σαριάσθηκε καταγής ζαλισμένος, άποβλακωμένος.

Ο Ζαγκελαίν που είχε ήδη ύψώσει τό περιστροφό του, τό ξανακατέβασε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο περιφρόνηση. Δεν είπε όμως τίποτα. Περίμενε.

Ο Σεβερνύ άρμωσε προς τον δυστυχισμένο:

— Πονταλές, τί σοι συμβαίνει;

— Φοβομαι...

— Πρέπει να φανής άνδρας...

— Είναι άνώτερο των δυνάμεών μου... φοβομαι...

— Θά σε κοροϊδεύη αύριο όλο τό Παρίσι.

— Φοβομαι...

— Ατιμάζεσαι, και άτιμάζεις την κόρη σου και τον γυιό σου. Ρίχνεις τ' όνομά σου στην καταφρόνηση...

Ο Πονταλές σκούπιζε τό πρόσωπό του με τό μανδηλι του. Ο Σεβερνύ το κρατούσε τό χέρι. Τον άνάγκασε να σηκωθή.

— Ακόμη και για την τιμή των μαρτύρων σου, είπε, κρύψε τουλάχιστον αυτόν τον ταπεινό φόβο...

Και τό ένεργητικό πρόσωπο του πολεμιστοϋ έδειχνε όλη την άηδία και την περιφρόνηση που τό ένέπνευε την στιγμή

ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΙΑΝΤΑ!

εκείνη ο φίλος του.

Ο Πονταλές ξαναβρέθηκε όρθιος με τό περιστροφό στο χέρι. Η ταραχή του, όμως, δεν είχε παύσει. Δεν έβλεπε καθαρά. Δεν διέκρινε καν τον Ζαγκελαίν.

Η στάσις του ήταν τόσο εύλωτη, τό χέρι του που κρεμόταν κατά μήκος του σώματός του έτρεμε τόσο πολύ, έδειχνε τόσο φανερά ότι ποτέ τό χέρι αυτό δεν θάχε την δύναμη να ύψωση τό όπλο και να τό κρατήσει κοντά στο μάτι, που ο Ζαγκελαίν άφησε να του ξεφύγη μία προσβλητική άναφώνηση. Στράφηκε προς τους μάρτυρας και είπε:

— Αυτό καταντά άστείο και δεν έχω καμιά διάθεση να γελοιοποιηθώ. Κανείς δεν θά πάρη τη θέση του ανθρώπου αυτού;

Ο Σεβερνύ προχώρησε:

— Κύριε, είπε, ύπηρεά σ' όλη μου τη ζωή φίλος του Πονταλές και πιστεύω ότι ή έμπορική έντιμότης του είναι άνεπίδεκτη της παραμικράς ύποψίας. Την τιμότητά του αυτή την προσέβαλε χωρίς άποδείξεις, κάνοντας τό κακό μόνον για να ευχαριστηθήτε και ύπολογίζοντας χωρίς άλλο ότι ο Πονταλές θά σας έκλεινε τό στόμα με μερικά χιλιάδικα. Σήμερα, ο Πονταλές, άδύναμος και έννευρισμένος, βρίσκεται σε άδυναμία να εκδικηθή την προσβεβλημένη τιμή του. Θά δεχόσαστε να τον άντικαταστήσω;

— Θά γίνη όπως επιθυμείτε, κύριε, είπε ο Ζαγκελαίν με άδιαφορία.

Και πήγε να ξαναπάρη τη θέση του.

Ο Σεβερνύ, με μία άπότομη χειρονομία άπέσπασε τό περιστροφό από τά άναίσθητα χέρια του Πονταλές.

— Απομακρύνσου από δω! είπε.

Ο άλλος ύπήκουσε, έξ ένστίκτου, χωρίς να έχη συναίσθηση τί συνέβαινε.

Σχεδόν άμέσως ο Μπριάρ χτύπησε τά χέρια του. Δυο πυροβολισμοί άκούσθηκαν συγχρόνως.

Ο Σεβερνύ, όπως και ο Ζαγκελαίν, ήταν έπιβέσιος σκοπευτής, αλλά ο θυμός και ο έννευρισμός των είχαν έξάψει κι' έκαναν τό χέρι του να τρέμει.

Η σφαίρα πέρασε ξυστά σχεδόν από τό αυτί του Ζαγκελαίν. Όσο για τον τελευταίον αυτόν, ήταν άπόλυτα ψυχραιμς και ή σφαίρα του δεν παρεξέκλινε καθόλου. Είχε βρή τον Σεβερνύ κατάστηθα.

— Εξόφλησα! είπε ο στρατηγός πέφτοντας.

Ο γιατρός, ο Μπριάρ και οι μάρτυρες του Ζαγκελαίν έτρεσαν να τον ύποβαστούν. Όταν έφθασαν ο Σεβερνύ είχε λίγο αίμα στα χείλη. Επανέλαβε:

— Ξέρω από τέτοια. Εξόφλησα! Δεν γλυτώνω...

Και σωριάστηκε άνασθητος. Σε άπόσταση μερικων βημάτων, γονατιστός, άποβλακωμένος, ο Πονταλές δεν καταλάβαινε τίποτα. Ο άνθρωπος αυτός θά πέθανε έξ αίτίας του και δεν τό ήξερε.

Ο γιατρός εξήταζε την πληγή με προσοχή. Αντλήθηκε τη σφαίρα μά διεπίστωσε ότι ήταν άδύνατο να έξαχθή. Φαινόταν άπελπισμένος.

— Δεν ύπάρχει καμιά έλπίς; ρώτησε ένας μάρτυς πίσω του.

— Δεν πιστεύω ο θάνατος να έπέλθη άμέσως, είπε χαμηλόφωνα ο γιατρός, είναι όμως ζήτημα όλίγων ήμερών.

Οι μάρτυρες παρακολουθούσαν συγκινημένοι και τρομαγμένοι την μοιραία λύση της μονομαχίας αυτής.

Έξαφνα ο πληγωμένος άνοιξε τά μάτια του. Προσπάθησε να μιλήσει. Μερικές άκατάληπτες λέξεις ήταν τό μόνο που μπόρεσε να άρθρώσει.

— Μη μιλάτε, στρατηγέ, μη μιλάτε, διέταξε ο γιατρός.

— Μη μιλάτε, Ικέτευσε και ο Μπριάρ.

Ο στρατηγός συνεκέντρωσε όλες τις δυνάμεις του και αυτή τη φορά κατάλαβαν τί έλεγε:

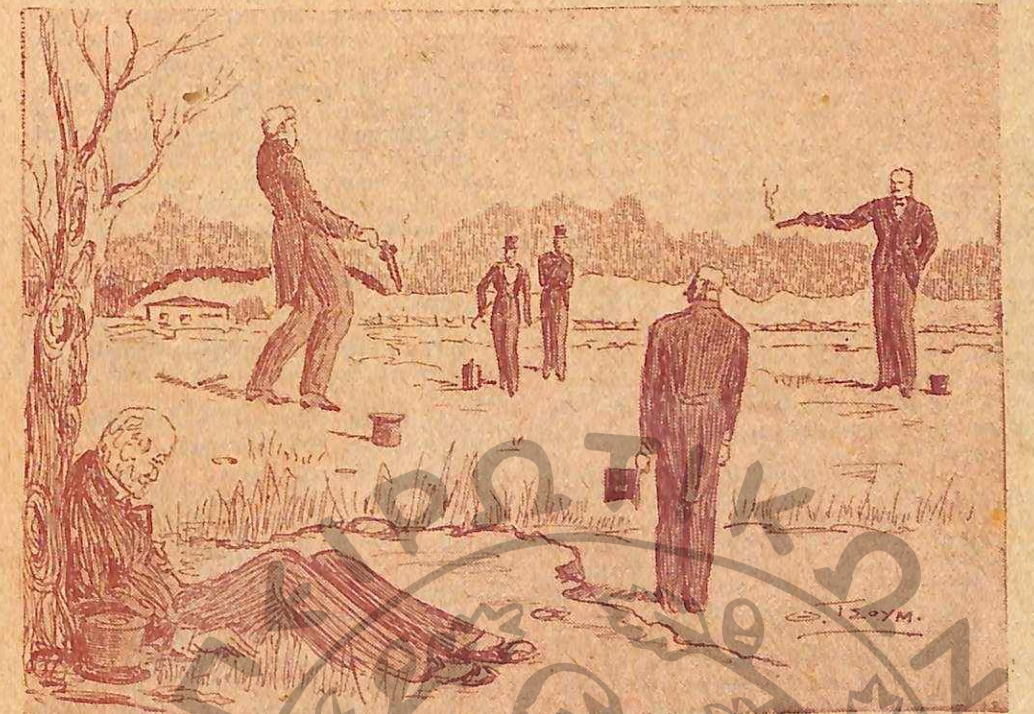
μαρτύριο, ότι δεν θά πεθάνω ήσυχος άν δεν συνεννοηθώ με τους μάρτυρας... και με τον Πονταλές...

— Άς γίνη, λοιπόν, όπως επιθυμείτε, κύριε, είπε ο γιατρός με θλίψη.

Έκανε νόημα στους μάρτυρας να πλησιάσουν. Ο Μπριάρ βρισκόταν ήδη κοντά του κι' έσφιγγε τά χέρια του στρατηγού μέσα στα δικά του.

Ο Σαρβανόν και ο Ρωκούρ στέκονταν λίγα βήματα παρακει. Έσπευσαν.

Ο στρατηγός κρατούσε τά μάτια του κλειστά. Φαινόταν να συγκεντρώνεται για να μπορέσει να έκφράση την σκέψη του όσον τό δυνατόν συντομότερα και ν' άποφύγη έτσι την τρομερή κούραση της

— Η σφαίρα είχε βρή τον Σεβερνύ κατάστηθα...

— Πρέπει... να... μιλήσω... στους μάρτυρας έν πρώτοις...

Υστερα από μία παραιτημένη παύση μπόρεσε να συνεχίση:

— Πρέπει άκόμη να μιλήσω και με τον Πονταλές!

Ο γιατρός θέλησε ν' άντιπαρή:

— Σκεφθήτε ότι ή παραμικρή κούραση μπορεί να σας σκοτώσει...

— Δεν διατηρώ καμιά έλπίδα για την κατάσταση μου, γιατρέ, είπε ο στρατηγός. Πληρώθηκα πέντε φορές στα πεδία το πολέμου. Έχω πείρα.

Χαμογέλασε ήρεμα. Και συνέχισε:

— Θά πεθάνω εδώ κάτω από τά μεγάλα αυτά δένδρα ή θά πεθάνω σε δυο τρεις μέρες στο σπίτι μου, στο κρεβάτι μου... Δυο τρεις μέρες περισσότερο ή λιγότερο τή σημασία μπορεί να έχουν; Και σκεφθήτε... σκεφθήτε, είπε με μία προσπάθεια που έπρόδιδε φανερά τό σκληρό του

δμήλας.

Ξανάνοιξε τά μάτια του και κύτταξε διαδοχικά όσους ήταν παρόντες.

— Δεν βλέπω τον κ. Ζαγκελαίν, είπε.

Ένευσαν στον Ζαγκελαίν, ο οποίος έπλησασε επίσης. Ήταν ώχρος και στενοχωρημένος. Ο θάνατος του γενναίου αυτού άνδρος που πέθαινε εκεί, μπροστά του, με τόσο θάρρος, ήταν μια άδικία. Ο Σεβερνύ το ήσαν άγνωστος. Δεν είχε έπιτεθή έναντιον του. Πέθαινε γιατί είχε θελήσει ν' άντικαταστήση έναν άνανδρο... Και μπροστά στον έτοιμοθάνατον αυτόν, ο Ζαγκελαίν χαμήλωσε τά μάτια του.

Ο στρατηγός τον κύτταξε πολλήν ώρα.

— Καταλαβαίνω τί σκέπτεσθε, κύριε, είπε. Και άκριβώς επειδή τό καταλαβαίνω είμαι βέβαιος ότι δεν θ' άρνηθήτε αυτό που θά σας ζητήσω, αυτό που έχω τό

δικαιώμα ν' απαιτήσω....

— Μιλήστε, κύριε, είπε ο Ζαγκελαίν, θέλω να πιστέψετε, όμως, ότι αν μπορούσα να προβλέψω....

— Μή συνεχίζετε, τόν διέκοψε ο στρατηγός. Έάν δεν δεχόσασταν να μονομαχήσετε μαζί μου, θα σας προσέβαλα και θα σας εξαναγκάζα να το κάνετε. Λοιπόν, κύριε, δεν υπάρχει λόγος να μεταμελήσατε. Με σκοτώσατε κανονικά.

Μεσολάβησε μία σιωπή. "Υστερα ο στρατηγός συνέχισε:

— Είμαι, όμως, πολύ γνωστός. Κατέχω μία ανώτερη θέση στον στρατό και ο θάνατός μου δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητος. "Αν τα γεγονότα που είδατε έγιναν γνωστά στο κοινό, ο φίλος μου Πονταλές, για την τιμή του όποιου μονομαχία, θα άτιμαζόταν και έτσι θα έφερνα το αντίθετο αποτέλεσμα εκείνου που επεδίωκα. Αυτό δεν μπορεί να γίνει.

— "Ο άνανδρος αυτός δεν αξίζει να τον υπερασπίζεστε, ψιθύρισε ο Μπριάρ.

— Σωπάστε! Θέλω η τιμή του να μείνει άθικτη.

Και ο στρατηγός έκλεισε και πάλι τα μάτια του.

Την υπέρτατη αυτή στιγμή περνούσαν από το μυαλό του οι γοητευτικές αναμνήσεις της παιδικής του ηλικίας και της νεότητός του. Ξανάβλεπε την Τερέζα όπως την είχε αγαπήσει.... Ήταν τόσο όμορφη, τόσο γλυκεία, τόσο τρυφερή... Και στην ανάμνηση της κοπέλλας που είχε κατακτήσει την καρδιά του, ανάμεσα στον πυρετό και στον ανυπόφορο πόνο της πληγής του, νόμιζε πως ένα μυρωμένο άκρικο χάιδευε το μέτωπό του. "Η μεγάλη κι' ευγενική ψυχή του ένοιωσε σχεδόν μία απόλαυση στον πόνο του... Μήπως για χατήρι της Τερέζας, δεν είχε μονομαχήσει;... "Η τιμή του Πονταλές ήταν η τιμή της Τερέζας... Είχε δώσει, για πρώτη φορά, την περιουσία του.... Τώρα, για δεύτερη φορά, έδινε τη ζωή του.... "Ετσι είχε προσφέρει στην αγαπημένη του, δλόκληρη τη ζωή του.... Θα πέθαινε χαρούμενος, με μία μονάχα λύπη, μία μονάχα.

— "Ω! αν είχε μάθει ότι την αγαπούσα τόσο πολύ, αν με παντρευόταν έστω και αν ένοιωθε για μένα μόνο εκτίμηση και φιλία, πώς θα μ' αγαπούσε σιγά-σιγά σαν θα μ' γνώριζε! Γιατί θα μ' αγαπούσε! Είμαι βέβαιος ότι θα κατέληγε να μ' αγαπήσει τόσο φλογερά όσο κι' εγώ.

Και η καρδιά του πήγαινε να σπάσει στην σκέψη αυτή. "Η τιμή, η ήρεμία της Τερέζας κινδύνευαν. Έπρεπε να την σώσει. Τότε, αναστηκνόμενος ελαφρά και υποβασταζόμενος από τον γιατρό, είπε με μία φωνή δυνατή σχεδόν, που φανέρωνε δλο τδ ανδρικό θάρρος του γυναιόλου αυτού:

— Κύριοι, σας μιλεί ένας έτοιμοθάνατος. Δεν παρακαλεί. Διατάσσει. Θέλω να συνταχθούν δυο "πρακτικά" για την μονομαχία αυτή. Τδ πρώτο θα δοθεί στον τύπον πρδς δημοσίευσιν. Τδ πρακτικό αυτό θ' αναφέρει την μονομαχία του κυρίου Ζαγκελαίν κι' έμοι δια λόγους ιδιωτικούς. Δεν θα γίνει καμμία μνεία των γεγονότων των οποίων υπήρξατε μάρτυρες και αντί να αναφέρεται ως αντίπαλος του κ. Ζαγκελαίν, ο Πονταλές θα αναφέρεται ως δεύτερος μάρτυρας υου μαζί με τον κ. Μπριάρ. "Όπως ακριβώς αν επρόκειτο εγώ να μονομαχήσω με τον κ. Ζαγκελαίν και όχι ο Πονταλές. Με καταλάβετε ;

"Η φωνή του ήταν σταθερή, καθαρή, σαν να βοισκόταν στο πεδίο της μάχης και διέταζε τους αξιωματικούς του.

— Καταλάβαμε, είπε ο Μπριάρ.

"Ο Σαβανόν και ο Ρωκούρ άρκέσθηκαν σε μία καταφατική κλίση της κεφαλής.

Δική σου για πάντα!

"Ο Ζαγκελαίν δεν έλεγε λέξη.

"Όσο για τον Πονταλές, βρισκόταν σε απόσταση δέκα βημάτων, καθισμένος κοντά σ' ένα δένδρο, κυττάζοντας μ' ένα βλέμμα άπλανές, άποβλακωμένο, την σκηνή αυτή, χωρίς να βλέπει τίποτα, χωρίς να ξέρη καν αν ήταν έμπιος ή αν ήταν θύμα κανενός τρομακτικού εφιάλτου.

"Ο Σεβερνύ έμενε τώρα σιωπηλός. "Ανέπνεε με φοβερή δυσκολία σαν να είχε φθάσει η τελευταία του στιγμή.

"Ο γιατρός έσταξε στα χείλη του μερικές σταγόνες ενός καρδιοτονωτικού. Αυτό το έδωσε λίγες δυνάμεις.

— Μιλήσατε προηγουμένως για δυο πρακτικά, είπε ο Μπριάρ.

— Ναι... θα σας εξηγήσω τώρα πώς θα γίνει το δεύτερο: Θα περιγράψετε τα γεγονότα της μονομαχίας όπως ακριβώς συνέβησαν.... την προσβολή της τιμής του Πονταλές, τις προετοιμασίες της συνάντησας, την ανανδρία του Πονταλές και την επέμβασή μου. Θα υπογράψετε... Και ο Πονταλές θα υπογράψει... Και ο κύριος Ζαγκελαίν επίσης θα βάλει την υπογραφή του.... Μοι χρωστά τουλάχιστον αυτή τη χάρη, συμπλήρωσε ο στρατηγός μ' ένα μικρό χαμόγελο.

— Θα υπογράψω, είπαν οι μάρτυρες συγχρόνως.

— Θα υπογράψω, είπε ο Ζαγκελαίν. **Μά ο Πονταλές θ' άρνηθώ ίσως, γιατί έτσι θα έμποτεύεται την τιμή του στα χέρια σας.**

— Αυτό ακριβώς θέλω, είπε άδύνατα ο πληγωμένος. Θα υπογράψω.

— Και τί θα το κάνετε το πρακτικό αυτό; ρώτησε ο Ζαγκελαίν.

— Θα μού το δώσετε... και αν πεθάνω προτού το πάρω από τα χέρια σας... θα το δώσετε στον γιο μου Ζώρζ... Θα ήθελα, όμως, να ξήσω μονάχα δυο μέρες... όχι περισσότερο... Γιατρέ, θα με κάνετε να ζήσω δυο μέρες ακόμα, δεν είν' έτσι;

— Χάσατε μία μέρα δλόκληρη μιλώντας τόσην ώρα, είπε ο γιατρός με θλίψη.

— Κι' αν επρόκειτο να χάσω άλλη μία, πρέπει να συνεχίσω...

— "Αναπαυθήτε λίγα λεπτά.

"Ο πληγωμένος υπήκουσε. "Ο γιατρός τόν υπεβάσταζε πάντα. Οι μάρτυρες και ο Ζαγκελαίν είχαν παραμερίσει με σεβασμό.

— Στρατηγέ, μπορείτε να ζήσετε δυο μέρες, τρεις μέρες ακόμα, ίσως και μία εβδομάδα, αν με ακούσετε και μού επιτρέψετε να σας επαναφέρω στο σπίτι σας, χωρίς να κουρασθήτε περισσότερο.

"Ο στρατηγός άφησε ένα βαθύ στεναγμό :

— "Υποφέρω πολύ, είπε με φωνή που μόλις άκούσταν. Κάνετε, τι θέλετε γιατρέ... Δεν άντέχω πιά...

"Ο γιατρός δεν περίμενε να του τδ επαναλάβει.

— Κύριοι, είπε στους μάρτυρες, ο τραυματίας δεν μπορεί να σας μιλήσει περισσότερο χωρίς να υπάρξει κίνδυνος άμέσου θανάτου... Γι' αυτό θα τόν μεταφέρω σπίτι του.

Φώναξαν ένα άμαξι. "Ο Μπριάρ και ο γιατρός μετέφεραν τόν στρατηγό. Φαινόταν ήδη νεκρός...

Τότε μόνο, φάνηκε ο Πονταλές να συνέρχεται, να ξυπνά, ν' αντιλαμβάνεται τα τραγικά γεγονότα που είχαν διαδραματισθεί γύρω του.

"Απλώσε τα χέρια του πρδς την ομάδα των ανθρώπων που περιέβαλλαν εκείνον που είχε θυσιασθή γι' αυτόν:

— "Αντρέ! φώναξε με άπόγνωση. "Αντρέ !

Κανείς δεν τδ άπάντησε, είτε γιατί δεν τόν άκουσαν, είτε γιατί δεν θέλησαν να τδ άπαντήσουν.

Τότε άρμησε πρδς τδ άμαξι, την στιγμή που ξεκινούσε και θέλησε να ριχθεί κάτω από τα πόδια των αλόγων. Οι μάρτυρες τόν έμπόδισαν. "Ο δυστυχής, εξαλλος, τρελλός σχεδόν, επανελάμβανε:

— Πέθανε; Πέθανε εξ αιτίας μου, ο "Αντρέ; "Απαντήστε μου λοιπόν.... Πέθανε ;

"Ο Σαβανόν τόν λυπήθηκε και είπε:

— Δεν πέθανε, μά δεν απέχει και πολύ!

— "Εξ αιτίας μου! επανέλαβε ο Πονταλές. "Εξ αιτίας μου!...

Οι άλλοι άπομακρύνθηκαν με περιφρόνηση. Κι' έμεινε μόνος, μέσα στο δάσος γιατί ο Μπριάρ είχε συνοδεύσει τόν γιατρό που μπορούσε να τόν χρειασθεί κατά την διάρκεια της διαδρομής. "Εμεινε μόνος, στο δάσος αυτό, που ύπηρξε μάρτυρας της ντροπής του.

Είχε σωριασθή μπρούμυτα επάνω στη γη κι' έκρυψε τδ πρόσωπο μέσα στα χέρια του:

— Δεν μπόρεσα, δεν μπόρεσα! μουρμούριζε.

"Η ιδέα ότι ο Σεβερνύ θα πέθαινε ίσως για εκείνον, τδ άναστατώνε έξαφνα:

— "Ο "Αντρέ θυσίασε την περιουσία του για να μού επιτρέψει να σώσω την δική μου που κινδύνευε! Και την περιουσία αυτή την κατακρατώ άκόμη... Δεν μπόρεσα να τού την επιστρέψω ως τώρα! Μοι είχε πάρσχει έτσι μία ύπνοσσία που δεν θα πληρωνόταν ούτε με την ευγνωμοσύνη δλόκληρης της ζωής μου.... Και σαν να μην ήταν αρκετό αυτό... έσωσε τώρα την τιμή μου... "Όλος ο κόσμος θα μάθαινε αύριο την ανανδρία μου... Χάρis στον "Αντρέ, δεν θα την μάθαινε... Κι' αυτό θα τού στοιχίσει, άσφαλως, τη ζωή! Τι έκανα, λοιπόν, για να είμαι άξιος μιας τέτοιας φιλίας; Τίποτα... Και τί θα μπορούσα να κάνω, είτε πεθάνει ο "Αντρέ είτε ζήσει, για να τού άποδείξω ότι αν είμαι άνανδρος δεν είμαι, όμως, και έθμιος άνθρωπος;

Και με τα δάχτυλα, συσπασμένα ενάμεσα στα ψαρά μολαία του που τδ εσπρίζωνε ανεδόν, επανελάμβανε:

— Τι θα μπορούσα να κάνω ; Τι θα μπορούσα να κάνω ;

Και με τα δάχτυλα, συσπασμένα ενάμεσα στα ψαρά μολαία του που τδ εσπρίζωνε ανεδόν, επανελάμβανε:

— Τι θα μπορούσα να κάνω ; Τι θα μπορούσα να κάνω ;

Και με τα δάχτυλα, συσπασμένα ενάμεσα στα ψαρά μολαία του που τδ εσπρίζωνε ανεδόν, επανελάμβανε:

— Τι θα μπορούσα να κάνω ; Τι θα μπορούσα να κάνω ;

Και με τα δάχτυλα, συσπασμένα ενάμεσα στα ψαρά μολαία του που τδ εσπρίζωνε ανεδόν, επανελάμβανε:

— Τι θα μπορούσα να κάνω ; Τι θα μπορούσα να κάνω ;

Και με τα δάχτυλα, συσπασμένα ενάμεσα στα ψαρά μολαία του που τδ εσπρίζωνε ανεδόν, επανελάμβανε:

— Τι θα μπορούσα να κάνω ; Τι θα μπορούσα να κάνω ;

Και με τα δάχτυλα, συσπασμένα ενάμεσα στα ψαρά μολαία του που τδ εσπρίζωνε ανεδόν, επανελάμβανε:

— Τι θα μπορούσα να κάνω ; Τι θα μπορούσα να κάνω ;

Και με τα δάχτυλα, συσπασμένα ενάμεσα στα ψαρά μολαία του που τδ εσπρίζωνε ανεδόν, επανελάμβανε:

— Τι θα μπορούσα να κάνω ; Τι θα μπορούσα να κάνω ;

Και με τα δάχτυλα, συσπασμένα ενάμεσα στα ψαρά μολαία του που τδ εσπρίζωνε ανεδόν, επανελάμβανε:

— Τι θα μπορούσα να κάνω ; Τι θα μπορούσα να κάνω ;

Και με τα δάχτυλα, συσπασμένα ενάμεσα στα ψαρά μολαία του που τδ εσπρίζωνε ανεδόν, επανελάμβανε:

— Τι θα μπορούσα να κάνω ; Τι θα μπορούσα να κάνω ;

Και με τα δάχτυλα, συσπασμένα ενάμεσα στα ψαρά μολαία του που τδ εσπρίζωνε ανεδόν, επανελάμβανε:

— Τι θα μπορούσα να κάνω ; Τι θα μπορούσα να κάνω ;

Και με τα δάχτυλα, συσπασμένα ενάμεσα στα ψαρά μολαία του που τδ εσπρίζωνε ανεδόν, επανελάμβανε:

— Τι θα μπορούσα να κάνω ; Τι θα μπορούσα να κάνω ;

Τί ακούει κανείς...

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΔΟΓΟΣ ΤΟΥ ΖΕΠ

Ποιός σας πληρώνει; Τδ κατάστημα;

Νέος.— "Όχι... οι χορεύτριες. "Εχω και ταρίφα: είκοσιπέντε φράγκα... ώσπου να κουραστούν!

Συρτόν.— "Όπως πās για ένα μας-σάξ!

Νέος (χωρίς να πειραχτεί).—Και σας όρκίζομαι πως δεν τὰ κλέβω τὰ λεφτά μου!

Συρτόν.— Και μήπως... γινόσατε πολλά κομμάτια; Θέλω να πώ: χορεύετε με όλες τις γυναίκες που σας κάνουν νόημα;

Νέος.— "Όχι... Θα σας εξηγήσω... Πρίν, έκανα τὰ γούστα της καθεμιάς. Τώρα, έχω άλλο σύστημα...

Συρτόν (με πονηρό χαμόγελο).— Τί έννοείτε;

Νέος.— "Αν είναι ώραία! Χαχαχά! Πρώτης τάξεως!... Είσαθε... μεγαλείο! "Α-λήθεια... τδ δνομά σας;

Νέος.— "Αντρέ.

Συρτόν.— "Αντρέ... "Επιβετα;

Νέος.— "Αντρέ... απλώς. "Αρκεί να με ζητήση κανείς μ' αυτό τδ όνομα.

Συρτόν.— "Ε, λοιπόν, κύριε "Αντρέ... απλώς, είσατε τετραπέρατος και σας συγχαίρω!

Νέος.— "Εξ άλλου οι πελάτισσές μου είναι της καλλιτέρας κοινωνικής τάξεως... Την Δευτέρα, έχω την κ. Σοντεμάλιν και την Τετάρτη την κ. "Ινιάφ...

Συρτόν.— Εξέρετε, την σύζυγο τού δόκτορος "Ινιάφ, τού διάσημου χειρουργού. "Εχω και την κ. Συρτόν...

Συρτόν (κατάπληκτος).—Τί έκανε λέει!;

Νέος.—Ναι... Την κ. Συρτόν, σύζυγο ενός μεγαλοβιομηχανού που, καθώς λένε, χορεύει σαν βασιλιά επάνω στην φουροκαυλασσιά... Την περιμένα από στιγμή σε στιγμή... Είναι η μέρα της... Μήπως την γνωρίζετε; Είναι, εξέρετε άπ' έσινες που σας έλεγα...Τις ήφαιστειώδεις!

Συρτόν (έκμηδενισμένος).—Τί; Πώς... "Εγώ; Καθόλου. Ούτε άκουστά δεν την έχω...

"Ο κ. Λαμπιέρ που επιστρέφει δεν προλαβαίνει ν' άνοση την συνέχεια, γιατί ο κ. Συρτόν τόν τραβά άπ' τδ μα-νίκι. Πλήρωσε τὰ κόντεπλες και χωρίς λέξη έσπευσε πρδς την γραφειοαρέα, ενώ ο κ. Λαμπιέρ φορούσε τδ καπέλλο του κι' ο κ. Συρτόν τδ παλτό του μουρμυρίζοντας. Τδ γραφόνι που τούς εί-χε σερβίρει έστρεψε και τού είπε:

Γκαρρόν.— Με συγχωρείτε, κύριε... Τδ είχα ξεχάσει δλοσδιόλου... Είναι και τδ πόρτο τού κ. "Αντρέ...

Συρτόν.— Χαχαχά! Καί κότε δεν τούς κάνετε ποτέ;

Νέος.— Κότε;... Ποτέ! Τους λέω μο-νάχα: "Καλήμέρα σας... "Ωρεωώρα... "Ε-

Νέος.— Δούλενα με τδ κομμάτι, δηλα-δή είσάπατα έφάρσα μού τύχαινε πελα-τεία. Τώρα όμως που έσασφάλισα πολλές έπίσημες πελάτισσες, δουλεύω μονάχα γι' αυτές.

Συρτόν.— "Όχι-δύ! Και πώς αυτό;

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Νέος.—Ναι, ναι...Με παίρνουν με τόν μύνα.

Συρτόν.—Σάν νάσαστε ένα αυτοκίνη-το της πάσας! Χαχαχά!

Τὰ φαντάσματα στὴν Ἰαπωνίαν

Κανέναν, ἴσως, λαὸς τοῦ κόσμου, δὲν πιστεύει τόσο στὰ φαντάσματα καὶ τοὺς δαίμονες, ὅσον ὁ Ἰαπωνικός. Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι κάθε Ἰαπωνέζος ἔχει καὶ τὴν ἀντίληψή του γιὰ τὰ φαντάσματα, ἢ τὸν δαίμονά του! Καὶ αὐτὸ συμβαίνει ἀκόμη καὶ τώρα, μὲ ὅλο τὸν μεγάλο πολιτισμὸ στὸν ὁποῖον ἔχει φθάσει ὁ Ἰαπωνικὸς λαός.

Ἀτελείωτο εἶναι τὸ πλῆθος τῶν Ἰαπωνέζικων φαντασμάτων καὶ δαιμόνων! Ὅπως πάρχουν δαίμονες, ποὺ φωνάζουν μέσα στὴν καρδιά, διάβολοι μὲ χονδρά κεφάλια καὶ μὲ τρία ἢ τέσσερα μάτια ποὺ καίνε σὰν ἀναμμένα κάρβουνα. Εἶναι ἀκόμα τὰ φαντάσματα τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀδίκως κατεδικάσθησαν καὶ ἐξετελέσθησαν ἢ τὰ φαντάσματα τῶν ἱστορικῶν προσώπων ποὺ ἔπεσαν ἀπὸ προδοσία. Ὅλα τὰ ἀπαρμύθια καὶ οἱ θρύλοι τοῦ Ἰαπωνικοῦ λαοῦ εἶναι γεμάτα ἀπὸ τὰ τρομερότερα καὶ φρικωδέστερα ἐπεισόδια, ποὺ ἔχουν γιὰ ἥρωας φαντάσματα. Καὶ παρουσιάζονται ὁλοζώντανα στοὺς Ἰάπωνες τὰ φαντάσματα αὐτά! Τόση εἶναι ἡ δύναμη τῆς φαντασίας των, ὥστε τὰ βλέπουν μπροστά τους μὲ ὅλη τὴν εἰδεχθὴ καὶ τρομερὰν τους μορφή. Ὅποιοι ἔχει ζήσει σὲ Ἰαπωνικὸ σπίτι κι' ἔχει ἀντιληφθῇ τοὺς διαφόρους θορύβους ποὺ ἀκούονται μέσα σ' αὐτό, ξέρεي ὅτι ὅλοι αὐτοὶ μποροῦν νὰ ἐξασθεῖν στὴν φαντασία κατὰ τὸν πιὸ φοβερὸ τρόπο. Ὅταν φυσᾷ ἕνας ἐλαφρὸς μὲν ἄνεμος καὶ κινεῖ τις χάρτινες πόρτες καὶ τοὺς λεπτοτάτους χάρτινους τοίχους, τότε οἱ κρότοι αὐτοὶ, ποὺ μοιάζουν μὲ τριξίματα, κτυπήματα, πλαταγίσματα, βόγγους, θρήνους καὶ λυγμούς, δίνουν τροφή στὴν εὐφλεκτὴ φαντασία τοῦ Ἰάπωνος, ποὺ τοῦ παρουσιάζει τὰ φαντάσματα καὶ τοὺς δαίμονες, καὶ τοὺς κάνει ὁλοζώντανους μπροστά του.

Τὰ θεατρικὰ ἔργα, δράματα καὶ κωμωδίες τῶν Ἰαπώνων εἶναι παρμένα κι' αὐτὰ ἀπὸ τὰ ἐπεισόδια μὲ τὰ φαντάσματα. Ὁ ἡθοποιὸς ποὺ θὰ παρστήσῃ τὸ πρόσωπο ἐνὸς φαντάσματος ἢ δαίμονος πρέπει νὰ φορέσῃ καὶ τὴν κατάλληλη μάσκα, ποὺ ἐμπνέει κι' αὐτὴ τὸν τρόμο καὶ τὴν ἀποστροφή τοῦ θεατοῦ.

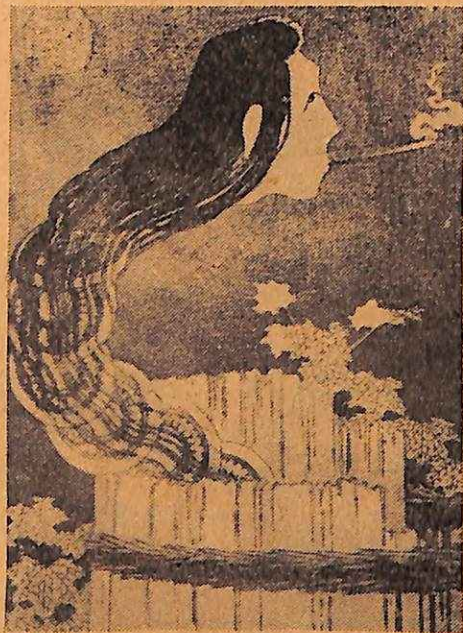
Ὁ δίσσημος ἐμυολογίτης Ὁκασάι ἀναπαρέστησε σὲ γλυπτὰ ὅλα τὰ φαντάσματα καὶ τοὺς δαίμονες ὅπως τοὺς φαντάζεται ὁ Ἰαπωνικὸς λαός, μὲ ὅλη τὴ φρικώδη μορφή τους.

☐ ☐

Μιά γυναίκα σιλουέτα μὲ πρόσωπο πελώριο καὶ κάτασπρο σὰν τὸ χιόνι προσπαθεῖ μέρα καὶ νύχτα νὰ τρομάξῃ τὸν μοναχικὸν ὁδοιπόρον. Τὸ φάντασμα αὐτὸ εἶναι ἡ Γιόκι—Ὀννα, ποὺ ξέρεي, ὅτι ἀνδρες καὶ γυναῖκες ποὺ ἔχουν ἀσθενήσει ἀπὸ κρυολογήματα, πηγαίνουν περὶ καὶ ἀπὸ μεγάλας ἀκόμα ἀποστάσεις, νὰ προσκυνήσουν τὸν θεὸν τῶν κρυολογημάτων. Τέτοιος θεὸς ὑπάρχει, δυστυχῶς, μόνον στὴν Ἰαπωνίαν. Οἱ Ἰάπωνες ὅταν κρυολογήσουν δὲν καταφεύγουν σὲ θεραπευτικὰ μέσα, ἀλλὰ στὸν εἰδικὸ αὐτὸν θεὸ καὶ ζητοῦν μὲ προσευχὰς καὶ ἀναθήματα καὶ θυσιᾶς τὴν θεραπείαν τους. Σὲ κάθε Ἰαπωνικὴ περιφέρεια εὐρίσκεται ἱερὸ ἀφιερωμένο στὸν θεὸ τῶν κρυολογημάτων καὶ πρὸς αὐτὸ πᾶνε οἱ κρυολογημένοι μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ τοὺς θεραπεύσῃ. Δὲν τοὺς φοβίζει οὐτὲ ἡ κακοκαιρία, οὐτὲ τὸ δυνατό κρύο καὶ τὸ χιόνι.

Ἀλλὰ στὸ δρόμο βλέπουν ξαφνικὰ τὸ

φοβερὸ πελώριο πρόσωπο τῆς Γιόκι—Ὀννα. Κατάλευκο μέσα στὴ σκοτεινὴ νύχτα—γιατί τὰ φαντάσματα ἀποφεύγουν τὸ φῶς καὶ προτιμοῦν νὰ φανερῶνται μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας—τοὺς βλέπει ἀπειλητικὰ καὶ μὲ ἐπιμονή. Κατατρομάζουν καὶ ἡ φρίκη παραλύει τὰ μέλη τους καὶ πέφτουν ἀναίσθητοι στὸ δρόμο. Λίγοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ θὰ ἔχουν τὴ δύναμη νὰ τρέξουν καὶ νὰ γίνουν μακριὰ ἀπὸ τὸ φάντασμα, νὰ κάνουν καρδιά καὶ ν' ἀποφύγουν τὴν φοβερὴ ἐπίδρασίν του. Οἱ περισσότεροι μένουν ἐπὶ τοῦ παραλύτου ἀπὸ τὸν φόβο καὶ συχνὰ πεθαίνουν ἢ τοὺς κατασπαράζουν τὰ δγρία θηρία. Μόνον μιά τυχαία βοήθεια θὰ μπορούσε νὰ τοὺς σώσῃ ἐὰν ἔχουν τὴν εὐτυχία νὰ συναντήσουν στὸ δρόμο τοὺς ἄλλους διαβάτας. Καὶ ὅμως οἱ Ἰάπωνες, ὁ λαὸς βέβαια, δὲν διστάζει νὰ

Ὅλο τὸ κορμὶ του εἶναι σὰν στίβα πιάτων.

πάθῃ νὰ προσκυνήσῃ, ὅταν κρυολογήσῃ, τὸν εἰδικὸ θεὸ τῶν κρυολογημάτων, ὅπως ἕνας ἀσθενὴς ἀπὸ ἡμᾶς καταφεύγει γιὰ νὰ θεραπευθῇ στὸν εἰδικὸ γιατρό, ποὺ θεραπεύει τὴν ἀσθένειαν ἀπὸ τὴν ὁποία πάσχει.

☐ ☐

Καὶ οἱ μικροὺς καὶ τρυφεροὺς γκέισες ἔχουν κι' αὐτὲς τὸ φαντασμὰ τους: ἕναν σάτυρο, πελώριο καὶ τρομερὸ μὲ μάτια μεγάλα καὶ γουρλωμένα. Τὸ φάντασμα-σάτυρος πλησιάζει τὴν λεπτοκαμωμένη γκέισσα καὶ τὴν ἀρπάζει μέσα στὰ γόνατά του ὅπου μένει νεκρὴ ἀπὸ τὸν φόβο της καὶ τὴν βδελυγμία ποὺ αἰσθάνεται.

Τρομερὲς εἶναι οἱ καταστροφὲς ποὺ κάνουν τὰ φαντάσματα στοὺς Ἰάπωνες, Σ' ὁποῖον ἐμφανισθοῦν, ἢ θὰ πεθάνῃ στὴ στιγμή, ἢ ἐὰν ἔχῃ τὴν δύναμη νὰ ἐπιζήσῃ, θὰ κλονισθῇ τόσο ἡ ὑγεία του, ὥστε νὰ πεθάνῃ γρήγορα καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα του. Γι' αὐτὸ τὰ δυστυχήματα ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν φαντασμάτων εἶναι πολὺ συχνὰ στὴν Ἰαπωνία.

☐ ☐

Καὶ ἀπὸ τὰ πηγάδια βγαίνουν φαν-

τάσματα στὴν Ἰαπωνία. Τὸ φάντασμα αὐτὸ λέγεται Ὀϊκούσκου καὶ πολλοὶ τὸ ἔχουν ἰδῇ νὰ σηκῶν τὸ κεφάλι τοῦ ἀπὸ τὸ στόμιό τοῦ πηγαδιοῦ. Εἶναι υἱὸν ἕνα κεφάλι μὲ μακριὰ μαύρα μαλλιά, ποὺ πέφτουν ἀταχτὰ στὸν ὠβερκο του. Ὅλο τὸ ἄλλο κορμὶ εἶναι σὰν μιά στίβα πιάτων, ὅπως συνηθίζεται νὰ τὰ βάζουν στὰ ἐστιατόρια τῶνα ἀπάνω σ' ἄλλο, καὶ καθὼς ὑψώνεται ἀπὸ τὸ στόμιό τοῦ πηγαδιοῦ τὸ κορμὶ του τριβολεῖ ὅπως ἀκριβῶς τὰ πιάτα ὅταν προστριβονται μετὰξὺ τους. Ἀπαίσιο φάντασμα, ποὺ κάνει νὰ παγώνῃ τὸ αἷμα στὶς φλέβες ἐκείνων, ποὺ τὸ βλέπουν.

Οἱ Ἰάπωνες διηγοῦνται μιά πολὺ θλιβερὴ ἱστορία γιὰ τὸ φάντασμα αὐτό. Ἦταν ἄλλοτε ὑπέρτης σ' ἕνα ἐστιατόριο τοῦ Τόκιο καὶ κάποτε ἔσπασε ἕνα κοινότατο πιάτο κατὰ λάθος. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἐστιατορίου, τρομερὸς τσιγγούνης τὸν ἔδειρε σκληρὰ γιὰ τὴν ζημία αὐτὴ τὴν ὅλως ἀσήμαντη καὶ τέλος τὸν ἔρριξε στὸ πηγάδι, ὅπου ὁ ἀτυχὸς νέος βρῆκε οἰκτρὸ θάνατο. Ἀπὸ τότε, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἀδικο θάνατό του, ἐμφανίζεται μέσα ἀπὸ τὰ πηγάδια καὶ προξενεῖ τὸν τρόμο στοὺς ἀνθρώπους.

☐ ☐

Ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ φαντάσματα ἀνθρωποφάγα... θηλυκοὺ γένους μάλιστα, ποὺ ὁ φόβος ἀπὸ αὐτὰ εἶναι τρομερότερος. Ἡ ἐμφάνισή τους ἔχει τὸσον φοβερὸ ἀποτέλεσμα, ὥστε νὰ πεθάνῃ ἐκεῖνος ποὺ τὰ βλέπει στὴν στιγμή. Ἐνα τέτοιο φάντασμα εἶναι ἡ Βαράι Χανύα τὸ φάντασμα τῆς ἀνθρωποφάγου γυναικός, ποὺ ἐπωνομάσθη ἡ «Χανύα ποὺ γελᾷ», γιατί αὐτὴν τὴν ἐντύπωση δίνει ἡ ὤψη της.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ο ΛΟΧΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΟΥΦΕΚΙ

Ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς Γεώργιος, ἔκανε κάποτε μιά αἰφνιδιαστικὴ ἐπιθεώρηση στοὺς στρατώνες τὴν ὥρα ποὺ οἱ στρατιῶται ἦταν ἀπασχολημένοι στὶς ὑπηρεσίες τους καὶ τὰ γυμνάσια.

Φυσικὰ, μόλις ἔγινε αὐτὸ γνωστὸ ἀνεστατώθησαν ὅλοι ἀλλ' αὐτὸς ἔδωκε διαταγὴ νὰ ἐξακολουθήσουν ὅλοι τὴν ἐργασία σὰν νὰ μὴν ἦταν παρών.

Ὅταν ἐπιθεώρησε τοὺς λόχους ποὺ ἐγυμνάζοντο, τοὺς κοιτώντας καὶ τὰ μαγεῖρεϊα, ἔφθασε σ' ἕναν ὁμιλο στρατιῶτων, ὅπου καθισμένοι ὅλοι, ἀκούγαν τὴν θεωρίαν τοῦ λοχίου τους.

Ἀφοῦ ἐχαίρετο δόλου ὁ Βασιλεὺς εἶπε στὸ λοχία νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ παρουσία του τὴν θεωρίαν του.

Τὸ θέμα ἦταν γιὰ τὴν καλὴ διατήρησιν τῶν ὀπλων.

Μεταξὺ ἄλλων, ὁ λοχίας εἶπε τὸ ἔξης, ποὺ ὁ Βασιλεὺς δὲν παρέλειπε εὐκαιρία ποὺ νὰ μὴν τὸ διηγηθῇ:

«Ὁ στρατιώτης, ἔλεγε ὁ λοχίας, πρέπει νάχῃ τὸ τουφέκι του σὰν γυναίκα του! Ἀλλὰ δὲν θὰ πῇ μ' αὐτὸ πὼς πρέπει καὶ νὰ τὸ κακομεταχειρίζεται!»

Ἡ Γόησσα

ΔΙΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΕΟ ΝΤΑΛΛΕΥ.

Τὸν γνόρσα σὲ μιά μικρὴ οἰκογενειακὴ πανσιόν. Μιλοῦσε λίγο, διάβαζε πολὺ καὶ πῆγαινε καὶ καθόταν κάθε μέρα, τὴν ἴδια ὥρα, σ' ἕναν πάγκο τοῦ πάρκου, γιὰ νὰ καπνίσῃ τὴν πίπα του. Μιά μέρα ὡς τόσο μὲ ἴλησε. Ἐνα ἐρωτικὸ ἐγκλημα ἀπασχολοῦσε ὅλον τὸν τύπο. Ὅλοι τὸ συζητοῦσαν στὴν πανσιόν μας καὶ ἦμουν ὁ μόνος ποὺ δὲν καταδίκαια τὴν γυναῖκα ποὺ τὸ προκάλεσε. Μοῦ φαινόταν ὅτι ὅλα γίνηκαν σὰν ἔξω ἀπ' αὐτὴν καὶ χωρὶς τὴ θέλησή της. Ἡ παρουσία τῆς στάθηκε σὰν μιά κάδρα. Ἐφαίε αὐτὴ, ἂν ἐνέπνεε στοὺς ἀνδρες πάθη ποὺ τοὺς ἐπρωχῶνταν στὸ κακούργημα;

Ὁ ἀγνώστος μὲ πῆρε ἀπ' τὸ χέρι καθὼς βγαίναμε ἀπ' τὴν τραπεζαρία καὶ μοῦ ζήτησε νὰ κάνω μιά βόλτα μαζί του ὡς τὸ πάρκο.

Εἶχατε δίκην προηγουμένως, μοῦ εἶπε. Αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη δὲν εἶναι τόσο ἔνοχη ὅσο τὴ νομίζουν.

Στάθηκε λίγο καὶ ἔπειτα ἀπὸ μικρὸ διασπάμ μοῦ εἶπε:

— Στὰ νεῖδα μου... — θὰ σὰς τὰ πῶ, τόσο τὸ καλλίτερο, ἴσως ξελαφρώσω, λίγο. — Λοιπόν, στὰ νεῖδα μου, ζοῦσε στὸ Παρίσι ὅταν ἦμουν νέος (δὲν θὰ εἶχατε οὔτε κἂν γεννηθῇ ἐσεῖς ἀκόμη), μιά γυναῖκα πραγματικὰ παράξενη. Παντρεμένη μ' ἕναν ἄνθρωπο τοῦ κόσμου ποὺ ζοῦσε μ' ὑπερβολικὴ πολυτέλεια χάρις στὰ ἀφθονα λεπτὰ ποὺ εἶχε καὶ ποὺ ἦταν λίγο μυατρηιῶδης ἢ προέλευσιν τους, ξετρελλανε κυριολεκτικὰ ὅσους τὴν συναντοῦσαν. Ὁμορφὴ; Ναι, οἱ λέξεις μποροῦν νὰ τὸ ἐκφράσουν μὰ μὲ κάτι τὸ ἀκαθόριστο, τὸ ἀκατανόητο ποὺ δεκαπλασίαζε τὴν δύναμιν τῆς γοητείας τῆς ὁμορφίας της.

Κρατοῦσε πολὺ καλὴ στάση καὶ ἔκανε πολὺ πρὸς λίγο φλέρτ ἀπὸ κάθε κυρία τίμια ποὺ δὲν ἔγινε ποτὲ αἰτία δράματος. Καὶ ὅμως γύρω της ἡ μιά καταστροφὴ ἀκολουθοῦσε τὴν ἄλλη ἀκατάπαυστα. Στὶς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς θὰ μπορούσατε νὰ δῆτε τὸν κρότο ποὺ προεκάλεσε ἡ τελευταία. Δὲν θὰ σὰς πῶ ὀνόματα. Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε αὐτὴ τὴν γυναῖκα «Γόησσα»;

Σώσαμε, πέρασε τὸ χέρι τοῦ στοῦ ρυτινωμένο μέτωπο κι' ἐξακολούθησε.

— Θὰ σὰς μιλήσω γιὰ τὸ τελευταῖο σκάνδαλο. Στὸ τέλος ἐνὸς δείπνου ὅπου εἶχε προσκαλέσει τὸ μιᾶς κοσμικὸ Παρίσι ἕνας μεγάλος τραπεζίτης αὐτοκτόνησε ἀφοῦ φώναξε στὴ γόησσα — καθόταν στὰ δεξιά της — ὅτι ἦταν αὐτὴ, αὐτὴ ἡ μόνη αἰτία τῆς καταστροφῆς του καὶ τοῦ θανάτου του.

Δὲν ξανάδαν πιά τὴ «γόησσα». Νομίζω ὅτι ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ ἀσημαντοῦ συζύγου της ἔβγαζαν ἀπ' τὴν κάσσα τοῦ τραπεζίτη. Τέλος, τὸ ζευγάρι χάθηκε.

Καὶ ξέρετε ποῦ τοὺς ξαναεῖδα; Στὴν Ἀργεντινὴ, σὲ μιά γωνιά χαμένη, ποὺ ἀπείχε ἑπτὰ ὥρες ἀπὸ μιά πόλη.

Βρήκαμε ἐκεῖ ἕνα μεταλωρυχεῖο καὶ ριχτήκαμε μὲ πάθος στὴ δουλειά. Ἀρχηγὸς μας ἦταν ὁ μηχανικός Ρομπλέντος. Ἐνα νέο παιδί, γενναῖο ποὺ ἔβαλε στὴ δουλειά ὅλο του τὸ μυαλό, ὅλη του τὴν καρδιά καὶ ὅλα του τὰ χρήματα. Ὑποψίαζομαι ὅτι θὰ εἶχε γνωρίσει ἡδὴ τὴν γόησσα. Ἰσως σὲ κανένα του ταξίδι ὡς τὸ Παρίσι. Θὰ θυμᾶμαι πάντα τὸ δειπνο ποὺ

κάνανε ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Οἱ πέντε βοηθοὶ τοῦ Ρομπλέντο — ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦμουν κι' ἐγώ — ἔτρωγαν πάντα μὲ τὸν ἀρχηγό. Καθήσαμε στὸ τραπέζι ὅπως βγαίναμε ἀπ' τὴ δουλειά, μὲ τὰ βελουδένια παντολόνια μας, τὶς χοντρές τὶς μπότες καὶ τὰ ποικύμια μας ἀνοιχτά, ὅπως πάντα.

Μιά πόρτα ξαφνικὰ τρίζει. Στρέφομε ὅλοι τὰ βλέμματά μας πρὸς τὴ σκάλα: μὲ ἕνα λαμὲ φόρεμα ἡ γόησσα κατέβαινε σιγά-σιγά, πρὸς τὸ μέρος μας.

Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή κατάλαβα ὅτι ἡ δυστυχία εἶχε μῆτι στὸ στίτι μας. Φαντασθεῖτε ἕξιν ἀνθρώπους ποὺ τώρα καὶ τοσοῦς μῆνες δὲν ἔχουν δῆ παρὰ φρικτὲς μιγὰδες, νὰ βρεθοῦν ξαφνικὰ μπροστὰ στὴν πρὸ ὁμορφὴ, τὴν πρὸ κομψὴ τὴν πρὸ... ὅτι θέλετε — τέλος πάντων γυναῖκα!

Τὰ βλέμματα ποὺ ρίχναμε ὁ ἕνας στὸν

Ἡ γόησσα ἀνῆλθε νὰ φύγῃ...

ἄλλον ἦταν κίβλας χτυπήματα μαχαίριων.

Ἐκεῖνη ἦταν καθισμένη ἀνάμεσά μας, ἥρεμη, ἀθῶα, θάλεγε κανεὶς.

Καὶ ἴσως νὰ ἦταν. Μήπως ἔφατε ἐκεῖνη γιὰ τὸ βελουδένιο δέρμα της, γιὰ τὸ ὑπέροχο σῶμα της;

Τὸ ἴδιο βράδυ τοῦ ἐρχομοῦ της, ἕνας ἀπαίσιος μιγὰς ἀρχηγὸς μερικῶν τυχοδιωκτῶν, ποὺ ζητοῦσαν νὰ διαφθεῖρουν τοὺς ἐργάτας μας, ἦρθε κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά μας γιὰ νὰ τραγουδήσῃ διφορούμενα «κόπλα». Ὁ Ρομπλέντος βγήκε ἔξω σὰν τρελλὸς καὶ ὁ ἄλλος τὸν κοροϊδεψε τόσο ποὺ μιά μονομαχία μὲ μαστίγιο ἀποφασίστηκε. Μιά ἀπ' τὶς φοβερὲς «τὶς μεξικάνικες» μονομαχίες ἀπ' ὅπου ὁ νικητὴς καὶ ὁ νικημένος βγαίνουν ξεσκεμένοι, ματωμένοι ἀπὸ τὸ μέτωπο ὡς τὴ μέση.

Ἐνας μεγάλος κύκλος χαραγμένος στὴ γῆ.

Οἱ ἀντίπαλοι, μὲ γυμνὸ τὸ κορμὶ. Τὰ μαστίγια κροτοῦν σὰν πυροβολισμοί. Τὰ λουριά τους δαγκάνουν τὰ σῶματα, ἐσχίζουν τὴν ζωντανὴ σάρκα. Δέκα φορὲς νομίσσαμε ὅτι ὁ Ρομπλέντος θὰ ἦταν ὁ νι-

κημένος. Ὁ μιγὰς προσπαθοῦσε νὰ τὸν πετύχῃ στὰ μάτια. Τὸ δέρμα τοῦ μαστιγίου του χτυποῦσε κάποτε δυὸ πόντους μακριὰ ἀπ' τὰ βλέφαρα τοῦ ἀρχηγοῦ μας. Ἐπὶ τέλους, ὁ μιγὰς ἔπεσε κάτω.

Ἡ γόησσα μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια ἔδεσε τὶς πληγὲς τοῦ ἀρχηγοῦ. Δὲν εἶχε ἀκόμη καλὰ-καλὰ τελειώσει καὶ ἕνα ρεβόλβερ ἐκτυροσκορήθηκε. Ὁ μιγὰς, ἔξω φρενῶν γιὰ τὴν ἀποτυχία του, μανιασμένος γιὰ τὸν ἔρριξε κάτω, μπρὸς στὰ μάτια τῆς γυναικὸς ποὺ λαχταροῦσε, μπόρεσε σιγά-σιγά νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ νὰ σκοπεύσῃ τὸν Ρομπλέντο. Μὰ ἀντ' αὐτοῦ ἔπεσε κάτω ὁ σύζυγος τῆς γόησσας: ἦταν νεκρός...

Λίγο καιρὸ ἔπειτα, παρὰ τὸ πένθος της, δυὸ συνάδελφοί μας ὠργάνωσαν μιά γιορτὴ γιὰ νὰ τὴν τιμήσουν, μὰ ἦρθαν στὰ χέρια γιὰ τὸ χατήρι της καὶ ἔτσι εἶχαμε ἄλλον ἕναν πεθαμένο.

Ὁ Ρομπλέντος ζήτησε τότε ἀπ' τὴν γυναῖκα νὰ φύγῃ. Ἐκεῖνη ἀρνῆθηκε: τὸν ἀγαποῦσε. Δὲν θὰ ἔφευγε παρὰ μόνον μαζί του, μὰ ἐκεῖνος δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὴ δουλειά του, Ἡ γόησσα, λοιπόν, ἔμεινε. Καὶ ποὺ θὰ πῆγαινε; Ἡ ὁμορφιά της — ἡ κατάρτα τῆς ὁμορφίας της — θὰ τὴν κυνηγοῦσε παντοῦ.

Τὸ ἴδιο βράδυ τῆς γιορτῆς ποὺ τελειώσε μ' ἕνα θάνατο, μιά θύελλα ξέσπασε. Οἱ καταρράχτες κατέβηκαν ἀπ' τὸ βουνὸ καὶ συνεπῆραν τὶς ἐγκαταστάσεις μας.

Ὁ Ρομπλέντος γύρισε στὸ σπίτι μὲ μιά τρελλὴ ἐπιθυμία: νὰ σκοτώσῃ. Ἡ γόησσα εἶχε τραβίξῃ τὸν θυμὸ τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἠθελε νὰ φύγῃ; Ἐ! καλὰ! ἄς πεθάνῃ, λοιπόν! Ρίχτηκε ἀπάνω τῆς καὶ τὰ δυὸ τοῦ χέρια σφίχτηκαν γύρω ἀπ' τὸν λεπτὸ τῆς λαιμοῦ.

Ἡ γόησσα ἔκλεισε τὰ μάτια... Μὰ ξαφνικὰ ὁ Ρομπλέντος ξέσφισε τὰ χέρια του, ἄρπαξε τὸ θαυμάσιο σῶμα στὴν ἀγκαλιά του καὶ κόλλησε στὸ στόμα του πᾶν στὰ ὑγρά χεῖλη...

...Ὅταν ἡ νύχτα πέρασε, ἡ γόησσα σηκώθηκε χωρὶς νὰ ἐμπήσῃ τὸν Ρομπλέντο, ζήτησε ἕνα ἀμάξι καὶ ἔφυγε κατὰ τὴν πόλιν. Καὶ ποτὲ πιά δὲν τὴν εἶδαμε οὔτε ὁ Ρομπλέντος, οὔτ' ἐγώ.

— Τὴν εἶχατε ἀγαπήσει; τὸν ρώτησα.

— Ὅχι! μοῦ ἀπάντησε καὶ τῆς ἐπὶ τῆς στάχτης τῆς πίπας του. Ὅχι! Τὴν ἀγαπᾷ ἀκόμα....

ΛΕΟ ΝΤΑΛΛΕΥ.

ΤΟ ΙΔΙΟ ΕΚΑΝΕ

Ὁ νέος ἐργάτης τῆς φάρμας ἤθελε νὰ πῇ στὸ χορὸ ἀλλὰ εἶχε νὰ ξεριστεῖ ἔκταπνεντε μέρες. Μόνος του δὲν μπορούσε νὰ ξεριστεῖ καὶ σὲ ὅλη τὴν ἀγροτικὴ περιφέρειαν αὐτὴ δὲν ὑπῆρχε κανένα κομμεϊό.

— Ἀν βέλγες μπορᾷ νὰ σὲ ξερίσω ἐγὼ μὲ τὸ ξεράφι μου, προσέφερε ἕνας συνάδελφός του.

—Ξαναβέβαισε ποτὲ κανέναν ἄλλον; τὸν ρώτησε ὁ... ἀξέμνητος.

—Ὅχι τοῦ ἀπάντησε ὁ ἐρασιτέχνης. Ἀλλὰ κάποτε ἔκοφα μὲ ξεράφι τὶς τριχὲς ἐνὸς γουρουνιῶν χωρὶς νὰ τὸ τραυματίσω, ὥστε ἐλπίσω κάτι νὰ καταφέρω καὶ μὲ σένα.

Πώς φιλοῦν στὸν Κινηματογράφο

Ένα ενδιαφέρον ἄρθρον τῆς Τζούλια Χούντ

Μή διαβάσετε τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἂν θέλετε νὰ ἐξακολουθήτε νὰ πιστεύετε ὅτι ὁ Φρέντρικ Μάρτς, ὁ Κλάρκ Γκαϊήμπλ, ὁ Γκάρυ Κούπερ, αἰσθάνονται πραγματικὰ τὴν ἀγάπη νὰ τοὺς συγκαλονίζῃ ὅταν φιλοῦν μετὰ πάθος στὴν ὀθόνη τὴν Γκρέτα Γκάρμπο, τὴν Τζίν Χάρλοου ἢ τὴν Τζόαν Κράουφορντ.

Σταματήστε ἐδῶ ὅταν νομίζετε ὅτι ἔνα φλογερὸ πάθος κάνει τὸν Οὐίλλιαμ Πόουελλ ἢ τὸν Σάρλ Μπουαγιέ νὰ φιλοῦν ἔτσι συνταρακτικὰ τὴν Μύρνα Λόου ἢ τὴν Μαριλέν Ντῆτριχ, καὶ ὅτι ὁ κινηματογραφικὸς φακὸς ἀπλῶς τυχαίνει νὰ παίρνῃ τὶς φωτογραφίες αὐτὲς ὅταν ἔρχεται ἡ κατάλληλη στιγμή, σὰν

Ὁ γνωστότατος πρωταγωνιστὴς Ντίν Πόουελλ καὶ ἡ σαγηνευτικὴ Μάντλεν Κάρρολ δὲν «χωνεύονται» καθόλου. Καὶ ὅμως παίζουν φυσικώτατα τὶς ἐρωτικὲς σκηνὲς ὅπως βλέπετε ἀνωτέρω.

Ένας δευτερεύων παράγων.

Γιατί, σκίζοντας τὸν πέπλο τοῦ μυστηρίου μετὰ τὸν ὁποῖο τὰ στούντιο καλύπτουν τὸ θέμα αὐτό, θὰ σὰς ἀποκαλύψω τὶ πραγματικὰ συμβαίνει ὅταν ἕνας ἥρωας τοῦ Χόλλυγουντ συναντᾷ τὴν ἡρωίδα του, ἐνῶ ὁ φακὸς «γυρίζει»...

Καμμιὰ φορά ὁ πρωταγωνιστὴς ποὺ παριστάνει τὸν ἔραστή, εἶναι τόσο ἐκνευρισμένος καὶ ταραγμένος ὥστε ὁ Ρόμπερτ Ταϊήλορ ὅταν ἔπρεπε νὰ πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του τὴν Γκάρμπο γιὰ νὰ τὴν φέρῃ στὸ μπουντουάρ της, φιλώντας τὰ περίφημα χεῖλη της καὶ τὸν λαιμὸ της καθ' ὅλη τὴν ἐρωτικὴ αὐτὴ διαδρομὴ. Θὰ δῆτε τὴν παθητικὴ αὐτὴ σκηνὴ ὅταν παιχθῇ κί' ἐδῶ ἡ «Κυ-

ρία μετὰ τὰς καμελίας» μὰ δὲν θὰ ὑποψιασθῇτε οὕτε στιγμή τὴν κωμωδία ποὺ προηγήθηκε.

Ὁ Ρόμπερτ Ταϊήλορ ἦταν τρομερὰ συγκινημένος κί' εἶχε ἕνα ἀκατανίκητο τράκ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γυρίσῃ τὴν πρώτη ἐρωτικὴ σκηνὴ μετὰ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο. Καὶ τὸ τράκ του γινόταν ἀκόμη ἐντονώτερο ἐξ αἰτίας τῆς παγερῆς τυπικότητος τῆς μεγάλης στάρ.

Κί' ὕστερα ἀπὸ δέκα διαδοχικὲς ἀτυχίες τῆς σκηνῆς, καθὼς ὁ Ταϊήλορ

ποπομπὴ τοῦ Μπόμπ Ταϊήλορ ἀπὸ τὸ φιλμ αὐτό; Ἡ θὰ ξεποῦσε σὲ καμμιὰ νευρική κρίση;

Περίμεναν μὲ ἀγωνία. Κί' ὕστερα, ἔνα γέλοιο, ἕνα ἀκράτητο καὶ δροσερὸ γέλοιο ξέσπασε ἀπὸ τὸν ὄγκο τῶν δαντελλῶν. Βρίσκοντας τόσο κωμικὴ τὴν ἀντίθεση μετὰ τῶν λέξεων ποὺ εἶχε προφέρει καὶ τοῦ γεγονότος ποὺ εἶχε συμβῇ ἡ Γκρέτα σηκώθηκε, ἔβαλε τὸ γοβάκι της ποὺ εἶχε φύγει, ἔσιαξε τὰ μαλλιά της καὶ γέλασε πάλι. Ἀπὸ τὴν στιγμή ἐκείνη ἡ ψυχρότης καὶ ἡ τυπικότης τῆς Γκρέτας ἀπέναντι τοῦ Ταϊήλορ ἐξατμίσθηκαν. Καὶ σήμερα—οὕτε λίγο οὕτε πολὺ—ὄλο τὸ Χόλλυγουντ κρυφομιλεῖ γιὰ ἕναν προσεχῆ γάμο τοῦ Ρόμπερτ Ταϊήλορ μετὰ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο, χωρὶς νὰ λαμβάνουν καθόλου ὑπ' ὄψιν τὴν Βαρβάρη Στάνγουϊκ.

■ ■

Ὅταν δῆτε τὸν Φρέντ Μάκ Μούρραϊ νὰ παίζῃ τόσο τρυφερὰ μετὰ τὴν Κλωντὲ Κολμπέρ στὸ «Λευκὸ Κρίνο» θὰ φαντασθῇτε ὅτι ἔχοντας ἀπέναντί του μιὰ τόσο χαριτωμένη γυναῖκα θὰ τοῖς ἦταν πολὺ εὐκόλο νὰ γυρίσῃ τὶς σκηνὲς αὐτές. Μὰ ὁ Φρέντ κοκκινίζει καὶ τὰ γάχανε καὶ πάγωνε ὅταν τὰ χεῖλη του ἀγγίζουν τῆς Κλωντὲ.

Υστερα ἀπὸ δύο τρεῖς μέρες συνεχῶν ἐπαναλήψεων ἡ Κλωντὲ Κολμπέρ προσεκάλεσε τὸν νέο πρωταγωνιστὴ νὰ γευματίσῃ μαζί της στὸ διαμέρισμά της στὸ στούντιο. Τὴν ὥρα ποὺ ἔπαιρναν τὸν καφέ ἡ Κλωντὲ τοῦ ἐκμυστηρεύθηκε τὴν ἀγωνία καὶ τὴν δειλία ποὺ αἰσθάνονταν κί' ἐκείνη πρὶν ὅταν εἶχε σκηνὲς μετὰ ἐρωτικὰ φίλια.

—Στὸ τέλος ὅμως βρῆκα ἕνα μέσο ποὺ ἐπέτυχε, τοῦ εἶπε. Κλείνω τὰ μάτια μου μιὰ στιγμή πρὶν ἀπὸ τὸ φιλί—μα καὶ ἐπαναλαμβάνω δέκα φορές τὸ ὄνομα ἐκείνου ποὺ ἀγαπῶ περισσότερο στὸν κόσμον. Δοκιμάστε το τ' ἀπόγευμα καὶ θὰ δῆτε ἂν θὰ σὰς βοηθήσῃ...

Καὶ πράγματι ἡ ἐρωτικὴ σκηνὴ ἐπέτυχε θαυμάσια τὸ ἀπόγευμα ἐκείνο. Κανείς ἀπ' τοὺς παρόντας, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Κλωντὲ Κολμπέρ, δὲν ἀκουσε τὸν Φρέντ νὰ ψιθυρίζῃ «Λίλιαν, Λίλιαν» τὴν ὥρα ποὺ τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του. («Ἐγὼ μὲ γράφει κί' ἄλλοτε ὅτι ἡ Λίλιαν Λάμοντ ἦταν ἕνα ἕνα ὠραιότατο μαννεκὲς ποὺ ἔβρινε πρὸ δύο μηνῶν κυρία Φρέντ Μάκ Μούρραϊ»).

Ἀπεναντίας ὁ Κλάρκ Γκαϊήμπλ γυρίζει φυσικώτατα τὶς ἐρωτικὲς σκηνὲς χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ διάφορα «τρῦκ» γιὰ τὰ τόσο δημοφιλῆ φίλια του. Τώρα γυρίζει μετὰ τὴν Τζόαν Κράουφορντ τὴν ταινία «Ὁ ἔρας ὀλοαγῶς». Ἡ Τζόαν Κράουφορντ πρὶν ἀπὸ μιὰ ἐρωτικὴ σκηνὴ παίζει πάντα στὸ φορητὸ της γραμμόφωνο τὴν «Ἡμιτελὴ Συμφωνία» τοῦ Σοῦπερτ κί' ὕστερα μιὰ μελαγχολικὴ μελωδία ποὺ ὀνομάζεται «Πόσο θλιμμένη εἶν' ἡ καρδιά μου...» γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν κατάλληλὴ διάθεση.

Καθὼς λοιπὸν ἡ Τζόαν ἦταν ἀφοσιωμένη στὸ γραμμόφωνό της, ὁ Κλάρκ διασκεδάζε πετώντας... λάχανα στὰ

κεφάλια τῶν φίλων του ποὺ ἦσαν παρόντες. Εἶχε ἀφθονὴ παρακαταθήκη γιὰ τὴν ἐπάνω σὲ ἕνα πελώριο ράφι βρίσκοντας καμμιὰ χιλιάδα λάχανα γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ φιλμ.

Ὅταν ὁ σκηνοθέτης φώναζε «γυρίζομε» καὶ ὁ Κλάρκ ψιθύριζε «πολυαγαπημένη!» στὸ ἄριστερό αὐτοῦ τῆς Τζόαν ἀντελήφθη ὅτι ἕνα πελώριο λάχανο εἶχε γάσει τὴν ἰσορροπία του καὶ κατακυλούσε ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ παθητικὸ ζευγάρι. Ἰπποτικὰ ὁ Κλάρκ Γκαϊήμπλ ὑπεράσπισε τὴν Τζόαν μετὰ τὸν ὄμο του καὶ δέχθηκε τὸ λάχανο κατακέφαλα!

Τὴν ἐπομένη μέρα ὅταν συνεχιζόταν ἡ σκηνὴ, ὁ Κλάρκ ποὺ εἶχε πρὶσθῇ τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ χτύπημα (εὐτυχῶς δὲν φαινόταν τίποτα χάρις στὰ μαλλιά του) εἶπε στὴν Τζόαν ὅτι θὰ παρακολουθοῦσε κί' αὐτὸς τὴν «μουσικὴ τῆς ρουτίνας πρὸ τῶν ἐρωτικῶν σκηνῶν».

—Ἐτοί μουλάχιστον, δὲν ὑπάρχει φόβος ἡ Συμφωνία τοῦ Σοῦπερτ νὰ πέσῃ ἐπάνω στὸ κεφάλι μου!

Ἡ Κράουφορντ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς λίγες στάρ ποὺ δίνουν ἐξαιρετικὰ μεγάλη σημασία καὶ σοβαρότητα στὶς ἐρωτικὲς σκηνὲς.

■ ■

Ὅταν δῆτε τὴν ταινία «Ψυχὲς στὴν θάλασσα» θὰ γοητευθῇτε ἀπὸ τὴν μεγάλη ἐρωτικὴ σκηνὴ μετὰ τοῦ Γκάρυ Κούπερ καὶ τῆς Φράνσις Ντῆ. Τὴν ἡμέρα ποὺ γυριζόταν ἡ σκηνὴ αὐτὴ βρίσκονταν σὲ ἐλάχιστὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ ζεῦγος, καθὼς ὁ φακὸς ἔπαιρνε τὸ παρατεταμένο, φλογερὸ, ἀτελείωτο φιλί τους. Κάποιο φῶς ὅμως χάλασε τὴν στιγμή ἐκείνη καὶ τὸ κεφάλι τοῦ Γκάρυ σκίαζε τὸ πρόσωπο τῆς Φράνσις. Ὁ σκηνοθέτης τοὺς παρεκάλεσε νὰ μείνουν μερικὰ λεπτὰ μετὰ τὰ χεῖλη ἐνωμένα ὥσπου οἱ ἠλεκτρολόγοι διορθώσουν τὸ φῶς αὐτό. Κατὰ τὴν διάρκειαν ἀκριβῶς τῶν ἐρωτικῶν στιγμῶν ποὺ ἐπηκολούθησαν ἀκουσα τὴν Φράνσις Ντῆ μετὰ τὰ χεῖλη της ἐπάνω στοῦ Γκάρυ νὰ τὸν ἐρωτᾷ μουρμουριστὰ: «Πῶς εἶναι ἡ γυναῖκα σου, Γκάρυ;» Κί' ὕστερα ἤρθε ἡ ἀπάντησις τοῦ Κούπερ: «Ὁραία, εὐχαριστῶ. Πὲς τοῦ Τζόελ νάρθη καμμιὰ μέρα νὰ πάρωμε ἕναν καφέ...» (Σημ. μεταφρ: Πρόκειται γιὰ τὸν σύζυγο τῆς Φράνσις Ντῆ, τὸν Τζόελ Μάκ Κρή).

■ ■

Ἡ Καρόλ Λομπάρ παίρνει τὸ πρῶγμα πολὺ φιλοσοφικὰ καὶ σπάνει ἀμέσως τὸν πάγο μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ τοῦ νέου παρτεναίρ της μερικὰ ἀπὸ τὰ διάσημα εὐφυολογήματά της. Φέρεται τόσο ἀπλᾶ, τόσο φιλικὰ, ποὺ ὁ σκηνὲς γυρίζονται φυσικώτατα. Ἐτοί κατέκτεψε καὶ τὸν Κλάρκ Γκαϊήμπλ πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια ποὺ γύρισαν γιὰ πρώτη φορά μαζί. Ἡ Καρόλ εἶχε πάρεϊ τότε τὸ διαζύγιό της ἀπὸ τὸν Οὐίλλιαμ Πόουελλ. Ἐξ ἡμῶν μετὰ τὸ φιλμ ὁ Κλάρκ καὶ ἡ Καρόλ ἀρχισαν νὰ παίζουν τὶς ἐρωτικὲς σκηνὲς ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

Εἶχαν κάνει θόρυβο πρὶν ἀπὸ καιρὸ οἱ ἀδιάκοποι καυγάδες τοῦ Ρίτσαρντ Ἀρλεν καὶ τῆς Νάνσυ Κάρρολ ποὺ μολαταῦτα γύριζαν ἀδιάκοπα ἐρωτικὰ φιλμ, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο.

Μιὰ ἀκατανίκητὴ ἐπίσης ψυχρότης χάριζε τὴν Ἄνν Σόθερν, καὶ τὸν Τζέιν Ράϋμοντ ποὺ ἦσαν κάποτε ἀχώριστοι φίλοι καὶ οἱ ὁποῖοι ἀργότερα δὲν μιλοῦσαν ποτὲ ἀναμεταξύ τους ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα τῆς κινηματογραφικῆς λήψεως. Καὶ ὅμως γύρισαν μαζί τέσσερις ταινίες μετὰ φλογερώτατες ἐρωτικὲς σκηνές.

Κανείς δὲν ἔμαθε γιὰ ποῖο λόγο εἶχαν τσακωθῇ, μὰ ἕνα χρόνον ἀργότερα ὁ Τζέιν ἀρραβωνιάστηκε τὴν Ζαννὲ Μακντόναλντ καὶ ἡ Ἄνν παντρεύθηκε τὸν Ρότζερ Πράντορ.

■ ■

Θὰ σὰς φανῇ ἴσως παράξενο ἂν μάθετε ὅτι μερικὰ ζεύγη πραγματικὰ ἐρωτευμένα στὴ ζωὴ, ἀρνούνται τώρα νὰ παίζουν μαζί στὴν ὀθόνη.

Τελευταίως ὁ Κλάρκ Γκαϊήμπλ καὶ

ἡ Καρόλ Λομπάρ ἀρνήθηκαν νὰ γυρίσουν ἕνα νέο φιλμ. Ἐπίσης ὁ Ρόμπερτ Ταϊήλορ καὶ ἡ Βαρβάρη Στάνγουϊκ ἀπέκρουσαν τρεῖς ἐπωφελέστατες προτάσεις κινηματογραφικῶν ἐταιριῶν γιὰ νὰ γυρίσουν ἕνα νέο φιλμ μαζί.

Ἡ Φράνσις Ντῆ ποὺ ἐργάζεται μετὰ τὸν σύζυγό της Τζόελ Μάκ Κρή στὴν ἴδια κινηματογραφικὴ ἐταιρεία ἔθεσεν ὥς δόρον νὰ μὴν παίξῃ ποτὲ μετὰ τὸν ἄνδρα της.

Πῶς μπορεῖτε νὰ καταδικάσετε τοὺς ἐρωτευμένους αὐτοὺς ἀνθρώπους; Τὸ τέλει «κινηματογραφικὸ φιλί» εἶναι μιὰ ἐμπορικὴ ὑπόθεσις ποὺ πρέπει νὰ χρονολογηθῇ ἀπὸ τὸν σκηνοθέτη, νὰ φωτισθῇ ἢ νὰ σκιασθῇ καταλλήλως ἀπὸ τὸν ἐπὶ κεφαλῆς ἠλεκτρολόγο, νὰ ὑπολογισθῇ μετὰ προσοχὴ ἀπὸ τὸν μακιγιέρ, τὸν κομμωτῆ, τὸν ράπτη κί' ἔνα σωρὸ ἄλλους ἐιδικούς.

Κί' ἡ ἐρωτικὴ σκηνὴ μετατρέπεται σ' ἕναν μαθηματικὸ ὑπολογισμό μετὰ τὸν ὁποῖο ἡ καρδιά δὲν ἔχει καμμιὰ ἀπολύτως σχέση...

ΤΖΟΥΛΙΑ ΧΟΥΝΤ

Μιὰ παθητικὴ σκηνὴ ἀπὸ τὴν «Κυρία μετὰ τὰς καμελίας»: Ὁ γόης Ρόμπερτ Ταϊήλορ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του τὴν θεία Γκρέτα Γκάρμπο...

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

(Συνέχεια και τέλος)

Εκεί κάτω, στην Γκλιοριέτ, αυτό το ίδιο βράδυ, θα βρισκόταν αντίκρου στον άνθρωπον αυτόν που είχε κάνει δυστυχημένο.

Πώς θα την υποδεχόταν άραγε;

Ο Μαρτέλ και οι φίλοι του, από διακριτικότητα, είχαν ανεβεί σ' ένα γειτονικό διαμέρισμα. Τώρα, που είχαν επιτύχει τον σκοπό τους, ο Μπισκού και ο Ζαρλό δεν είχαν παρά να επιστρέψουν στο χωριό τους. Η ώρα όμως αυτή του χωρισμού που είχε φθάσει, ύστερα από τόσους μήνες κόπων, κινδύνων και πόνων που είχαν περάσει μαζί, βάρισε την καρδιά όλων με μια θλιβερή μελαγχολία. Και οι τρεις, είχαν τα μάτια των γεμάτα δάκρυα.

Κι' εκείνοι επίσης, όπως η Βέρθα και η Μαρκέλλα στο διπλανό διαμέρισμα, κι' εκείνοι επίσης έμεναν σιωπηλοί. Πότε-πότε μονάχα, ένας βαθύς στεναγμός προδίδε τις σκέψεις των.

Όταν έφθασαν στο Σεντάν, ο Ρενέ Μαρτέλ θέλησε να τους πάρη στην Γκλιοριέτ.

—Δεν μπορείτε να φύγετε έτσι άμέσως, τους είπε, θα ήταν κακό... Ποτέ δεν θα συγκατένευαν σ' αυτό ούτε η Μαρκέλλα, ούτε η κόμισσα, ούτε ο κύριος ντέ Λαντεναί... Ριψοκινδυνεύατε την ζωή σας για κείνους... Αφήστε τους τουλάχιστον να σας αποχαιρετήσουν για μια τελευταία φορά...

—Ετσι, ο Ζαρλό κι' ο Μπισκού άφησαν τον Μαρτέλ να τους παρασύρη.

Στο σταθμό, ένα άμαξι από την Γκλιοριέτ περιμενε την Βέρθα και την κόρη της, αλλά οι τρεις σύντροφοι προτίμησαν ν' ανεβούν πεζοί.

—Όπως και νάχη το πράγμα, έλεγε ο Μπισκού, σε τρεις μήνες θα έχουμε δυο φορές άπαιτόν, την ευκαιρία να ξαναϊδωθούμε.

—Δυο φορές;

—Βέβαια. Πρώτα πρέπει νάρθουμε να καταθέσουμε στο Κακυργιοδικείο όταν θα έλθη η σειρά του Ζερβαί Φλοριζέ.

—Ναι, αλλά η δεύτερη;

—Διάβολε! Την ημέρα που θα κατατομήσουν τον Ζερβαί!...

—Ετσι φαίνεται! είπε ο Ζαρλό. Και θέλω να το δω αυτό το θέαμα, έγω.

—Θα σου το δείξουν τζάμπα, παλληκάρι μου, είπε ο Μπισκού καθησυχαστικά.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΓΑΜΟΥ... ΎΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΣΑ ΧΡΟΝΙΑ

Η Βέρθα και η Μαρκέλλα είχαν επιστρέψει στην Γκλιοριέτ.

Από πολλόν καιρό, προβλέποντας την μέρα αυτή της θριαμβευτικής απελευθερώσεως του Γκοντεφρουά για την οποία δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία, η κόμισσα είχε κάνει ώριμες προετοιμασίες και έδωσε οδηγίες στους ανθρώπους του μεγάρου που ένεργούσαν υπό την επίβλεψη του κηπουρού Σεζάρ.

Τό πρωί, είχαν φθάσει από την Νίκαια, διάσπασα κιβώτια γεμάτα με σπανιώτατα

λουλούδια. Και παντού υπήρχαν λουλούδια. Σ' όλη την διαδρομή που θα τον έφερνε σπίτι του ο Γκοντεφρουά θ' αντίκριζε παντού λουλούδια. Ήδη, όλα τα δένδρα και οι θάμνοι που ήταν κατά μήκος του δρόμου, ο οποίος έφθανε ως τη γκλιοριέτ, ήταν ανθισμένα. Η γκλιοριέτ είχε σκεπασθή με λουλούδια κι' έμοιαζε έτσι με μια τεράστια ανθισμένη πορτιέρα. Τα κάγκελλά της είχαν κυρδή ολοκληρωτικά κάτω από τα λουλούδια και τα φυλλώματα. Η είσοδος εξαφανιζόταν από τα λουλούδια που είχαν καλύψει και όλη την σκάλα, σχηματίζοντας έτσι έναν δρόμο ποιητικό, ολάνθιστο και μυρωμένο, έως το δωμάτιο του κόμητος, έως το μικρό διαμέρισμά του, εκεί επάνω, που χωριζόταν από το διαμέρισμα της Βέρθας μ' ένα κοινό σαλονάκι... Κι' εκεί, σταματούσαν τα λουλούδια, στην πόρτα που ο Γκοντεφρουά είχε διασχίσει πριν από μερικούς μήνες για να πάη στην φυλακή, και που θα διέσχιζε σε λίγο για να επιστρέψη στο σπίτι του, θριαμβευτής...

Η Βέρθα δεν ήξερε τί είχε απογίνει ο σύζυγός της μετά την συνεδρίαση του Δικαστηρίου. Ήξερε μόνο, ότι ο κύριος ντέ Λαντεναί δεν είχε πάρει το ίδιο τραίνο μ' εκείνην. Άγνωστος επίσης ότι ο κόμης θα επέστρεφε με άμαξι.

Μόλις έφθασε στο σπίτι, αφού έστειλε την Μαρκέλλα να βεβαιωθή ότι όλες οι προετοιμασίες είχαν γίνει για την υποδοχή του Γκοντεφρουά, κλειδώθηκε στο διαμέρισμά της.

Η καρδιά της χτυπούσε. Υπέφερε. Πρώ όλην, στο δικαστήριο, ο κόμης της είχε πη:

«Σας είχα προειδοποιήσει, Βέρθα, ότι θα γινόταν μια μέρα που θα μου ζητούσατε γονατιστή συγγνώμην, μπροστά σε όλους, για το κακό που μου κάνατε. Δεν σας είχα γελώσει και η μέρα αυτή ήρθε...»

Τό είχε πη αυτό... Κι' εκείνη τόν είχε άκουσει με αγωνία, περιμένοντας με κάποια δισταγή ελπίδα... Μα εκείνος δεν είχε προσθέσει τίποτα.

Ούτε μια λέξη συγγνώμης δεν είχε βγη από τα χείλη του!

Και ούτε μια φορά, τόσο καιρό που είχε μείνει στη φυλακή, δεν θέλησε να την δεχθή! Δεν θα την συγχωρούσε, λοιπόν!

—Ποτέ δεν θα με συγχωρήση! ψιθύρισε. Ποτέ! Και φταίω έγω γι' αυτό! Και τό άξιζα! Ποτέ... Ποτέ!

Δεν έλπιε. Είχε ανοίξει ένα από τα παράθυρα που έβλεπαν στον κήπο, απ' όπου θα έρχόταν ο Γκοντεφρουά. Από το ίδιο αυτό παράθυρο, παραμόνευε ένα βράδυ τόν έρχομό της κόρης της.

Όρες δολιχρές, έμεινε εκεί.

Η Μαρκέλλα μπήκε στο δωμάτιο της μητέρας της. Η Βέρθα την φίλησε με πάθος:

—Δεν θα με συγχωρήση, σου λέω, ποτέ, ποτέ!

Τέλος, κατά τό σούρουπο, ένα άμαξι στάθηκε μπροστά στην γκλιοριέτ. Τό άμαξι του κυρίου Λιονέλ. Ένας άνδρας κατεβαίνει απ' αυτό, άργά-άργά, στέκεται λίγο, σαν

ν' αναπνέη με ανακούφιση και διασχίζει τό κατώφλι.

Είναι ο Γκοντεφρουά. Τό πρόσωπό του είναι κατάγλωμο από την συγκίνηση. Άκολουθεί τόν ανθισμένο διάδρομο, όλον αυτόν τόν παράδεισο τών χρωμάτων και τών μύρων.

Δεν σήκωσε ούτε μιὰ φορά τό κεφάλι του προς τό παράθυρο του διαμερίσματος της κομήςσας. Κι' όμως θάχη μαντεύσει βέβαια ότι βρίσκεται εκεί κι' ότι τόν παρατηρεί!

Τότε, ή Βέρθα αποσύρεται, για να μὴν τὴν δούν. Σωριάζεται σε μιὰ πολυθρόνα, συντριμμένη.

Η Μαρκέλλα γονατίζει μπροστά της, και της φιλά τὰ χέρια. Και μένουν εκεί, σιωπλές, θασανισμένες...

Περιμένουν!... Τι;

Η Μαρκέλλα: τὴν εὐτυχία τών δύο αὐτῶν πλασμάτων, τῆς μητέρας της πού λατρεῖ, τῶν ἀνθρώπων τὸν ὁποῖον θαυμάζει... καὶ τὸν ὁποῖον ἐλπίζει, παρ' ὅλα.

Η Βέρθα: τὸν θάνατο ἢ τὴν ζωὴ πού τῆς φέρονε ὁ ἄνθρωπος αὐτός.

Περιμένουν πολλή ὥρα. Η νύχτα ἔχει ἀπλωθῇ καὶ τὸ σκοτάδι τῆς περιβάλλει. Τό μέγαρο μένει σιωπηλό. Ἄδικα ἡ κόμισσα ἀφουγκράζεται τὸν παραμικρότερο θόρυβο, νομίζοντας κάθε στιγμή ὅτι ἀκούει ἄλλα-τα πού διασχίζουν τὸ μικρὸ σαλονάκι καὶ πλησιάζουν τὸ δωμάτιο της. Γελιέται. Κα-νεὶς δὲν ἔρχεται.

Ο κόμης δὲν συγχωρεῖ...

Τότε ἡ Βέρθα, σηκώνεται, ἀπότομα.

—Πού πᾶς, μανά; ρωτᾷ ἡ Μαρκέλλα.

Μὲ μιὰ κίνηση ἀπελπισίας, ἡ Βέρθα δείχνει τὸ δωμάτιο τοῦ κόμητος:

—Εἰς! λέγει ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ ζήσω ἔτσι περισσότερο. Πρέπει νὰ μᾶθω ἂν ἢ ἀγαπᾷ ἀκόμα ἢ ἂν, ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἔξῃς, μόνο μίσος πρέ-πει νὰ περιμένο πιά ἀπ' αὐτόν.

Καί, διασχίζοντας τὸ σαλόνι, χτυπᾷ στὴν πόρτα.

Ο Γκοντεφρουά βρίσκεται στὸ δωμάτιό του, ὄρθιος, ἀπὸ τὴν στιγμή πού ἐπέστρε-ψε. Κι' ἐκεῖνος ἐπίσης περιμένει. Κι' ἐκεῖ-νος ἐπίσης λέγει στὸν αὐτό του:

—Θάρρη ἄραγε; Η περιφάνειά της θὰ εἶναι λιγότερο δυνατὴ ἀπὸ τὸν ἔρωτά της; Κι' ἐκεῖνος ἐπίσης, ἀπὸ τὴ στιγμή πού βρίσκεται ἐκεῖ, στήνει τ' αὐτὴ τὸν σ' ὁ-λους τοὺς θορύβους πού προέρχονται ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του. Ἐλπίζει καὶ φοβάται συγχρόνως. Καὶ ἡ καρδιά του χτυπᾷ, μέσα στὴν ὀδυνηρὴ αὐτὴ ἀβεβαιό-τητα, σὲ βαθμὸ πού τὸν κάνει νὰ ὑποφέρῃ σὰν νὰ ἀσφυκτιᾷ... Τέλος, μιὰ πόρτα ἀ-νοίγεται.

Αφουγκράζεται. Ναι, εἶναι πραγματικὰ ἡ πόρτα τῆς Βέρθας... Τὸ παλιότο ἔριξε κάτω ἀπὸ ἓνα ἐλαφρὸ βῆμα... Ἀκούεται τὸ φρού-φρού ἐνδὸς φορέματος...

Ο κόμης συγκατεῖ τὴν ἀνταπόλ του. Τὸ χέρι του σφίγγει τὴν καρδιά του. Ὑ-στερα, δὲν ἀνοίγει πιά τίποτα.

Διστάζει λοιπόν, μιὰ τελευταία φορά: Νὰ ὅμως πού ἀκούονται δύο τετὰ χτυπή-ματα δειλά, πού δὲν ἀκούονται σχεδόν.

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΤ

ΑΝΤΙΟ!

Με φωνή χαμηλή, θρανή από την συγκίνηση ο κόμης ψιθυρίζει:

—Εμπρός!

Η πόρτα μισανοίγει... Η Βέρθα παρουσιάζεται, χλωμή σαν φάντασμα, κλονιζόμενη. Κάνει μερικά βήματα πρὸς τὸ μέρος του. Κι' όταν φθάνει μπροστά του, σωριάζεται γονατιστή:

—Συγγνώμην, Γκοντεφρουά, συγγνώμην... Δὲν ἔχω πιά τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ πῶ ὅτι σ' ἀγαπῶ... Δὲν σοῦ ζητῶ παρὰ μὲ μου ἐπιτρέψης μονάχα νὰ ζήσω κοντά σου...

Ο Γκοντεφρουά τὴν κῦτταξε γιὰ μιὰ στιγμή. Τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα καὶ κατόπιν παίρνοντάς τὴν ἀπὸ τὰ χέρια, τὴν σήκωσε καὶ φέροντάς της κοντά του τῆς εἶπε:

—Τὸ δικαίωμα, Βέρθα αὐτὸ πού δὲν ἔχεις ἐσύ, ἐγὼ ἐξακολουθῶ νὰ τὸ ἔχω, καὶ αὐτὸ πού δὲν μοῦ λές ἐσύ, σοῦ τὸ λέω ἐγὼ, Βέρθα: Σ' ἀγαπῶ... ὅπως τόσα χρόνια πρὶν, σὲς ὅχθες τοῦ Τρέζα... Πάντα σ' ἀγαπῶ... ἐξακολουθῶ πάντα νὰ σ' ἀγαπῶ... καὶ σὲ συγχωρῶ... Εἶναι τόσος καιρὸς πού ἡ συγγνώμη αὐτὴ βαραίνει τὴν καρδιά μου καὶ χρειάσθηκα μεγάλο θάρρος γιὰ νὰ μὴ σοῦ τὴν στείλω, φτωχή μου Βέρθα, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς φυλακῆς μου...

Μὰ ἐκείνη δὲν τὸν ἀκούε πιά. Η εὐτυχία ἦταν πολὺ δυνατὴ γι' αὐτήν. Εἶχε λιποθυμήσει.

Τὸν βόηκε γονατισμένη μπροστά της ὅταν συνήλθε. Τοῦ ἀγκάλιασε τὸν λαιμὸ μὲ τὰ δυὸ χέρια της καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἔτσι, μέσα στὴν ἀγκαλιά του, ἡρεμα, ἀπαλά, ἐνῶ ἐκεῖνος τὴν κλινέει μὲ τρυφερό-τητα καὶ τῆς ἐπανελάμβανε:

—Δὲν φταῖς ἐσύ. Σὲ ξεγέλασαν... Σὲ συγχωρῶ... Σ' ἀγαπῶ!

Καὶ μέσα σὰ δάκρυα, ἄφησε νὰ τῆς ξε-αύγη ἡ φράση αὐτὴ πού φανέρωνε ὅλες τῆς αγωνίες τῆς ζωῆς της ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου της, ἀνάμεσα σ' ὅλες αὐτὲς τῆς κατηγορίες, τῆς ἀμφιβολίας καὶ τὰ φρικτὰ γεγονότα πού τὴν βρσάνιζαν δυὸ χρόνια τώρα:

—Ποτέ δὲν ἔπαυσα νὰ σ' ἀγαπῶ! Γι' αὐτὸ ἤμουν τόσο δυστυχισμένη! Σφιγμένη πάντοτε ἐπάνω του, ἔφερε τὸ πρόσωπό της κοντὰ στὸ δικό του, περιμένοντας τὸ φιλὶ τοῦ Γκοντεφρουά.

Καὶ τῆς τὸ ἔδωσε ἐκεῖνος τὸ φιλὶ αὐτὸ πού τόσο καιρὸ περίμενε... Καὶ πῆρε ὅλη τὴν ψυχὴ της, ρουφώντας τὴν ἀνάσα της πᾶν σὰ νύχλη της...

Όταν ἀργότερα, μπήκαν μαζί στὸ δωμά-τιο αὐτὸ ὅπου τόσες φορές εἶχε κλάψει ὅ-ταν ἔλειπε ἡ Βέρθα—ἐκείνη ἀνοίξε τὸ γρα-φεῖο καὶ πῆρε τὸ ἡμερολόγιό της, ὅπου δε-κάξυ ὀλόκληρα χρόνια εἶχε ἐμπιστευθῇ ὅλη τὴν μητρικὴ της τρυφερότητα, ὅλα τὰ βᾶ-σανα τῆς πονεμένης καρδιάς της.

Καὶ μπροστὰ στὸν Γκοντεφρουά, στὴν ἡμερομηνία ὅπου βρισκόνταν, κάτω ἀπὸ τὰ μάτια του πού τὴν παρακολουθοῦσαν γε-λαστὰ καὶ γεμάτα ἔρωτα, ἔγραψε:

«Εἶμαι εὐτυχισμένη!...».

ΣΑΝ ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τρεῖς μῆνες ἀργότερα, ὁ καλὸς Ζερβαί

δικαζόταν ἀπὸ τὸ Κακυργιοδικεῖο μαζί μὲ τὸν Μπαίκερ.

Στὴν ἀνάκριση πού εἶχε προηγηθῇ τῆς παραπομπῆς του στὸ δικαστήριό, ὁ Ζερβαί, στὴν ἀρχὴ ἐπεχείρησε νὰ ἀρνηθῇ, νὰ σώ-σῃ τὸν αὐτό του.

Στὸ τέλος ὅμως, βλέποντας ὅτι ἦταν χαμένος καὶ πιεζόμενος ἀπὸ παντοῦ ἀναγ-κάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ.

Ἠλπίζε ἀκόμη ὅτι θὰ ἐλάμβαναν ὑπ' ὄ-ψιν τὴν ὁμολογία του, καὶ θὰ τοῦ ἔδειχναν ἴσως κάποιο οἶκτο μετὰ τὴν καταδίκη του.

Γελιόταν ὅμως. Η διαδικασία ὑπῆρξε πολὺ σύντομη καὶ τελείωσε σὲ μιὰ μόνο συνεδρίαση.

Η ἐτυμηνγορία τῶν ἐνόρκων γιὰ τὸν Ζερ-βαί ἔλεγε:

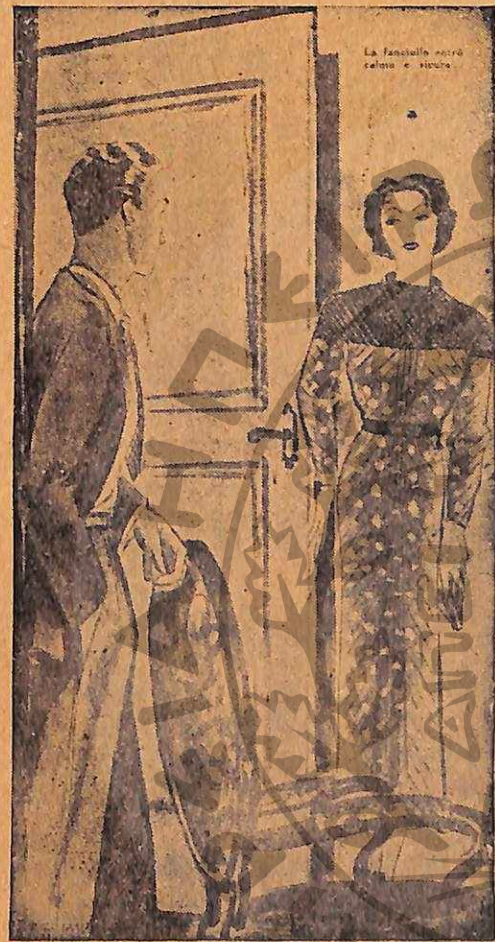
«Ενοχος χωρὶς ἐλαφρυντικὰς περιπτώ-σεις».

Γιὰ τὸν Μπαίκερ ἀπεφάνθησαν:

«Ενοχος μὲ ἐλαφρυντικὰς».

Συνεπῶς, ὁ Ζερβαί Φλοριζέ κατεδικάσθη στὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Ο Μπαίκερ κατε-δικάσθη σὲ ἰσόβια καταναγκαστικά ἔργα. Ο Ζερβαί ὑπέβαλλε αἴτησιν χάριτος ἀλλ' ἡ αἴτησίς του ἀπερρίφθη.

Δὲν τοῦ ἔμενε καμμιὰ ἐλπίς. Ο θάνα-

Η Βέρθα παρουσιάζεται χλωμή σαν φάντασμα...

τος... Τὸν ὑπέστη, καρτερικά, κατὰ τὸ τέ-λος τοῦ Μαίου.

Δυὸ φορές, ἐν τῷ μεταξύ, εἶχε γράψει στὸν Γκοντεφρουά καὶ τὴν Βέρθα. Τοὺς ζητοῦσε συγγνώμην μὲ τὰ γράμματα αὐτά. Καὶ τῆς δύο φορές ὅμως τὰ εἶχε σχίσει, λέγοντας:

—Γιατί νὰ τοὺς γράψω; Δὲν θὰ μὲ πι-στέψουν!

Ο Ζαρλό, ὁ Μπισκού καὶ ὁ Μαρτέλ δὲν θέλησαν νὰ παραστοῦν στὴ ἐκτέλεση. Καὶ ὅμως τὸ εἶχαν ὑποσχεθῇ στὸν αὐτό τους, ὅταν ἦταν ἀκόμη ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὴν πό-λη καὶ τοὺς κινδύνους πού εἶχαν διατρέ-ξει. Τώρα ὅμως πού εἶχαν νικήσει, δὲν ἤ-θελαν νὰ φανοῖν σκληροί.

—Ἀς πεθάνῃ χωρὶς ἡμᾶς, εἶχε πῇ ὁ Ρε-νέ, εἶναι τὸ καλλίτερο πού ἔχει νὰ κάνει.

—Τὴν ἴδια γνώμη ἔχεις καὶ σὺ; ρώτησε ὁ Μπισκού τὸν Ζαρλό.

Καὶ τὸ ἀγαθὸ παλληκάρι εἶχε ἀπαντήσει ἀμέσως μὲ τὴν ἀνθυλισμένη του φράση:

—Ἔτσι φαίνεται!

Ὑστερα ἀποχαιρετίσθηκαν, φιλήθηκαν καὶ χωρίσθηκαν.

Ο Μπαίκερ, τὴν ἐπομένη τῆς καταδίκης του στὸ Μελιέρ εἶχε ζητηθῇ ἀπὸ τῆς γε-μανικῆς ἀρχῆς.

Ἦταν λιποτάκτης καὶ μάλιστα ἐν και-ρῷ πολέμου. Οἱ Γάλλοι τὸν παρέδωκαν στοὺς Γερμανούς. Τρεῖς μέρες ἀργότερα, τὸ Γερμανικὸ Στρατοδικεῖο τὸν κατεδίκασε σὲ θάνατο.

Ἐξετελέσθη τὴν ἄλλη μέρα. Πέθανε φλε-γματικά, καπνίζοντας τὴν πίπα του, ὅπως ζήτησε ὡς τελευταία χάρη.

Στὰ νηματογραφία τοῦ Ἀλικούρ, οἱ δου-λειές ξαναῶνισαν ὅπως πρῶτα. Ο Ρενέ Μαρτέλ διεδέχθη τὸν Ζερβαί Φλοριζέ.

Καὶ ὅταν, ἀφοῦ σχολάσει τὸ ἐργαστή-ριο, ὁ Ρενέ ἀνεβαίνει στὸ διαμέρισμά του —στὸ ἴδιο διαμέρισμα πού κρατοῦσε ἀπο-τε ὁ Γκοντεφρουά—δὲν παραλείπει ποτὲ ν' ἀνοίξῃ τὰ παράθυρά του καὶ νὰ δῇ, ἂν ἐ-κεῖ κάτω, στὸν ἀνθισμένο κήπο τῆς Γκλιο-ριέτ, τὸν περριμένει κανένα σύστημα...

Καὶ τὸ σύνθημα φθάνει κάθε βράδυ... Εἶναι ἡ Μαρκέλλα πού, κάτω ἀπὸ τὰ τρυ-φερά βλέμματα τοῦ Γκοντεφρουά καὶ τῆς Βέρθας, στέλνει στὸν ἀγαπημένο της ὅλη τὴν καρδιά της μ' ἓνα φιλί, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ὑπομονὴ ἔως τὸν γάμο τους πού θὰ τελεσθῇ πολὺ σύντομα!

ΤΕΛΟΣ

(Μετάφρασις: ΗΛΕΚΤΡΑΣ ΓΕΡΑΡΔΟΥ)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΧΑΣΕΙ
ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ

Ο κινηματογράφος έπαιξε ένα σπουδαίο έργο καὶ ὁ κόμης εἶπε σὺςά στα ταπεινά γιὰ νὰ δῶν ἡ εἰσιτήρια. Ἐξάφνα ἓνας ἡ-λικιωμένος κύριος, πού περίμενε μ' αὐτὸς τὴ σειρά του ἐνόησε κάποιον νὰ τὸν ἐγγί-ξῃ στὴ πλάτη. Μόλις γύρισε γιὰ νὰ δῇ τί συνέβαινε, ἀντελήφθη κάποιον ἀπὸ πίσω του νὰ ἐγκαταλείπει τὴ θέση του.

—Δὲν φέγω, τοῦ ἐξήγησε αὐτὸς πηγαί-νω ἀπέναντί ν' ἀγοράσω τσιγάρα.

—Καὶ τί μ' ἐνδιαφέρει ἐμένα αὐτό; ἀ-πάντησε ὁ ἡλικιωμένος κύριος.

—Τὸ ξέρω, τοῦ εἶπε ὁ ἄλλος. Ἀλλὰ ἐ-πειδὴ πιθανὸν νὰ χάσω τὴν σειρά μου ἔκα-μα μὲ τὴν κωλοία μιὰ γραμμὴ πίσω στὸ σακάκι σας ὥστε νὰ τὴν βρῶ μόλις ἐπι-στρέψω.

Καταπληκτικές χειρουργικές επεμβάσεις

Ο Γάλλος καθηγητής, Γκοσέλ, έκανε στην Ακαδημία Επιστημών μια πολύ ενδιαφέρουσα ανακοίνωση όσον αφορά τις «επισκευές» του ανθρώπινου οργανισμού.

Ός γνωστόν, οι χειρουργοί έχουν κατορθώσει πρὸ καιρού, νὰ μεταμοσχεύουν κομμάτια σαρκός, δέρματος ἢ κοιλίων ἀπὸ ἓνα σῶμα εἰς ἄλλο, πὺν εἶχε τὴν ἀνάγκη τους εἴτε γὰ νὰ κλείσῃ μιὰ ἐκτεταμένη πληγή, εἴτε γιὰ νὰ ἀναπλάσῃ ἓνα σπασμένο μέλος. Καὶ ἔχουν κάνει θαύματα στὸ κεφάλαιο αὐτό. Σὰς εἶναι ἐξ ἄλλου γνωστὸς καὶ οἱ θεραπείες τῆς ὁποῖας ἔχει ἐπιτύχει τὸν τελευταῖο αὐτὸ καιρὸ ἡ αἰσθητικὴ χειρουργικὴ. Ὁ δορ Γκοσέλ, μάλιστα, εἶχε κατορθώσει νὰ μεταμοσχεύσῃ ἐπάνω σ' ἓναν ἄρρωστο, ἓνα ὁλόκληρο κομμάτι οἰσοφάγου, ἀντικαθιστώντας τὸν οἰσοφάγο τοῦ ἀρρώστου του, πὺν εἶχε καταστραφῇ ἀπὸ κάποιο ὀξύ!

Ἐνα μονάχα δὲν ἔχουν κατορθώσει ἔως τώρα οἱ χειρουργοί: ν' ἀντικαταστήσουν καταστραμμένα νεύρα. Τὸ ἔκαναν ὁμως καὶ αὐτό!

Τὰ νεύρα παίζουν, ὅπως ξέρομε, κεφαλαιώδη ρόλο στὴν ζωὴ μας. Ἀλλὰ ἀπ' αὐτά, φέρνουν σὺν ἐνέφερό μας τὰ διάφορα συναισθήματα, (αἰσθητήρια νεύρα) καὶ ἄλλα φέρνουν στοὺς μῦς τῆς κινήσεως «διαταγές» πὺν τοὺς στέλνει πάλι ὁ ἐγκέφαλος (κινήτρια νεύρα). Ἐκεῖνος π.χ. πὺν θὰ εἶχε, συνεπεία τραυματισμοῦ, κομμένο τὸ νεύρο τοῦ ἀντιβραχίου, δὲν θὰ μπορούσε μὲ κανένα τρόπο νὰ κινήσῃ τὸ χέρι του αὐτό.

□ □

Διάφορα ἐργαστηριακά πειράματα ἔγιναν ἀπὸ πολλοὺς σοφοὺς, γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ μέσο, ἡ ζωντανὴ καλλιτέρα, οὐσία ἐκείνη πὺν θ' ἀντικαθιστοῦσε ἓνα κατεστραμμένο νεύρο.

Πρῶτος ὁ δορ Γκοσέλ, εἶχε τὴν ἐμπνευσὴ νὰ χρησιμοποιοῦσῃ τὸν νοτιάιο μυελὸ τοῦ κουνελιοῦ. Τὸ σχετικὸ πείραμα ἔγινε ὡς ἑξῆς: Πῆραν ἓνα σκύλο καὶ τοῦ ἐκοψαν ἓνα κινήτήριο νεύρο τοῦ πεινινοῦ ποδιοῦ. Τὸ ζῶο παρέλυσε ἁμέσως κατὰ τὸ μέλος τοῦ αὐτοῦ. Ὁ δορ Γκοσέλ, τὸ πήρε τότε καὶ τοῦ ἔβαλε στὸ μέλος του, ἓνα κομμάτι μυελὸ κουνελιοῦ. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο χρονικὸ διάστημα, τὸ σκύλι ξανάρχισε πάλι νὰ χοροπηδᾷ!

Ἀλλὰ τὰ μαρτύριά του δὲν τελείωσαν ὡς ἐδῶ. Τὰ πειράματα ἔπρεπε νὰ συνεχισθοῦν. Ξαναβάδισαν λοιπὸν, τὸν σκύλο ἐπάνω στὸ χειρουργικὸ τραπέζι καὶ τοῦ ἀνοίγουν τὸ ἐγχειριζόμενο πόδι. Εἶδαν λοιπὸν τότε ὅτι ὁ μυελὸς τοῦ κουνελιοῦ, εἶχε τελείως μετασχηματισθῇ. Εἶχε πάρει τὴν μορφὴ καὶ τὴν σὺστασιν νεύρου.

Ὑστερ' ἀπὸ τὸ κατὰληπτικὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, ὁ χειρουργὸς ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζῃ τὴν μέθοδὸν τοῦ στοὺς ἀνθρώπους.

Ἔτσι, ἀνέφερε στὴν Ακαδημία τρεῖς περιπτώσεις πὺν ἔχουν στεφθῇ καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ ἐπιτυχία, ἀναπλάσεως ἐνδὸς θλαμμένου νεύρου. Πιὸ ἐντυπωτικὴ ἀπὸ τῆς τρεῖς περιπτώσεις τῆς ἀντικαταστάσεως ἐνδὸς κατεστραμμένου νεύρου, μήκους δὲ ἓκα ὁλοκλήρων ἐκατοστῶν μέ... μυελὸ γάτας! Ὁ ἀντιβραχίον τοῦ ἀνθρώπου πὺν εἶχε παραλύσει ἀπὸ τὴν καταστροφὴν τοῦ νεύρου, ξανάβρε τὴν ἐλαστικότητά καὶ τὴν ἐκτατικότητά του νὰ κινήται. Κι' αὐτό, σὲ διάστημα δύο μηνῶν!

Οἱ πῶν καταπληκτικὸς ὁμως ἐπισκευεὶς

ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΝΕΥΡΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ. ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ ΚΑΡΔΙΑΚΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΜΕ ΤΟ ΝΥΣΤΕΡΙ.

ἔχουν ἐπιχειρηθῇ καὶ ἐπιτευχθῇ ἐπάνω στὴν καρδιά!

Δὲν εἶναι ἀνάγκη, βέβαια, νὰ σὰς πούμε, ὅτι ἡ καρδιά εἶναι τὸ μόνο ἀνθρώπινον ὄργανο πὺν δὲν εἶχε τοιμήσει ὡς μιὰ ἐποχὴ νὰ ἀγγίσῃ ἡ χειρουργικὴ.

Πρὸ τοῦ πολέμου, εἶχαν γίνε σπαραδικῶς, ἀπόπειρες, ἐγχειρήσεως ἐπάνω στὴν καρδιά, ἀλλ' ὅλες σχεδὸν κατὰληξαν σὺν θάνατο τοῦ ἀρρώστου.

Κατὰ τὸν πόλεμο ὁμως, οἱ περιπτώσεις ἀνάγκης νὰ ἐγχειρισθῇ ἡ καρδιά παρουσιάσθηκαν πὺν συχνά: πότε ἓνα μικρὸ κομμάτι ὀδίδας εἶχε σφηνωθῇ στὴν καρδιά ἐνδὸς ἀρρώστου, χωρὶς ὁμως νὰ ἐπιφέρῃ καὶ τὸν θάνατό του, πότε μιὰ σφαῖρα σφάντελ... Οἱ χειρουργοί, παίζοντας ὅλα γιὰ ὅλα, ἀναγκάσθηκαν νὰ ἐπιχειρήσουν τὴν ἐπικίνδυνη ἐγχείρησιν καὶ ἔτσι, γεννήθηκε μιὰ νέα χειρουργικὴ, ἡ χειρουργικὴ τῆς καρδιάς.

Στὸ κατὰτο δυνατό χρονικὸ διάστημα ὁ χειρουργὸς πρέπει νὰ ἀνοίξῃ καὶ νὰ κλείσῃ τὴν καρδιά, τελειώνοντας ἔτσι ἀσφαλίαν, τὴν δουλειά του. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἐγχειρήσεις αὐτὲς ἀφοροῦν τοὺς μῦς τῶν τοιχωμάτων τῆς καρδιάς καὶ ὄχι τοῦ κέντρου τῆς.

Πρῶτα-πρῶτα, δίνουν σὺν ἄρρωστο ἓνα φάρμακο πὺν ἐπιβραδύνει σημαντικὰ τοὺς παλμούς. Κατόπιν ἀνοίγουν τὸ στῆθος, πριονίζοντας τὰ πλευρά καὶ βγάζουν ἔξω τὴν καρδιά. Κατόπιν, ῥάβδουν προκαταβόλικά τὸ μέρος πὺν πρόκειται νὰ ἀνοίξουν, καὶ ὅταν ἡ ραφή εἶναι ἐτοιμὴ δινοῦν τῆς διὰ ἑκείνης τῆς κλωστῆς σ' ἓναν δογητὸ πὺν θάξῃ ὡς δουλειά του νὰ τῆς τραβῇ ἁμέσως μόλις τοῦ δοθῇ ἡ διαταγή, εἰς τὸν ὅσον ὥστε νὰ κλείσουν ἁμέσως τὰ χεῖλη τῆς πληγῆς πὺν θὰ ἀνοίχῃ. Ἐπειτα ὁ χειρουργὸς, σφίγγει δυνατὰ τὴν καρδιά μέσῃ στὸ ἀριστερὸ χέρι, γιὰ νὰ ἐπιβραδύνῃ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο τὴν

ΟΝΕΙΡΟ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Ὁ διεθυντὴς τῆς σκηνῆς σὺν ἡθοπολὸ πὺν ὑποδύεται τὸν βασιλέα:

—Τραβήξτε κύριε, ὅσο μπορείτε τὴν σκηνὴν τῆς μονομαχίας. Εἶναι ἔξω ἡ γυναῖκα σας καὶ ὁ ῥάφτης σας!

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ

λειτουργία τῆς, καὶ μὲ τὸ δεξιὸ μῆγχι τὸ νυστέρι του σὺν μέρος πὺν πρόκειται νὰ ἐγχειρισθῇ. Ὅταν ἀποκαλυφθῇ τὸ πρὸς ἐξαγωγὴν ὄλῃμα, τὸ παίρνει μὲ τὴν τομὴ πίδα του καὶ τὸ βγάζει! Ἀμέσως ἔπειτα τὸ τραῦμα κλείνεται μὲ τὸν τρίτο πὺν εἶπαμε, καὶ ἡ καρδιά ξαναπαίρνει τὴν θέσιν τῆς. Ὅλα αὐτὰ γίνονται μέσα σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα. Ἡ παραμικρὴ ἀρρογορία θὰ μπορούσε νὰ ἀποβῇ τραγικὴ γιὰ τὸν ἐγχειριζόμενο!

□ □

Στῆς δραματικὲς αὐτὲς ἐγχειρήσεις, πὺν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιτυχαίνονται τώρα, ἔχουν προστεθῇ καὶ οἱ «ἀνακουφιστικὲς» ἐγχειρήσεις πὺν γίνονται γιὰ τὴν θεραπεία —κάποτε ριζικὴ—διαφόρων καρδιακῶν παθήσεων, ὅπως ἡ περικαρδίτις, ταχυκαρδία καὶ ἡ πὺν φοβερὴ ἀπ' ὅλες, ἡ στηθάγχη.

Τὸ περικαρδίον εἶναι ἓνα φυσικὸ περιβάλλον πὺν περιβάλλει σὰν σάκος τὴν καρδιά καὶ πὺν προορισμὸς πὺν εἶναι νὰ προσφέρῃ στὴν καρδιά τὸ «περιβάλλον» τῆς, ἓνα περιβάλλον μαλακὸν μέσῃ στὸ ὁποῖον νὰ περὶ αὐτὴ ἀνετα νὰ συστέλλεται καὶ νὰ διαστέλλεται. Συμβαίνει ὁμως κάποτε, τὸ περικαρδίον αὐτὸ νὰ σκληρυνθῇ. Ἡ καρδιά τότε κουράζεται ἐξαντλεῖται καὶ τίποτε δὲν μποροῦν νὰ τῆς κάνουν οἱ ντεξίταλίνες καὶ οἱ στρεφόανθοι, καὶ οἱ σπαστελίνες, καὶ τὰ ἄλλα καρδιονοτικὰ πὺν τῆς δίδουν οἱ γιατροί. Ἐπεμβαίνουν λοιπὸν, ἡ χειρουργικὴ, ὁ θετικώτερος κλάδος τῆς ἐπιστήμης.

Ἡ ἐγχείρησις στὸ περικαρδίον, ἀνακουφίζει σημαντικὰ τὴν καρδιά καὶ γίνεται μὲ σκοπὸ εἶτε τὴν ἀφαίρεσιν ἐνδὸς τμήματος τοῦ περικαρδίου, εἴτε νὰ καταστήσῃ κινητὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ θωρακικοῦ κλωβοῦ στὸ ὁποῖο εἰσχωρεῖ τὸ περικαρδίον. Ἡ τελευταία αὐτὴ ἐγχείρησις εἶναι ἀπλή, ὄχι πὺν ἐπικίνδυνη καὶ συχνὰ ἀποτελεσματικὴ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν στηθάγχην, οἱ χειρουργοὶ κατάρθωσαν νὰ ἀντεπεξέλθουν κῶδον τας μερικὰ νεύρα πὺν κυβερνοῦν τῆς ἀρτηρίας τῆς καρδιάς!

Οἱ ἀρτηρίες μας, πὺν δουλεῖα τους ἔχουν νὰ μεταφέρουν ὡς τὰ ἀκρότατα σημεῖα τοῦ σώματός μας, τὸ αἷμα πὺν ἔξακοντίζει ἡ καρδιά, δὲν εἶναι ἀπλοὶ καὶ ἀδρανεῖς σωλῆνες. Εἶναι ἀγωγοὶ ἐλαστικοί, ζωντανοί, πὺν συσπώνται γιὰ νὰ σπρώξουν τὸ αἷμα πρὸς τὰ ἑμπεδῶς. Οἱ συσπάσεις αὐτὲς ρυθμίζονται ἀπὸ ἐιδικὰ νεύρα πὺν προέρχονται ἀπὸ τὰ γάγγλια τοῦ νευρικοῦ συστήματος, τοῦ μεγάλου συμπαθητικοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡ καρδιά ἡ ἴδια ἔχει ἐξωτερικὲς ἀρτηρίες πὺν δουλεῖα τους ἔχουν νὰ τὴν ἀρδεύουν καὶ νὰ τὴν τρέφουν.

Οἱ ἀρτηρίες δὲ αὐτὲς κινούνται ἀπὸ ἓνα γάγγλιο, γνωστὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα «ἀστεροειδές», καὶ πὺν εἶναι ἓνα εἶδος μικροσκοπικοῦ ἐγκεφάλου.

Κάποτε τὸ γάγγλιο αὐτὸ ἐντροχιάζεται—ἄς πούμε—καὶ κάνει τῆς καρδιακῆς ἀρτηρίας νὰ συσπῶνται ἀνωμαλὰ καὶ δυνατὰ. Αὐτὸ εἶναι ἡ στηθάγχη.

Μὲ τὴν ἀφαίρεσιν καὶ ἀντικατάστασιν μερῶν τῶν νεύρων πὺν συνδέουν τῆς ἀρτηρίας αὐτὲς μὲ τὸ ἀστεροειδὲς γάγγλιο, ἡ καὶ αὐτὸ τοῦ γαγγλίου ἀκόμη μπορεῖ κανεὶς νὰ σταματήσῃ τῆς κρίσεις. Τὸ σπουδαῖο τώρα εἶναι νὰ μὴ σταματήσῃ μαζί μ' αὐτὲς καὶ τὴν λειτουργία τῆς καρδιάς!

Ἡ νεκρὴ πὺν ζωντανεύει

ΜΙΑ ΛΥΠΗΤΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΕΝΤΜΟΝ ΖΑΛΟΥ

Ὁταν πέθανε ἡ Ἄντα Γκόρντον σὲ ἡλικία μόλις εἴκοσι χρονῶν ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς, ὁ λόρδος Ἀλγκερνον Μούσγκραβ κυριεύθηκε ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀπελπισία πὺν ἐπὶ ἓνα ὁλόκληρο μῆνα οἱ φίλοι του ἀγρυπνοῦσαν σὺν προσκέφαλό του μερόνυχτα, ἀπὸ τὸν φόβο πὺν μὴν σκοτωθῇ. Ὅταν ἡ πρώτη ὁδὴν του πέρασε κάπως ὁ λόρδος ἐγκατέλειπε τὸ Λονδίνο καὶ ἔσπευσε νὰ θάψῃ τὸν σπαραγμὸν τοῦ σὺν δάθος τοῦ Γουέστμολαντ, σ' ἓναν πύργο τῆς ἐποχῆς τῆς βασιλείσεως Ἐλισάβετ πὺν ἦταν κρυμμένος μέσα σὲ μεγάλα δάση.

Μὲ τὴν πρώτην ματιὰ πὺν εἶχε ρίξει ἀπάνω τῆς, ὁ Μούσγκραβ εἶχε ἀγαπήσῃ τὴν Ἄντα Γκόρντον μὲ ἀπειρή καὶ ἀγνὴ ἀγάπη, γιὰτὶ ποτὲ δὲν εἶχε σπαταλήσῃ τοὺς θησαυροὺς τῆς τρυφερότητος πὺν ἐκρυβε ἡ καρδιά του γιὰ μικροδουλειές. Ὁ νεαρὸς λόρδος, μὲ τὴν ὁραία ρωμαϊκὴ κατατομή, εἶχε μιὰ ψυχὴ εὐγενεῖ καὶ ὑπερήφανη. Μιὰ γυναῖκα θὰ τὸν γοήτευε γιὰ ὅλη του τὴν ζωὴ. Πῶς νὰ μὴν τὸν γοητεύσῃ ἡ Ἄντα; Ἦταν μιὰ λυγρὴ καὶ ὁραία νέα, μὲ φλογερὸ βλέμμα, μὲ βελουδένια ἐπιδερμίδα καὶ λαμπρὸ κατὰλευκο. Τὸ κυριώτερο χαρακτηριστικὸ τοῦ προσώπου τῆς, ἦταν ἡ σχεδὸν ἀκάνονιστη ἀπόστασιν πὺν χωρίζε τὴν μύτη ἀπ' τὸ στόμα τῆς. Ἦταν πάντα εὐθυμ, ἑωρεὴ καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἀντηχοῦσε μελωδικά.

Ὁ λόρδος Ἀλγκερνον Μούσγκραβ εἶχε κερδίσει τὴν καρδιά τῆς. Ἡ Ἄντα, πρὸ τοῦ ἁκόμη ἀνοίξῃ τὸ στόμα τῆς νὰ νὰ μιλῇ, ἔνοιωσε τὸν ἑρωτὰ του καὶ τοῦ τὸν ἀνταπέδωκε. Ἡ περίοδος τῶν ἀραβίωνων κράτησε πὺν καιρὸ. Ἦσαν γεμάτοι τρυφερότητα καὶ οἱ δύο νέοι ζοῦσαν μιὰ πραγματικὴ εὐτυχία. Δεκαπέντε μέρους ὁμως πρὶν ἀπ' τὸν γάμο, μιὰ ἀπότομη ἀρρώστεια μιὰ φοβερὴ ἀρρώστεια θανάτωνε τὴν νέα καὶ ἔκανε τὸν λόρδο Μούσγκραβ, φάντασμα, σὺν πρῶτορα τῆς τοῖλλας, νὰ γυρῇ τώρα ὁλομόνυχτος στοὺς διαδρόμους τῆς ἀρχοντικῆς του κατοικίας, ζητώντας νὰ βρῇ μιὰ λατρευτὴ ὑπαρξιν πὺν δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπε!

□ □

Γιὰ πὺν καιρὸ, τίποτε δὲν μπόρεσε νὰ διασκεδάσῃ τὸν πόνο τοῦ λόρδου Μούσγκραβ. Ὑστερὰ ἀπὸ ἑξή μηνες, δέχτηκε νὰ βγῇ περίπατο μέσα σὺν δάση. Ἐνα βράδυ, πὺν περιπλανόταν μόνος του ἀνάμεσα σὺν δέντρα ὁλοθαχώρασε ξαφνικὰ, κατὰχλωμος, μὲ ἓνα νευρικὸ τρεμουλίσμα. Εἶχε δὴ μπροστὰ του ἓνα πρόσωπο, τόσο τρομακτικὸ πὺν λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ... Δὲν ἦταν καθόλου ἄγριο, γιὰτὶ ἦταν τὸ πρόσωπο μιὰς δροσερῆς καὶ γοητευτικῆς κοπέλλας, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὁμως ἦσαν ἀπαράλλατα μὲ τῆς Ἄντας. Ὁ λόρδος θὰ ἔλεγε, ἂν πίστευε σὺν φαντάσματα, πὺν εἶχε ἀντίκρου τοῦ φάντασμα τῆς Ἄντας. Καὶ ὁμως ὄχι. Τὸ βλέμμα τῆς ἄγνωστης ἦταν πὺν προκλητικὸ ἀπ' τῆς ἀραβωνιαστικῆς του καὶ ἡ νέα ἦταν ντυμένη σὰν χωρική.

Κατασπυγγομένος ὁ νέος ἐπέστρεψε σὺν πύργο, κάλεσε τὸν ἐπιστάτην του καὶ τὸν ρώτησε ἂν ἦξερε τὴν νέα.

—Δὲν εἶναι κοπέλλα τῆς προκοπῆς, εἶπε ὁ ἐπιστάτης κουνώντας τὸ κεφάλι του. Ἐξ

αἰτίας τῆς πολλὰς φορὲς λίγο ἔλειψε νὰ διώξουν τὸν πατέρα τῆς πὺν ἐργάζεται ἐδῶ εἴκοσι χρόνια... Δὲν εἶναι ὁμως σωστὸ τῆς ἀμαρτίες τῶν παιδιῶν νὰ τῆς πληρώνουν οἱ γονεῖς. Αὐτὴ ἡ Τζέην εἶναι μιὰ τεμπέλα πὺν μεθοκοπὰ πὺν δὲν πατὰ τὸ πόδι τῆς στὴν ἐκκλησία καὶ πὺν τὴν ἀνταμῶνι κανεὶς κάθε βράδυ στοὺς δρόμους παρὰ μὲ τὰ πὺν κακοποιὰ στοιχεῖα τῆς χώρας...

Ὁ Μούσγκραβ, πὺν ταραγμένος, διέκοψε τὴν συνομιλία καὶ τρεῖς ὁλόκληρες μέρες δὲν βγήκε ἔξω. Ὅταν πέρασε ὁμως καὶ πάλι τὸ κατώφλι τῆς κατοικίας του ἡ Τζέην Μάττιους. Περιπλανήθηκε πολλὴν ὥρα μέσα σὺν δάση χωρὶς νὰ τὴν συναν-

Μιὰ μέρα τὴν πλησίασε καὶ τὴν κάλεσε σὺν πύργο του.

Τῆς. Ξαφνικὰ τὴν βλέπει πάλι μπροστὰ του.

Πῶς ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς τοῦ ὑπάρξει του νὰ εἶναι ὁμοῖος σὲ τέτοιο βαθμὸ καὶ τόσο ἀνόμοιος σπῆμα. Ἦταν ἡ ἴδια περήφανη κορμωσιά τῆς Ἄντας Γκόρντον, τὰ μέτα τῆς, ἡ ἐπιδερμίδα τῆς, ὁ λαμὸς τῆς καὶ ἡ ἴδια ἀπόστασιν ἀπ' τὴν μύτη ὡς τὸ στόμα! Μόνον ἡ φωνὴ ἦταν διαφορετικὴ, χοντρή, βραχνὴ ἀπ' τὸ πιστό, πρόστυχη, μὲ μιὰ φριχτὴ προφορά!

Τότε ἄρχισε γιὰ τὸν λόρδο Μούσγκραβ μιὰ ἀνυπόσπρη ζωὴ. Κάτι τὸ ἀκατανίκητο τὸν τραβοῦσε πρὸς αὐτὴ τὴν γυναῖκα πὺν τόσο ἔμοιαζε μὲ τὴν ἀγαπημένην του μικρὴ ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ κάτι τὸν ἔσπρωχνε ἀπ' αὐτὴν πὺν φαινόταν τόσο κουτὴ, τόσο θάνατος.

Τὸ πρῶτο ὅμως συναισθημὰ του ἦταν πὺν δυνατό. Κοντὰ τῆς, εἶχε τὴν ἐντύπωσιν

πὺν ξαναζοῦσε ἡ ἀγάπη του ἀνάμεσα στοὺς νεκρούς. Καὶ φοβόταν μὴν προδόσῃ τὴν μνήμη τῆς πολυαγαπημένης του, φοβόταν μὴν ἐρωτευθῇ αὐτὸ τὸ ὁραῖο πρόσωπο...

Ἄν τὸ ἐρωτευόταν, τί ἐμελλε ἄραγε, νὰ συμβῇ;

Οἱ θυὸ αὐτὲς γυναῖκες συγγέονταν μέσα στὴν μνήμη: ἡ πὺν ποταπὴ ἔσθινε τὴν πὺν ἰδανική, τὴν πὺν ἀγνή.

Ν' ἀγαπήσῃ κατὰ τὸν πὺν ἰδανικὸν τρόπο, τὸν πὺν εὐγενικό, μιὰν ἀσύγκριτη ὑπαρξιν καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ ἑρωτός του νὰ δεχθῇ νὰ ζῇ μὲ μιὰ ποταπὴ ὑπαρξιν, τί κατὰπνοση! Ἀλλοίμονο ὁμως! Ὁ Μούσγκραβ δὲν συλλογιζόταν πὰ παρὰ τὴν Τζέην καὶ ἔβλεπε ν' ἀνοίγεται μπροστὰ του ἡ ἀβυσσὸς τοῦ ἔξετελισμοῦ!

Ὡς τότε, μόνον τυπικὰ λόγια ἔλεγε στὴν χωρική. Μιὰ μέρα, τὴν πλησίασε καὶ τὴν κάλεσε σὺν πύργο του. Ἐκείνη παρουσιάστηκε τὴν ἐπομένη μὲ τὸ πὺν προκλητικὸ ἔφος τοῦ κόσμου.

Τὴν κύτταξε γιὰ πολλὴ ὥρα καὶ τῆς πρόσφερε ἓνα πὺν ὁμορφὸ φόρεμα, ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ τὸ φορέσῃ μπροστὰ σὺν μάτια του. Ἦταν ἓνα πλοῦσιο λαμὲ, πὺν ἡ Ἄντα τὸ εἶχε φορέσει σὺν τελευταῖο χορὸ πὺν πήγε. Εἰς μνήμην τῆς, οἱ γονεῖς τῆς τὸ εἶχαν δώσει σὺν Μούσγκραβ.

Ἔτσι στολιωμένη, ἡ Τζέην Μάττιους στάθηκε σὲ λίγο μπροστὰ σὺν λόρδο μὲ τὰ γυνὰ μπράτσα τῆς πὺν ἔδωγαν κάτω ἀπ' τὸ στραφερὸ ὕψος. Δὲν ἦταν πὰ μιὰ χωρική, ἀλλὰ ἡ Ἄντα Γκόρντον, ὑπερήφανη καὶ κατὰλητη, ξαναζωντανεμένη καὶ ἐρωτευμένη.

—Κάτσε καὶ σῶμα! εἶπε ὁ Μούσγκραβ.

Ἐκείνη ὑπάκουσε. Οἱ ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ ἔπεσαν ἀπάνω σὺν χλωμὸ πρόσωπό τῆς. Ὁ Μούσγκραβ τὴν κατάρταξε μὲ τὸ βλέμμα τους: εἶχε τὴν φριχτὴ καὶ ἡδονικὴ συγγένους ἐντύπωσιν πὺν ἡ Ἄντα ζοῦσε μαζί του.

Ξαφνικὰ, ἡ κοῦστῃς μιὰ φωνὴ βραχνή, πρόστυχη:

—Τώρα, μπορὸ νὰ φύγῃς!

Ὅτι ἔγινε ἦταν ἀναπάντεχο, ἀκατανίκητο. Τοῦ λόρδου Μούσγκραβ τοῦ φάνηκε πὺν κάποιος πρόσβαλε τὸ πῶμα τῆς πολυαγαπημένης του. Ἐνα ρεβόλβερ βρισκόταν κοντὰ του. Χωρὶς νὰ σκεφθῇ κἀν, ἔπλησε τὸ χέρι...

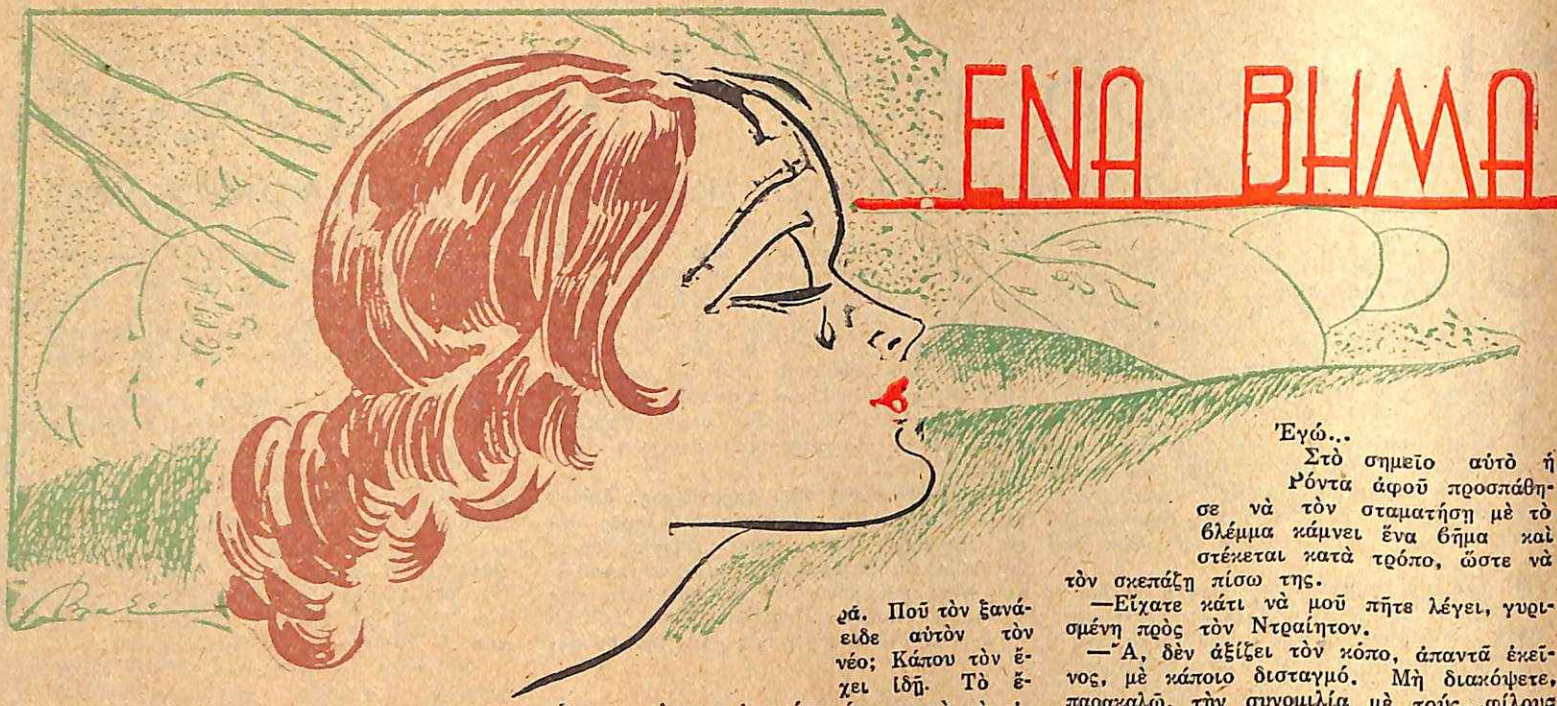
Τὸ ὑπέροχο κορμὶ πὺν ἦταν σκεπασμένο ἀπ' τὸ ἀσημένιο λαμὲ κοιτόταν τώρα πάνω σὺν χαλκί, γεμάτο αἷμα...

Κάτι νυχτοπούλια ἔσκουζαν καὶ ὕστερὰ ἐπικράτησε σιωπὴ...

Ὁ λόρδος Ἀλγκερνον Μούσγκραβ σκούπισε τὸ μέτωπό του μὲ τὰ χεῖρά του πὺν ἔτρεμαν. Γιὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σάδον πέρασε ἀπάνω ἀπ' τὸ θῦμα του καὶ ξαφνικὰ σκέπτηκε μὲ χροὰ πὺν εἶχε ἔξορμῃσιν αὐτὴ τὴν φριχτὴ βασανία καὶ πὺν μπόρεσε καὶ πάλι νὰ σκέπτεται μὲ ὅλες τῆς δυνάμεις, νὰ σκέπτεται χωρὶς τύψεις, ἐκείνην πὺν δὲν θὰ ξανάβλεπε ποτὲ πὰ!

ΕΝΤΜΟΝ ΖΑΛΟΥ

(τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η νεαρά και ώρατοιότη Λαΐδη Ρόντα Βέρνερ, ύστερα από μια φοβερή σκηνή με τον σύζυγό της σέρ Γάστονα, ο οποίος την παντρεύτηκε μόνο για την προίκα της και κάνει τη ζωή της αφορητή, τον εγκαταλείπει.

Κατά σύστασιν της θείας της λαΐδης Κάρυσφορδ, πηγαίνει ως οικονόμος στο σπίτι κάποιου κυρίου Ντραϊήτον, κι εκεί δοκιμάζει μια μεγάλη έκπληξη όταν βλέπει ότι ο κ. Ντραϊήτον είναι ένας νέος άνδρας κι' όχι ηλικιωμένος όπως είχαν φαντασθή. Έν τώ μεταξύ ο σέρ Γάστον συνοφαντεί παντού την γυναίκα του ότι έφυγε με κάποιο λόρδο Ουίβις ο οποίος ήταν έρωτευμένος μαζί της.

Μια μέρα ο Ντραϊήτον σώζει την Ρόντα από ένα λυσσασμένο σκύλλο και την στιγμή του κινδύνου παρασυρόμενος από την συγκίνηση, την αφήνει να καταλάβη ότι την αγαπά. Μαντεύει ότι η κυρία Κλάρκ (όπως του είχε πει ότι λέγεται) δεν είναι πλασμένη για οικονομός, αφήνει στην ανωτέρα τάξη... Του κάνει όμως, προσπαθεί να της αποσπάσει μια εξήγηση. Για μια στιγμή η Ρόντα κουρασμένη από την πρέση του κάνει να του τὰ πη όλα, αλλά αυτή την φορά ο κ. Ντραϊήτον είναι εκείνος που, μετανοωμένος δεν την αφήνει. Την άλλη μέρα η Ρόντα νομίζοντας ότι ο κ. Ντραϊήτον θα άπουσάιζε από το σπίτι, δέχεται τους εξαδέλφους της. Ξαφνικά όμως έπιστοφεί ο πυργοδεσπότης.

10. (Η συνέχεια)

ως η πρώτη εντύπωσή του, στο θέαμα των έπισκεπτών της κ. Κλάρκ, να ήταν μάλλον εύχρηστη. Ποιοι νάναν όμως; Συγγενείς της οικονομού του; Είναι δυνατόν μια οικονομός να έχει τόσο κομψούς συγγενείς!

Το βλέμμα του αφού για μια στιγμή προσηλώθηκε με κάποιο θαυμασμό στο ωραίο πρόσωπο της Μπρέντα και το καταφανώς παρσιανό της πρόσωπο σταμάτησε στον Τόμ, που φαίνεται ακόμη να διασκεδάζει τρομε-

ΕΝΑ ΒΗΜΑ

Εγώ...
Στο σημείο αυτό η Ρόντα αφού προσπάθησε να τον σταματήσει με το βλέμμα κάμνει ένα βήμα και στέκεται κατά τρόπο, ώστε να τον σκεπάζει πίσω της.

—Είχατε κάτι να μου πείτε λέγει, γυρισμένη προς τον Ντραϊήτον.
—Α, δεν αξίζει τον κόπο, απαντά εκείνος, με κάποιο δισταγμό. Μη διακόψετε, παρακαλώ, την συνομιλία με τους φίλους σας!

Και στρέφεται να φύγει.
—Δεν φαντάζομαι να μην αξίζει τον κόπο, λέγει η Ρόντα σπεύδοντας να τον προλάβη στο κατώφλι. Και χαμηλόφωνα προσθέτει:

—Μη με αφήνετε με την ιδέα, ότι δεν κάμνω σωστά την δουλειά μου. Δώστε μου τώρα τις διαταγές σας!

Έχει κοκκινίσει ελαφρά, με την σκέψη ότι θα πάρη «διαταγές» κάτω από τα βλέμματα της Μπρέντας, του Τζέραλντ και του Τόμ—του Τόμ, του οποίου η ευθυμία δεν έχει παύσει ακόμη και που εξακολουθεί να θεωρεί όλην αυτήν την ιστορία σαν ένα είδος ερασιτεχνικής παραστάσεως.

—Πολύ καλά! λέγει ο Ντραϊήτον. Ορίστε!

Παραμερίζει για να την αφήσει να περάσει, και την ακολουθεί στην διδολογημένη της οποίας φροντίζει να κλείσει την πόρτα.

Η Ρόντα στέκεται ήρεμη, με κατεβασμένα τα μάτια, περιμένοντας διαταγές. Εκείνος, όμως, καταθυμωμένος έναντιον του έαυτού του, γιατί την βλέπει τώρα θλιμμένη, ενώ ασφαλώς θα γελούσε πριν λίγο, δεν μπορεί να συγκρατηθή.

—Τί σημαίνει πάλι αυτό; ρωτά νευρικά.

—Λιποθυμώ πολύ, αρχίζει εκείνη με σιγανή φωνή.

—Λυπάσθε, λοιπόν, την διακόπτεει εξαλλος. Τί κάμνε λοιπόν για να λυπάσθε; Πέστε μου γιατί μου φέρεσθε έτσι, αφού γνωρίζετε ότι—ότι θέλω με κάθε τρόπο να σας φανώ χρήσιμος.

—Το ξέρω.

—Αφού τ' ξέρετε, γιατί δέχεσθε τους... εξαδέλφους σας, σ' αυτό το καμαράκι... Είχατε στην διάθεσή σας όλο το σπίτι μου και γνωρίζετε, ότι θα το θεωρούσα τιμή μου να το χρησιμοποιήσετε... Γιατί δεν τ' κάματε; Με θεωρείτε σχεδόν έχθρο σας, ενώ εγώ δεν θέλω παρά να σας κάμω, ευτυχισμένη!

—Ευτυχισμένη εγώ;

—Ναι, σεις έπιμένετε εκείνος. Γιατί να μη ξαναγίνετε; «Ολόκληρη ζωή έχετε έμπρός σας και όμως έπειδή χάσατε κάτι προσφιλέ νομίζετε, ότι δεν μπορείτε να ξαναβρήτε άλλη ευτυχία;

Περιμένει να ιδή την έκφραση του προσώπου της αλλά δεν βλέπει τίποτε. Πώς

ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

να ιδή άλλωστε, αφού την παίρνει για χήρα ενώ αυτή δεν είναι.

—Δεν ελπίζω πιά σε τίποτε, λέγει η Ρόντα.

—Έστω! 'Αλλά γιατί δυσπιστείτε και σε μένα; Γιατί αυτή η έχθρα της;

—Α, όχι! φωνάζει διασπινά. Κάθε άλλο μάλιστα. Σας εύγνωμονώ.. Είσαθε πολύ καλός, αλλά...

—Αλλά τί;

—Μη μου ζητάτε εξηγήσεις! Δεν μπορώ.

—Πολύ καλά. 'Αφού τ' θέλετε, δεν σας ζητώ τίποτε, λέγει εκείνος μ' ένα βλέμμα γεμάτο αφοσίωση. Πρέπει μόνον να σας πω... ότι σας...

Η Ρόντα κάμνει μίαν κίνηση απογνώσεως.

—Σταθήτε! φωνάζει απότομα και ύψωνει τα χέρια της σαν να ήθελε να φράξη τὰ αὐτιά της. Τὰ ωραία μάτια της εκφράζουν τον ζωηρότερον φόβο: Μη προσθέσετε λέξη.

Τὸν βλέπει για μια στιγμή να διστάζει, και έπειτα διὰ μιάς αλοθάνεται ότι τοῦ ἐπεβλήθη. Κατεβάζει τὰ χέρια της και προχωρεί άργά προς τὸ μέρος του:

—Είχατε κάτι να μου πείτε για τὸ σπίτι; ρωτά ψύχραιμα σαν να μην είχε μεσολαβήσει τίποτε.

—Ναι, λέγει και εκείνος ψυχρά ρίχνοντας ένα βλέμμα στα τηλεγραφήματα που κρατούσε. Εί-νε κάτι φίλοι μου που τηλεγραφοῦν πὼς έρχονται σήμερα τὸ θάνατο... 'Αλλά θὰ τοὺς παραγγείλω να φάνε στον σταθμό αφού δεν σκέφθηκαν να με ειδοποιήσουν νωρίτερα...

—Τί λέτε! Δεν είναι δυνατόν αυτό! 'Ας έλθουν και τοὺς έτοιμάζομε ένα γεῦμα.

—Όχι! Δεν θέλω να σας πάρω από τοὺς συγγενείς σας.

—Μὰ οἱ συγγενείς μου θὰ φύγουν τώρα, με τὸ προσεχές τραίνο. Δεν έπρόκειτο να μείνουν περισσότερο.

—'Α! λέγει εκείνος και κατόπι ύστερα από μια ξαφνική σκέψη, ρωτά: 'Υποθέτω να προγευματίσαν εδώ.

—Ναι, ευχαριστώ, απαντά η Ρόντα, αλλά κάτω από τὸ διαπεραστικό βλέμμα τοῦ Ντραϊήτον ἀναγκάζεται να ὁμολογήσει δειλά: Δηλαδή έπήραν τσάι...

—Τσάι! 'Όστε αὐτὸ μόνον, τοὺς προσφέρατε;

Κάμνει μίαν χειρονομίαν ἀνθρώπου που παραιτείται κάθε ελπίδας να διορθώσει τὸν συνομιλήτη του:

—'Ελάτε! εἶπε. Πη-

γαίνετε τώρα να τοὺς δοῦτε και θὰ πὼ τοῦ Πέτρου να σας φέρη λίγη σαμπάνια.

—'Α, όχι! Σας παρακαλώ!

Τὸν παρακαλεῖ με τρομαγμένο πρόσωπο, ξαφνικά όμως, της διαφεύγει ένα ζωηρό γέλιο.

—Τί γελάτε; ρωτά εκείνος απότομα.

—Κι' εγὼ δεν ξέρω ἀλλὰ πάντως, καταλαβαίνετε μόνος σας, ότι μιὰ οικονομός δεν προσφέρει συνήθως σαμπάνια στους φίλους της...

—Συνήθως, ίσως όχι, απαντά εκείνος ἀμετάπειτος. 'Αλλά δεν θὰ συζητήσωμε γι' αὐτό... Να μη σας κρατῶ, παρακαλώ! 'Όσο για τὸ θραδυνὸ γεῦμα τὰ ξαναλέμε...

—Όχι, θὰ φροντίσω άμέσως. Πόσοι θὰ είναι, κύριε;

—Θὰ ήθελα πολύ, να αφήνατε αὐτὸ τὸ ἀνυπόφορον «κύριε» απαντά ο Ντραϊήτον πεισιμαμένος.

—Πόσοι θὰ είναι, κύριε, ξαναλέει εκείνη με ὕφος ἀγέρωχο.

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΙΣΣΕΣ ΧΟΥΓΚΕΡΦΟΡΔ

—Πέντε, λέγει άργά ο Ντραϊήτον.

'Αδύνατο να της αντίσταθῇ.

—'Όστε, γεῦμα για ἑξῆς...

Χαιρετὰ σιωπηλά θγάνει και τρέχει βιαστικά στο δωμάτιο όπου την περιμένουν οἱ εξαδέλφοί της.

—Ο Ρόντα! φωνάζει η Μπρέντα καθώς την βλέπει. Τί μάς έλεγες πὼς ήταν γέρος; Αὐτὸς είναι νέος, νεώτατος—πὼς νέος ίσως από τὸν Τζέραλντ!

—Μὰ εγὼ δεν εἶπα πὼς είναι γέρος. 'Ε-σὺ θὰ τὸ φαντάστηκες...

—Και τί σοῦ εἶπε για μᾶς; Φαινόταν πολύ κατσουφιασμένος!

—Ναι, αλήθεια! προσθέτει ο Τζέραλντ. Δεν πιστεύω να σὲ δάλαμε σὲ μπλάδες;

—'Ελπίζω να μη σὲ εδειξε έπεμβαίνει πειρακτικά ο Τόμ. Φαινόταν να έχει πολλὰ κακὲς διαθέσεις, ἀλλὰ φαντάζομαι ότι και σὺ δεν τὸν αφήνεις έτσι. 'Αν δεν πρόλαβες ν' ἀρπάξεις τὴν μασαὰ από τὸ τζάκι, θὰ βρήκες ὅμως καμιά καρέκλα να τοῦ...

—ὦ διάβολε! να τον πάλι!

'Αλλά δεν είναι αὐτὸς. Είναι ο Πέτρος με ένα μεγάλο δίσκιο. 'Αφήνει τὴν σαμπάνια και τὰ μπισκότα στο τραπέζι, και έπειτα ἀπομακρύνεται ἀεισπρεπώς. Δεν εἶναι, άλλωστε, αὐτὴ ἡ μόνη φιλοφρόνηση που δείχνει ο κ. Ντραϊήτον πρὸς τοὺς ξένους της οικονομού του. 'Αργότερα, όταν τὴν ἀποχαιρετοῦν και κατεβαίνουν στην αὐλή, για να ἐπιβιβάσουν στο παμπάλαιο μόνιππο που τοὺς φέρε από τὸν σταθμό, δεν τὸ βρῖσκουν πιά. Τοὺς περιμένει, όμως, σὴν θέση του, ένα πολυτελὲς λαντώ, με τὰ καλύτερα ἄλογα τοῦ σταύλου και ο Πέτρος τοὺς ἀνοίγει εὐσεβάτως τὴν πόρτα.

Η Ρόντα τοὺς παρακολουθεῖ από τὰ σκαλοπάτια, μέχρις ότου τὸ ἀμάξι χάνεται πίσω από τὰ ροδόδενδρα. 'Επειτα τρέχει και κλείνεται στην καμαρά της. Της ερχεται συγχρόνως να κλάψη και να γελάση:

—'Ό, μὰ είναι άστεῖος αὐτὸς ο 'Ανθρωπος! λέγει μόνη της, για να δώση διέξοδο στα συγκεχυμένα αἰσθήματά της. Είναι πολύ άστεῖος!...

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ

Η έπίσκεψη τῶν εξαδέλφων της της θύμισε λίγο τὰ περασμένα και τὴν έκαμε κάπως εὐθυμότερη. Τί διασκεδαστικὸς που ήταν ο Τόμ, τί καλὸς ο Τζέραλντ, τί νόστιμη η Μπρέντα και τὸ φρέσκο της τί νομψό! 'Αραγε θὰ ξαναφύρεση και αὐτὴ ποτὲ τέτοιες τουαλέτες; Πολλὴ γρήγορα ίσως θὰ συνηθίσει στὸ μαῦρο φόρεμα, που φορεῖ τώρα και δεν θὰ θυμᾶται καν πὼς ήταν τὸν καιρὸ που φιγουράριζε στα σαλόνια, μαζί με τοὺς άλλους...

Μιὰ τρελλὴ ἐπιθυμία να ξαναἰδῇ τὸν ε-αυτὸν της, όπως ήταν άλλωτε, τὴν κυ-

—Αὐτὸς ο 'Ανθρωπος!...ψιθυρίζει η Ρόντα,

ριεύει ξαφνικά. Αυτό τὸ φόρεμα, ποὺ ἀνέφερε στὴν Μπρέντα — δὲν θέλει παρὰ μόνον πέντε λεπτά γιὰ νὰ φορεθῇ. Πέντε λεπτά!... Ἀνοίγει διαστικά τὸ μπασίλο της καὶ σὲ λίγο γνύνεται μὲ τὴν πολυτελὴ δαντελλωτὴ τουαλέττα. Ἐπειτα, γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸν στολισμό της, ξεκλειδώνει τὴν κασσετίνα της καὶ φορεῖ τὸ θαυμάσιο διαμαντένιο διάδημα, ποὺ κληρονόμησε ἀπὸ τὴν μητέρα της.

Προσπαθεῖ νὰ κυτταχθῇ στὸν καθρέφτη τοῦ νυκτεῖρου της. Τί μικρὸ καθρέφτης! Οὔτε τὸ φόρεμά της φαίνεται, οὔτε ἡ οὐρά, οὔτε τίποτε... Ἄν μποροῦσε νὰ πεταχθῇ μιὰ στιγμὴ κάτω στὸ γραφεῖο της, νὰ κυτταχθῇ στὸν μεγάλο καθρέφτη. Αὐτὴ τὴν ὥρα ὅλοι οἱ ὑπηρέτες εἶναι ἀπασχολημένοι καὶ ὁ κ. Ντραίητον μὲ τὸ δικανό του θὰ βρίσκεται ἀκόμη στὰ περίχωρα... Χωρὶς νὰ διστάσῃ, σκεπάζει τοὺς ὤμους της μὲ τὸ μακρὸ μεταξωτὸ της ἑπανωφόρι, κατεβαίνει διαστικά στὸ γραφεῖο καὶ ἐκεῖ, ἀφοῦ κλείσῃ τὴν πόρτα ρίχνει τὸ ἑπανωφόρι καὶ κυττάζεται φιλάρεσκα στὸν καθρέφτη τοῦ τοῦρου.

— Ἄν μ' ἐβλεπε ὁ Τόμ τώρα, θὰ μὲ εἰρωνεύοντο μὲ ὅλο τοῦ δίκην! σκέπτεται καὶ γελά. Ἐχουνε ὅλοι τὴν ἀδυναμία μας. Ἐγώ...

Τὸ χαμόγελο σβύνει ξαφνικά στὰ χεῖλη της. Στρέφεται ἐντρομή ἀπὸ τὸν καθρέφτη καὶ κυττάζει πρὸς τὴν πόρτα.

— Κυρία Κλάρκ; ἀκούεται ἀπ' ἐξω ἡ φωνὴ τοῦ Ντραίητον συνοδευομένη ἀπὸ ἕνα ἡχηρὸ χτύπημα. Μπορῶ νὰ σὰς πῶ μιὰ στιγμὴ; Κάτι ἔξασα!

Μιὰ μικρὴ κραυγὴ φόβου τῆς διαφεύγει. Ἐκείνος, προφανῶς, τὴν παίρνει ὡς πρόσκληση εἰσόδου καὶ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, μπαίνει διαστικά.

Ἄλλὰ δὲν προχωρεῖ. Γιὰ δευτέρα φορὰ σήμερα στέκεται πάλι ἐμβρόντητος. Κλείνει μηχανικὰ τὴν πόρτα, ἐνῷ ἐκεῖνη σπεύδει νὰ ἀνασπώσῃ τὸ μαῖο ἑπανωφόρι της. Ὁ Ντραίητον, ὅμως, μὲ ἕνα κίνημα τὴν σταμάτα.

—Εἶναι περιττὸν πιά! Λέγει ξηρὰ.

Βέβαια, περιττὸν εἶνε. Τὸ ἀναγνωρίζει καὶ ἡ ἴδια καὶ μένει ἀντιμέτωπὴ του, σὰν νὰ ἦταν μαγνητισμένη. Ἡ πρώτη σκέψις της ἦτο σκέψις ἀνανακήσεως. Αὐτοὶ οἱ ἄνδρες, τέλος πάντων, ἀνυπόφοροι εἶνε. Τώρα θρῆσκε κ' αὐτοὺς νὰ ἔλθῃ!...

Ἄλλὰ κατόπιν καταλαμβάνεται ἀπὸ ἀκατάσχετη εὐθυμία. Τί κρίμα νὰ μὴν εἶναι ἐδῶ ὁ Τόμ ποὺ τοῦ ἀρέσουν οἱ δραματικὲς σκηνές. Τί γέλοιο ποὺ θάκαινε!

Γελά καὶ ἡ ἴδια μὲ τὴν σκέψις της ἄλλ' ὅχι γιὰ πολὺ. Διακρίνει τὸ σοβαρὸν τὸν βλέμμα, ὅλων τῶν εἰδῶν τὶς ὑπόνοιες καὶ κυριεῖται ἀπὸ ἀπελπισία. Ἐπὶ τέλους ἀνίκηνη νὰ ἀνέβῃ στὴν παρατεινομένη σιωπῇ, κάμνει ἕνα ὄμμα πρὸς τὰ ἐμπρός:

— Ξέρω... καταλαβαίνω, λέγει φοβισμένη. Σὰς φαίνεται περίεργο...

— Κάτι περισσότερο ἀκόμη... Ἄν καὶ ὁ μολογῶ ὅτι πολλὰς φορὲς σκέφθηκα περίπου τὸ ἴδιο.

— Σκεφθήκατε;... ρωτᾷ ἐκεῖνη ἀνήσυχη.

— Ὅτι ἤσφατε ἄλλοτε στὸν καλὸ κόσμο, τὸν κόσμο τῆς πρωτεύουσας. Ἡ ἐξοχὴ δὲν φαίνεται νὰ σὰς ταυριάζῃ.

— Ὁ, μὴν τὸ λέτε αὐτό!

Ρίχνει αὐτὴν τὴν φορὰ στοὺς ὤμους της τὸ ἑπανωφόρι καὶ μ' ἕναν ἀναστεναγμό:

— Ἀγαπῶ τὴν ἐξοχὴ λέγει σιγὰ. Εἶναι, ἴσως, τὸ μόνον μέρος ὅπου μπορῶ νὰ ἤσχω.

— Αὐτὰ τὰ διαμάντια ποὺ φορεῖτε εἶναι μεγάλῃ ἀξία ἐπιμένει ἐκεῖνος μὲ ὕψος ψυχρὸ ἀγνῶντας τὴν ἀπάντησίν της. Μοῦ φαίνεται περίεργον, πῶς ὅταν ἀπεφασίσατε νὰ ἔλθετε ἐδῶ — γιὰ νὰ παραστήσετε τὴν οἰκονόμο — δὲν σκεφθήκατε νὰ τὰ ἀφήσετε σὲ κανένα ἀσφαλὲς μέρος...

— Καὶ ὑπάρχει ἀσφαλέςτερο μέρος ἀπ' ὅλα; ρωτᾷ συντετριμμένη σχεδὸν χωρὶς νὰ θυμῶσιν γιὰ τὸ ὕψος του, ποὺ εἶναι ἀπότομο

ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

συγχρόνως καὶ σκληρό. Ἰσως καὶ ὁ ἴδιος νὰ μὴ τὸ καταλάβει. Δὲν συνήλθε ἀπὸ τὸν ξαφνικὸν πόνο, ποὺ ἐνοίωσε. Ποία εἶναι, ἐπὶ τέλους; Γιατί ἦλθε στὸ σπίτι του;...

Συντὰ εἶχε κάνει στὸν ἑαυτὸ του τὴν ἴδια ἐρώτηση, ἀλλὰ πάντα ἠσύχαζε μὲ τὴ σκέψη, ὅτι θὰ ἐπρόκειτο γιὰ καμμιά κυρία καλῆς οἰκογενείας, ποὺ ἔγινε ξαφνικὰ πτωχὴ καὶ ἀναγκάστηκε νὰ βρῇ ἕναν ὁποιονδήποτε πόρο ζωῆς. Ἀλλὰ τώρα... — αὐτὰ τὰ βαρύνοντα διαμάντια καὶ οἱ τουαλέττες ἀνέτρεπαν ὅλες τὶς ὑποθέσεις του. Ἀσφαλῶς δὲν ἦταν ἡ φτώχεια, ποὺ τὴν ἔφερε ἐς ἐδῶ... Μήπως — μήπως ἦτον ἡ ἀμαρτωλὴ ζωὴ;

— Ὑπάρχει ἀσφαλέςτερο μέρος ἀπ' ἐδῶ; ξαναλέγει ἐκεῖνη μὲ περισσότερο θάρρος. Δὲν πιστεύω. Καὶ ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι ἀσφαλῆς, γιατί νὰ μὴν εἶναι καὶ τὰ διαμάντια μου;

Ἡ μουσικὴ τῆς φωνῆς καὶ τὸ μισοτρομαγμένο ἀκόμη μελῖδιό της, τὸν ἀναγκάζουν νὰ ξεχάσῃ, γιὰ μιὰ στιγμὴ, τὶς ὁδυνηρὲς τοῦ ὑπνοῦ.

— Γιατί δὲν μ' ἐμπιστεύεσθε; τὴν ρωτᾷ ἀπότομα πάλι, ἀλλὰ χωρὶς θυμῷ. Γιατί δὲν θέλετε νὰ σὰς βοηθήσω νὰ ξεναβῶτε τὴν θέσιν ποὺ σὰς ἀνήκει;

— Θέλετε, δηλαδὴ, νὰ μὲ ξεφορτωθῆτε; ρωτᾷ ἐκεῖνη μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε.

— Τί λέτε; Μὰ, ἐπὶ τέλους, δὲν βλέπετε, τῆς φωνάζει μὲ ἀπειρο πάθος, δὲν βλέπετε, πῶς ὅταν προσφέρωμαι νὰ σὰς ἀποδώσω στοὺς δικούς σας θυσίαις ὁμολογῶντας τὴν ἡμέραν τῆς ζωῆς μου;... Τί θὰ μοῦ ἀπομείνῃ, ὅταν φύγετε;... Μόνον ἀπ' αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ καταλάβετε πόσον εὐκρινῶς ἐπιθυμῶ νὰ σὰς βοηθήσω!

— Ἄν τὸ ἐπιθυμῆτε εὐκρινῶς δὲν πρέπει νὰ μὲ ξαναστελέξετε στοὺς δικούς μου.

Καθὼς τὸ λέγει, σηκώνει τὸ βλέμμα της πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ χαμογελά. Εἶναι φιλικὸ τὸ μελῖδιον, ἀλλὰ φοβισμένο ἀκόμη:

— Μὴ μὲ βγάλετε ἀπ' ἐδῶ, ξαναλέγει σιγανὰ.

Ὁ Ντραίητον ξεχνᾷ κάθε ἐπιφύλαξιν πιά. Ἡ τώρα ἡ ποτὲ, σκέπτεται:

— Ἀκούετε μὴ; λέγει: Ἄπ' ὅλα τὰ λόγια ποὺ ἀκούσα ἀπ' τὸ στόμα σας, ἕνα κυριῶς θυμοῦμαι. Μοῦ εἶπατε κάποτε, ὅτι εἰσθε χήρα.

— Ἐγώ; Ὁχι δά!

— Ναί! Νομίζω. Ἐν πάσῃ περιπτώσει μοῦ ἐπιτρέψατε νὰ τὸ πιστέψω...

— Πότε;

— Δὲν ξέρω. Εἴθεθα στὸν κῆπο καὶ εἶμαι βέβαιος πῶς μοῦ εἶπατε ὅτι εἰσθε χήρα.

— Φαίνεται πῶς σὰς εἶπα πάρα πολλὰ, λέγει ἐκεῖνη προσπαθώντας νὰ φανῇ εὐθυμῇ.

— Ναί, ἀλλ' αὐτὸ θὰ τὸ λέγατε σοβαρά!...

Πέστε μου λοιπόν: Ναί ἢ ὄχι;

— Σὰς εἶπα ἤδη περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἔπρεπε.

— Μὲ συγχωρεῖτε! Δὲν μοῦ εἶπατε τίποτε...

— Εἰ καὶ εἶναι ἐγκλημα αὐτό; ρωτᾷ ἐκεῖνη μὲ ξαφνικὴ ἀνανακήτηση. Εἶναι τόσο στυγερόν τιμωρο τὸν ἑαυτὸ της, ὥστε ἔσπῃ ἐναντίον του; Μήπως ἦλλα ἐδῶ, γιὰ νὰ μοῦ κάνετε ἀνακρίσεις; Διῶξτε με, κύριε, ἂν θέλετε, ἀλλὰ μὴ μὲ στενοχωρήτε ἔτσι!

Τὸ λέγει αὐστηρὰ, σὰν προσβλημένη θαύματα καὶ μὲ μίαν ἀγέρωχην κίνηση τὸν προσπερνά καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν ἐξοδο. Πάει, ἔφυγε...

ΚΑΙ ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Εἶναι νύχτα πιά. Ἡ Ρόντα καθισμένη κάτω ἀπ' τὰ δέντρα θαυμάζει τὸν ἑσπέρου οὐρανὸ τοῦ Αὐγούστου... Οἱ καλεσμένοι ἦσαν μὲ τὸ τραῖνο τῶν 6.40' καὶ τὰ βρήκαν ὅλα ἔτοιμα. Μετὰ τὸ ἐπεισόδιο τῆς τουαλέτας, ποὺ διεκόπηκε τόσο ἀπρόοπτα, ἡ Ρόντα πέταξε πάλιν στὸ μπασίλο τὰ ἐμπιληπίδια ποὺ τὰ βρῆκε τώρα ἀνυπόφορα — μήπως δὲν ἔγιναν ἀφορμὴ ψυχρῶν καὶ ὑπόπτων βλέμμάτων ἐκ μέρους του — καὶ ἀφωσιώθηκε ὁλόκληρη στὴ δουλειά της. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο πῶς ἱκανοποιητικὸ. Τὸ γέμισμα θρῆνης ἔτοιμο ἐγκαίρως καὶ κρίθηκε θαυμάσιο... Ἐπειτα ἡ Ρόντα ἤσυχη πιά βγήκε στὸν κῆπο νὰ ἀναπνεύσῃ...

Ἡ ὥρα, ὅμως, περνᾷ καὶ ἡ Ρόντα, μολοντὶ θὰ ἤθελε νὰ παρατείνῃ τὸν ρεμβασμό της — ἔχει τόσα καὶ τόσα νὰ σκεφθῇ ἀπὸ τὸ πρωί — σηκώνεται νὰ ἐπιστρέψῃ. Βαδίζει ἀργὰ χωρὶς κανένα φόβο. Αὐτὴ τὴν ὥρα ὁ κ. Ντραίητον μὲ τοὺς ξένους του ἦταν στὸ καπνιστήριο καὶ ἐπομένως δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τὴν διηκανεῖς... Πέρασε τὸ χῶλλ καὶ προχωρεῖ στὸν διάδρομο τῶν παντοπιῶν γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ γραφεῖο της — ὅταν ἔξαφνα ἀκούει τὸν ἥχο πολλῶν θημάτων. Χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ νὰ τὸ σκεφθῇ, τρέχει διαστικά καὶ κρύβεται στὴ σκιά μιᾶς κλειστής πόρτας. Τὴν ἔχει κυριευμένη πάντα ὁ φόβος, ὅτι μπορεῖ νὰ βρεθῇ κανεὶς ποὺ νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ...

Μόλις πρόλαβε νὰ στριμωχθῇ στὸν κρυψώνα της, καὶ οἱ ξένοι περνοῦν μιλούντες εὐθυμῶς. Χαιρετᾷ γιὰ τὴν ἐμπνευστὴν ποὺ εἶχε νὰ κρυφθῇ στὴ γωνία αὐτῇ, ἀφοῦ ἀσφαλῶς δὲν θὰ προλάμβανε νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ γραφείου της, ὅταν ἔξαφνα...

Ὁ θεοὶ! Εἶναι δυνατόν;... Ὑποχωρεῖ τρομαγμένη, σὰν νὰ εἶχε αἰσθανθῇ τὴν παγερὴ πνοὴ τοῦ θανάτου. Κάτι περισσότερο, ἴσως. Γιατί καὶ ὁ θάνατος θὰ τῆς φαίνεται προτιμότερος... Μὲ τὸ πρόσωπο συνεσπασμένο ἀπὸ τρομερὴ ἀγωνία, προσπαθεῖ νὰ διακρίνῃ καλλίτερα.

Ὁ, ναί! Αὐτὸς εἶναι! Ὁ Γάστον!... Τὸν παρακολουθεῖ ἀπολιθωμένη σχεδόν... Τώρα πιά πέρασε. Ἄλλὰ νομίζει ὅτι τὸν βλέπει ἀκόμη καὶ κυττάζει μὲ τρόμο πρὸς τὸ ἴδιο πάντοτε μέρος.

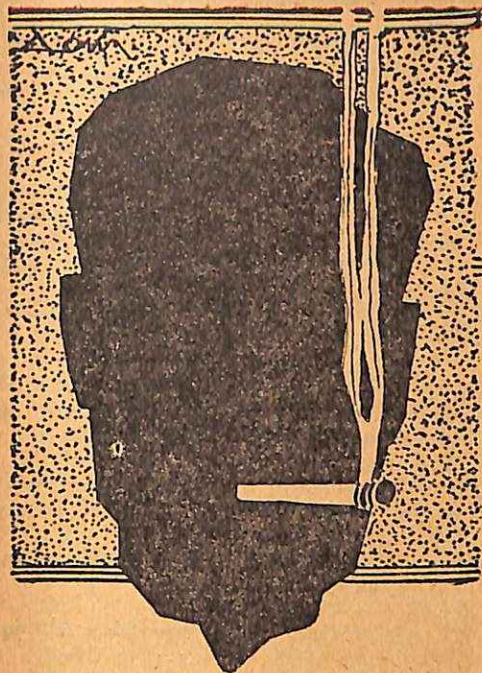
Ἐν τούτοις, καθὼς στέκεται ἔτσι, κάποιος ἄλλος τὴν βλέπει. Εἶναι ὁ Ντραίητον, ποὺ καθυστέρησε λίγο στὸ καπνιστήριο, ψάχνοντας νὰ βρῇ τὰ σπύργα. Ἐσπευσε νὰ προλάβῃ τοὺς καλεσμένους του, ὅταν τὸ βλέμμα τοῦ διέκρινε τὴν λεπτὴ σιλουέττα, στὸ κοίλωμα τῆς πόρτας. Ἐκείνη ἴδιος ποὺ τὸν ἔκαμε ἐντύπωση, ἦταν ἡ τρομαγμένη στάση καὶ ἡ ἀγωνιώδης ἀναπνοή της, ποὺ ἀκούονταν τῶρα.

Ἡ περιέργειά του ἔχει ἔξαφνὸν στὸ ἔπακρο. Γι' αὐτὸ ἀφοῦ προχώρησε μέχρι τοῦ χῶλλ καὶ εἶδε τοὺς καλεσμένους του νὰ ποιοῦν εὐθυμῶς πρὸς τὸν κῆπο, τρέχει πάλιν διαστικά πίσω. Δὲν τὴν βρῆκε πιά στὸν διάδρομο καὶ προχωρεῖ κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ γραφεῖο τῆς κ. Κλάρκ.

Ἡ πόρτα εἶναι ἀνοικτὴ, ἴσως γιὰ ἐκεῖνη δὲν εἶχε κἄν δυνάμεις νὰ τὴν κλείσῃ. Κἀθεταί τώρα ἀγνωρίστη, συντετριμμένη καὶ περίφοβη, μὲ τὸ πρόσωπὸν γυρισμένο πρὸς τὸν τοίχο, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται κἄν γέωσος τῆς τὰ συμβαίνοντα... Καθὼς θέτει τὸ χεῖρ του στὸν ὅμο της, ἀναπηδᾷ ἐντρομή καὶ τὸν κυττάζει μὲ βλέμμα ἄγριο. Ἡ φωνὴ εἶναι ἀκόμη ὡραριομένη στὰ μάτια της:

— Μὴ κάνετε ἔτσι! λέγει ὁ Ντραίητον, σκουπίζοντας ἑλσάρὰ τὴν οἰκονόμο γιὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ συνέλθῃ. Ἐλάτε!... Πέστε μου, τί εἶναι; Τί συνέβη;

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος... ψιθυρίζει ἐκεῖνη, καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χεῖρ, σὰν νὰ φοβόταν μήπως πέσοι ἀπὸ τὸν δάκρυον. Κρῦψε με, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Δὲν πρέπει νὰ μὲ ἰδῇ!

ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ὁ ἀστυνομικοὶ εἶχαν πιάσει τὶς πόρτες καὶ ἐμπόδιζαν ὁποιονδήποτε ἀπὸ τοὺς πολυπληθεῖς ἐπισκέπτες νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν «Βίλλα τῶν Ρόδων» ὅπου γινόταν ἡ ἐτήσια ἐκθεσὶς τοῦ ζωγράφου Ντήκ Τζάμερ, ποὺ εἶχε πεθάνει πρὸ ὀκτῶ ἀκριβῶς χρόνων. Ἐνα ἐγκλημα εἶχε γίνῃ μέσα στὴν βίλλα. Ἐσθυσαν μονομιάς ὅλα τὰ φῶτα σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ κανένας δὲν περιμένε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα καὶ, ὅταν σὲ λίγο ἐπιδιωκθῆκε τὸ κοντέρ καὶ ξαναφωτισθῇ οἱ αἰθούσες, θρῆνη δολοφονημένος μὲ ἕνα ψαλίδι στὴν καρδιά, ὁ Ἀρμάντο Πόλδερ, νεαρὸς Ἰταλὸς ζωγράφος καὶ ἀραβοδωνιαστικὸς τῆς Ἑβλιν Τζάμερ, θυγατρὸς τοῦ διασημοῦ ἀριστοτέχνου.

Τὸ πρᾶγμα ἦταν καταπληκτικόν! Ὁ Ἀρμάντο Πόλδερ εἶχε φθάσει πρὸς μὴνὸς στὸ Λονδίνο καὶ οὔτε γνωρίμους εἶχε οὔτε καὶ ἑχθρούς! Ποιὸς καὶ γιὰ ποῖο λόγο τὸν ἐδολοφόνθησε καὶ μάλιστα σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ οἱ αἰθούσες τῆς βίλλας ἦσαν κατὰμεστες ἀπὸ ἐπισκέπτες;

Σὲ μιὰ γωνία, ὁ Μάρτεν Ντάλ σχολίαζε τὰ τοῦ ἐγκλήματος μὲ τὸν ἀστυνομικὸ Σούμερ.

—Θάφθανε στὸ σημεῖο νὰ πάρω τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα ὅλων τῶν ἐπισκεπτῶν, ἔλεγεν ἀφρίζοντας ὁ Σούμερ.

—Καὶ γιατί δὲν τὸ κάνεις;

—Σὲ τί θὰ ὠφελοῦσε; Τὸ φονικὸ ὄπλο εἶναι ἕνα ψαλίδι βουτηγμένο στὸ αἷμα τοῦ θύματος! Ψάξε νὰ βρῇς δακτυλικά ἀποτυπώματα πάνω σ' ἕνα ψαλίδι καὶ μάλιστα βουτηγμένο στὸ αἷμα!

Ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ ἀνακρινόταν ὁ Πάουλ Ντίκενς, ἕνας ἀποτυχημένος καλλιτέχνης, σκιτσογράφος χωρὶς ταλέντο ποὺ ὑπῆρξε φίλος τοῦ ἀριστοτέχνου Ντήκ Τζάμερ. Ὁ Ντήκ Τζάμερ τοῦ εἶχεν ἐπιτρέψει νὰ χρίσῃ ἕνα μικρὸ περίπτερο ἀποτελούμενο ἀπὸ τρεῖς δωματίκια στὸν κῆπο τῆς «Βίλλας τῶν Ρόδων» καὶ μέσα στὸ περίπτερο αὐτὸ κατοικοῦσε μὲ τὴν γυναῖκα του. Κατόπιν, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ντήκ Τζάμερ, ἡ χήρα Τζάμερ δὲν θέλησε νὰ διῶξῃ τὸν φτωχὸ καλλιτέχνη μολοντὶ ἐπέμενε ὁ τεχνικὸς Ἀρνολντ ὁ ὁποῖος διατηροῦσε τὴν μεγαλύτερη γαλῶνα τοῦ Λονδίνου καὶ ὑπεστήριζε τὴν ὑστεροφημία τοῦ Ντήκ Τζάμερ.

Ὁ σκιτσογράφος Πάουλ Ντίκενς δὲν

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ 'ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ,,

Ὁ σατανικὸς δολοφόνος

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

μπόρεσε νὰ καταθέσῃ τίποτα τὸ διαφωτιστικὸ ὅπως καὶ ὁ τεχνικὸς Ἀρνολντ ὁ ὁποῖος φαινόταν ἐξαιρετικὰ συγκινημένος.

Καὶ ξαφνικὰ, ψιθυρίστηκε ὅτι ὁ ἀνακριτὴς διέταξε τὴν σύλληψιν καὶ ἀπομόνωση τῆς Ἑβλιν Τζάμερ. Τὸ θῆμα βρισκόταν πάλιν ὅταν ἔπεσε κεραυνόπληκτο καὶ ὁ ἀνακριτὴς σχημάτισε τὴν γνώμη ὅτι ἂν δὲν εἶχε καταφέρει αὐτὴ ἡ ἴδια τὸ θανατηφόρο χτύπημα, θὰ γνώριζε τουλάχιστον τὸν δολοφόνον.

Ὁ τεχνικὸς Ἀρνολντ παρουσιάστηκε γιὰ δευτέρην φορὰ στὸν ἀνακριτὴ.

—Κύριε ἀνακριτά, ἐγὼ εἶμαι ὁ δολοφόνος.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ καὶ ὁ Σούμερ στράφηκαν καὶ τὸν κύτταξαν κατὰπληκτοί.

—Σεῖς;

—Ἐγώ. Μιὰ καὶ διατάξατε τὴν σύλληψιν τῆς κόρης τοῦ μακαρίτη φίλου μου, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω.

Ὁ ἀνακριτὴς τὸν κύτταξε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια:

—Πέστε μας λοιπὸν πῶς τὸν σκοτώσατε πρὶν μᾶς πῆτε τοὺς λόγους. Ποῦ βρισκόσασταν ὅταν ἐσθυσαν τὰ φῶτα; Ἡ μίσης Τζάμερ κατέθεσε ὅτι συνωμιλούσατε μαζί της ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ καὶ τὴν ἀφήσατε γιὰ νὰ τρέξετε στὸ κοντέρ.

—Εἶναι ἀλήθεια. Δὲν ἔτρεξα ὅμως στὸ κοντέρ. Ἐτρεξα στὸ ἐρμάρει πάνω στὸ ὁποῖο εἶχα δὴ προηγουμένως τὸ ψαλίδι, τὸ πῆρα, πλησίασα τὸν Ἀρμάντο Πόλδερ καὶ τοῦ τὸ κάρφωσα στὴν καρδιά. Ἐπείστε μου γιὰ τὸν κατὰφῶνα καὶ τὸν ἀπὸ τὸ τραπέζι. Κατόπι ἔτρεξα στὸ κοντέρ. Τὰ ἄλλα τὰ ξέρετε. Σὲ λίγο ἀναψαν τὰ φῶτα καί...

—Μιὰ στιγμὴ παρακαλῶ. Τὸ ψαλίδι δὲν θρῆκε ἀντίστασιν;

—Βρῆκε τὴν τσέπην τοῦ γιλέκου, ἀλλὰ τὸ χτύπημά μου ἦταν ἀρκεστὶ δυνατό. Ἐτοίμαζόμουνα νὰ τοῦ καταφέρω καὶ δεύτερον χτύπημα ἀλλὰ ὅταν κατάλαβα πῶς σοριασθῆκε χάρῳ πέταξα τὸ ψαλίδι πάνω στὸ πτώμα καὶ ἀπομακρύνθηκα.

Ὁ ἀνακριτὴς χαμογέλασε κυττάζοντας τὸν Μάρτεν Ντάλ καὶ τὸν Σούμερ καὶ στράφηκε πρὸς τὸν Ἀρνολντ:

—Σὰς συγχάριον μίστερ Ἀρνολντ! Διασχίσατε μέσα στὸ σκοτάδι τὴν αἴθουσα, παραμερίσατε τοὺς ἐπισκέπτες καὶ τὶς ἐπιμετρίες, βρήκατε τὸ ἐρμάρει, βρήκατε τὸ ψαλίδι, τρέξατε, βρήκατε τὸν ἄνθρωπον ποὺ θέλατε νὰ δολοφονήσετε, βρήκατε τὸ μέρος τῆς καρδιάς καὶ μὲ τὴν πρώτη τὸν ρίξατε νερό!

Ὅλα αὐτὰ στὸ χρονικὸ διάστημα δυὸ λεπτῶν τῆς ὥρας καὶ μέσα στὸ σκοτάδι. Κανένας δὲν ἄκουσε τὸ θῆμα νὰ μουγκρίσῃ, σεῖς, ὁ δολοφόνος, μὲ ὅλη τὴν ταραχὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶχαι, τὸ ἀποδάσσει τὸ θῆμα δὲν φοροῦσε γιλέκο. Φοροῦσε

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ
ΜΑΡΤΕΝ - ΝΤΑΛ

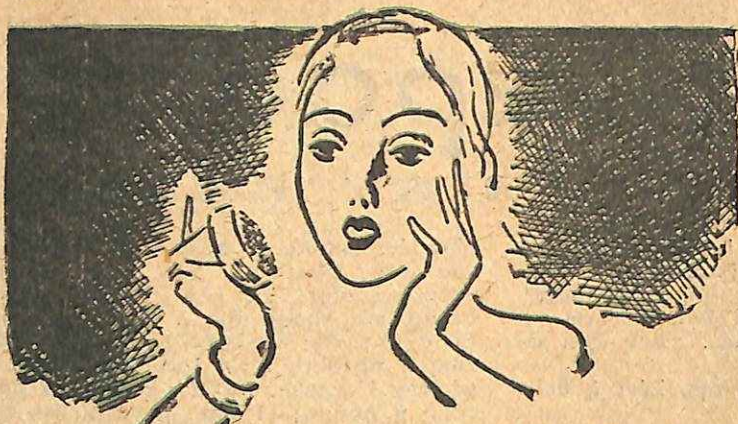
σε πουλόβερ. Τὸ ψαλίδι δὲν βρέθηκε πεταγμένο πάνω στὸ πτώμα. Βρέθηκε καρφωμένο στὴν καρδιά. Σὰς συγχάριον λοιπὸν γιὰ τὰ ἱπποτικά σας αἰσθήματα καὶ σὰς παραπέμνω σὲ ἕνα φρενολόγο...

Ὁ τεχνικὸς κατέβηκε τὸ κεφάλι καὶ ἀπομακρύνθηκε ντροπιασμένος.

—Ἡ γνώμη σου; ρωτοῦσε σὲ λίγο ὁ Σούμερ τὸν Μάρτεν Ντάλ.

—Εἶμαι πελαγωγμένος. Δὲν πιστεύω στὴν ἐνοχὴ τῆς Ἑβλιν Τζάμερ. Μιὰ κοπέλλα δὲν μποροῦσε νὰ δώσῃ ἕνα τόσο τρομερὸ καὶ σταθερὸ χτύπημα. Μοῦ φάνηκε καὶ ἐξαιρετικὰ θεατρικὸς ὁ ἱπποτισμὸς τοῦ Ἀρνολντ. Ὅπως οὐδέποτε πρέπει νὰ πληροφροῦθαι ποὺς εἶχε συμφέρον ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Ἀρμάντο Πόλδερ.

##

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Είναι ωραίο να πιστεύει κανείς... "Ορθία σε μία γωνία της εκκλησίας παρακολουθούσα το πλήθος που ακροαζόταν μ' ευλάβεια τους χαιρετισμούς της Θεοτόκου.

"Εβλεπα ηλικιωμένες κυρίες και γέροντες ανθρώπους να παρακολουθούν με νοσταλγική κατανύξη τα τροπάρια. "Εβλεπα νέες κοπέλλες που τα πρόσωπά τους είχαν πάρει μία άγγελική έκφραση, γιατί τα φώτιζε ή πίστις, ή αγαθότης, νάχουν ξεγιάσει για μερικές στιγμές τα μπρίζ, τις τουαλέτες και τα μακιγιάζ, ενώ τα χείλη τους ψιθύριζαν ταπεινά: "Τη υπερμάχην στρατηγῶν..."

"Εβλεπα νέους άνδρες έξ έσου άφοσιωμένους στην 'Ακολουθία των Χαιρετισμών και χάρηκα γιατί είδα ότι όλοι δεν έχουν κυριευθή από τις δηθεν «νέες ιδέες» που δεν αναγνωρίζουν την θρησκεία, την πατριδα, την οικογένεια..."

"Όλοι, γέροι, νέες, παιδιά, ηλικιωμένες κυρίες, πλούσιοι και φτωχοί, ένοιωθαν μέσα τους μία καρδιά άπλη, παιδιαστική, ταπεινή, να ύψώνεται γεμάτη καλωσύνη στην Πάναγνη Μητέρα του Σωτήρος.

Είχαν ξεχάσει για μία στιγμή τον άγωνα της ζωής, τα μίση, τα πάθη, τις κακίες, όλες τις μικρότητες κι' όλες τις ταπεινότητες που δηλητηριάζουν τη ζωή μας. Όλοι ήταν σαν αδέρφια, όλοι ένοιωθαν τον έαυτό τους σαν παιδιά του ίδιου, του Μεγάλου Πατέρα.

Και αναλογίσθηκα τη μεγάλη επίδραση που έχει στις ψυχές μας η Πίστις. Και λυπήθηκα, ναί, λυπήθηκα από το βάθος της καρδιάς μου έκείνους τους δυστυχισμένους που έχουν στερηθή το μεγαλύτερο πνευματικό αγαθό που υπάρχει στον κόσμο: την Πίστη..."

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΚΑΙ ΤΑΓΙΕΡ

"Η μπλούζα είναι ένα από τα κύριότερα στοιχεία της επικρατήσεως του ταγιέρ. "Επιτρέπει να ποικίλλετε ένα κοστούμι με λίγα έξοδα, να ανανεώνετε διαρκώς ένα ανσάμπλ.

"Αν και στο ζήτημα των μπλουζών όλες οι φανταζι είναι όχι μόνο επιτετραμμένες αλλά επιβεβλημένες, μοτααυτα σωστό είναι να υποτάσσεται μία γυναίκα σε όρισμένους κανόνες πολύ γενικούς: "Ετσι λ. χ. για το ταγιέρ σπόρ και για το πρωινό, η μπλούζα θα είναι από κρέπ καντριγιέ, από πικέ όλων των χρωμάτων, από τουάλ ντ' άλμπεν κ.λ.π. "Ο μεγάλος όμως νεωτερισμός είνε το τουάλ ντε σουά με ρίγες «σατινέ» οι οποίες σταά πλαστρόν

Γυναιμείες

και στις ένκρουστασιόν χρησιμοποιούνται από την ανάποδη.

Στη φόρμα σεμιζιέ, βλέπουμε να σχεδιάζεται ένα είδος «ένκρουστέ», βελονιές, τσέπες μεγάλες και τετράγωνες.

Μ' ένα ταγιέρ άνοιχτόχρωμο, θα διαλέξετε μία μπλούζα που συνοδεύει τ' άπογευματινά ταγιέρ. "Υπάρχουν ωραιότατα μοντέλλα από λινό έργασμένα με λεπτές νεβέρ ή όλοκληρωτικά γαντρισιμένα με πιετίτσες. Βλέπουμε πολλές μπλουζές από όργκαντίνα καθώς και από μουσελίνα πλισσέ μ' ένα άμπιεσιμάν στρογγυλό.

"Αρκετά διαφορετικές είναι οι τάσεις της μπλουζας που συνοδεύει τ' άπογευματινά ταγιέρ. "Υπάρχουν ωραιότατα μοντέλλα από λινό έργασμένα με λεπτές νεβέρ ή όλοκληρωτικά γαντρισιμένα με πιετίτσες. Βλέπουμε πολλές μπλουζές από όργκαντίνα καθώς και από μουσελίνα πλισσέ μ' ένα άμπιεσιμάν στρογγυλό.

Ξέρετε πόσο είναι της μόδας έφέτος η δαντέλλα και κυρίως οι βαλανσιέν; Πολλά γιακαδάκια γαντρίονται με βαλανσιέν στην άκρη. Οι Παριζιάνες δείχνουν μεγάλη εύνοια στις μπλουζές από κρέπ έμπριμέ με πολύχρωμα λουλουδάκια και άλλα μοτίφ. Ξαναβλέπουμε έπίσης με ευχαρίστηση τα πολύχρωμα κεντήματα.

Για μπλουζές πολύ άμπιγιέ μην ξεχνάτε την μαύρη δαντέλλα.

"Όσον άφορῶ την κούπ, πρέπει να τονισθῇ κυρίως η πληθώρα των κοντών μανικιών, των τετράγωνων ή στρογγυλών «άμπιεσιμάν» και η σπανιότητα των μακρών μανικιών.

"Ας πούμε τώρα και λίγες λέξεις για το ταγιέρκι που είναι το ευνούμενο κοστούμι έφέτος.

Συχνότατα η βέστα του είναι πολύ κοντή, έφαρμοστή στη μέση με πένες κρυφές ή φανερές. "Οχι πολλές ζώνες. "Ελάχιστες μακρές βέστες άποτελούν εξαίρεση στην γενική τάση.

"Αντιθέτως, ο Παρισινός οίκος της Βέρας Μπορεά παρουσιάζει ταγιέρκια των οποίων η βέστα έφαρμοστή και χωρίς

μπάσκα, σταματῶ λίγο πάνω από τη μέση. Μοιάζει μ' ένα μπολερό έφαρμοστό στο σώμα.

"Η φούστα του ταγιέρ θα είναι ίσια ή με κουφόπιεττες κατά το πλείστον ραμμένες εκτός από δέκα έκατοστόμετρα περίπου από τον ποδόγυρο που μένουν ελεύθερα. Πάντως, πρέπει να σημειωθῇ και ότι όρισμένα άπογευματινά ταγιέρ σε γραμμή πιδ φανταζι, έχουν φούστες με γκοντέ.

Οι τσέπες και τα ρεβέρ έχουν μεγάλη σημασία έφέτος και άποτελούν την κυριώτερη γαντιούρα των ταγιέρ. Μερικά ρεβέρ γίνονται από βελούδο.

Πολλά ταγιέρ φαίνονται άπλούστατα εκ πρώτης όψεως, όταν όμως τα παρατηρεῖ κανείς καλά βλέπει ωραιότατες ντεκούπ, βελονιές και άμπιεσιμάν που σχεδιάζουν γαντιούρα. Αυτές οι διακριτικές λεπτομέρειες δίνουν πολύ κομψή και νεανική εμφάνιση.

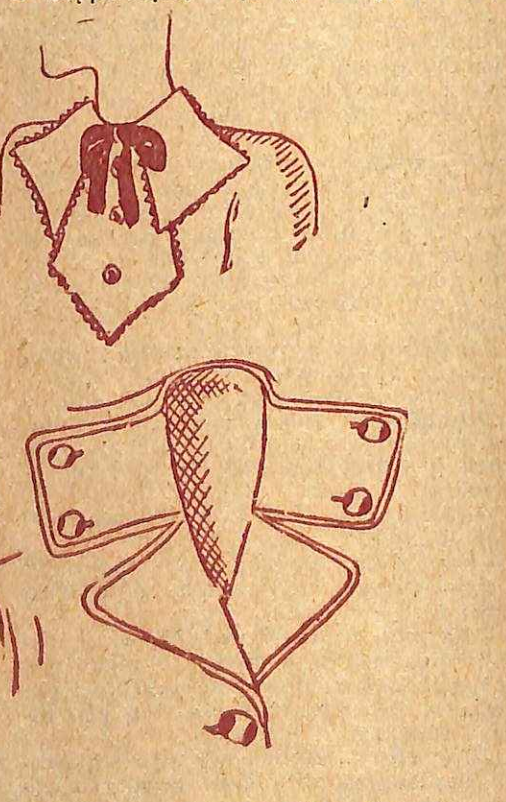
Καθώς το χρώμα είναι της μόδας, βλέπουμε συχνά ταγιέρ σε δυο χρωματισμούς. Π. χ. μία βέστα από πράσινο λαϊνάς θα φορεθῇ με μία ζυπ-κυλόττ μαρρόν, ή μία βέστα από λαϊνάς καντριγιέ με μία φούστα από λαϊνάς μονόχρωμο.

"Αλλά ταγιέρ θα έχουν μία βέστα χωρίς γιακά και ρεβέρ, όποτε μπορούν να χρησιμοποιηθούν θαυμάσιες εσάρπες.

Το άπογευματινό ταγιέρ θα γαντριισθῇ με σουτάς χρυσά.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

Μεταξύ των χαριτωμένων μοτίφ που χρησιμοποιούνται στα κεντήματα των μπλουζών, κρατεί μία ξεχωριστή θέση ο συμβολισμός της μουσικής: νότες

Γιακάδες και μανίκια της τελευταίας μόδας.

σεήιδες

πεντάγραμμο, κλειδιά και λύρες.

Το χτένισμα άλά Γκρέτα Γκάρμπο και «άλ' άνζ» (άγγελικό), άρχίζει να γίνεται ντεμοντέ. "Αντικαθιστάται με κτενίσματα υψηλότερα που αφήνουν, πίσω, ελεύθερο τον λαϊμό.

Γάντια δερμάτινα πράσινα συμπληρώνουν θαυμάσια ένα ταγιέρ μαρρόν.

Τσάντες και παπούτσια θα γίνονται από δέρμα στο ίδιο χρώμα του ταγιέρ.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΑΙΜΟΣΤΙΚΑ. — Αιμοστικά είναι τα μέσα δια των οποίων έπιτυγχάνεται η αιμόστασις. "Υπάρχουν δυο είδη αιμοστατικών: τα φαρμακευτικά και τα μηχανικά.

Αιμοστατικά φάρμακα είναι η άδρεναλίνη, η έργοτίνη, η διάλυσις ζελατίνης κ.λ.π. γίνεται δε χρήση αυτών εις όλων των ειδών τας αιμορραγίας, ως επί το πλείστον κατά σύστασιν του Ιατρού.

Τα μηχανικά αιμοστατικά χρησιμοποιούνται εις τας άρτηριακάς και φλεβικάς αιμορραγίας των άκρων. Και εις μὲν τας άρτηριακάς αιμορραγίας, συνετεία τραυματισμού, συνιστάται η άπολίνωσις του τραύματος. "Επιδένομεν δηλαδή άνοθεν του τραύματος, το τραυματισθὲν μέρος του σώματος σφιγτότατα δι' έπιδέσμου ή εν έλλείψει αυτού δια μιάς πετσέτας μέχρις ότου παύσει η αιμορραγία. "Απαγορεύεται η χρήση κλωστής, σπάγγου ή στενής κορδέλλας, διότι υπάρχει κίνδυνος να παρουσιασθῇ γάγγραινα.

"Η άπολίνωσις δόναται να μείνι άκινδύνως επί ήμισιαν ώραν, ποτέ όμως άνω των δυο ώρων. Είς φλεβικήν αιμορραγίαν επιδένομεν το τραύμα και κρατούμε ψηλά το τραυματισθὲν μέρος. Και έκείνοι που δεν είναι γιατροί όφείλουν να έχουν τας στοιχειώδεις γνώσεις περί αιμοστατικών για να μη χάνεται ανεπανόρθωτα πολύτιμος χρόνος ώσόντου έλθῃ ο γιατρός.

Είς φλεβικήν αιμορραγίαν επιδένομεν το τραύμα και κρατούμε ψηλά το τραυματισθὲν μέρος.

Και έκείνοι που δεν είναι γιατροί όφείλουν να έχουν τας στοιχειώδεις γνώσεις περί αιμοστατικών για να μη χάνεται ανεπανόρθωτα πολύτιμος χρόνος ώσόντου έλθῃ ο γιατρός.

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΜΠΑΤΟΝ ΣΑΛΕ

Δόσεις: 100 δράμα βούτυρο μισή διά φάρινα, ένα κουτάλακι άλάτι, ένα αυγό και 50—60 δράμα γάλα.

"Εκτέλεσις: Βάζομε σε μία λεκάνη το άλεύρι, προσθέτομε το άλάτι και τα άνακατόνομε καλά. Κατόπιν προσθέτομε το βούτυρο κρύο και το τρίβομε καλά με το άλεύρι καθός και το άσπράδι του αυγού. "Εξακολουθοῦμε να τρίβομε το μίγμα και προσθέτομε σιγά-σιγά το γάλα, όσο όμως παίρνει. Γιατί μπορεί (αυτό έξαρτάται από το άλεύρι) να μη το τραβήξῃ όλο. Τα ζυμώνομε τότε καλά επί μια περίπου ώρα και τα πλάθομε κατόπιν σε σχῆμα μικρού πούρου. "Αλείφομε κατόπιν μια λαμαρίνα ή ένα ταψι με βούτυρο και τα βάζομε στο ζούρο να ψηθούν.

Τα μπατόν σαλέ τόσοον εις τα ζαχαροπλαστεία όσο και σε πολλά σίτια προσφέρονται με ούζο ή μαστίχα.

ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ

ΕΚΖΕΜΑ

4ον

Προκειμένου να σῶς γράψω σήμερα για την θεραπεία των εκζεμάτων, θ' άρχίσω από την δίαιτα που πρέπει ν' ακολουθούν οι πάσχοντες έφάσον ή αύστηρά έφαρμογή της διαίτης παίξει το σπουδαιότερο ρόλο άποτελώντας τα 3/4 σχεδόν της σύντομης και ριζικής θεραπείας. Στο ζήτημα της διαίτης πρέπει να προσέξετε για τον λόγον όπως σῶς ανέπτυξα λεπτομερώς στα προηγούμενα άρθρα μου ότι δεν είνε άπλώς το έκ-

ζεμα μία τοπική εκδήλωση, άλλ' άποτελεσμα (άντιδραση) μιάς άλλης έσωτερικής διαταραχής του οργανισμού. Συνεπώς κάθε έρεθιστική τροφή έχει ως αντίκτυπό της της στην πάθηση, την έπιδείκωση και την έκτεταση.

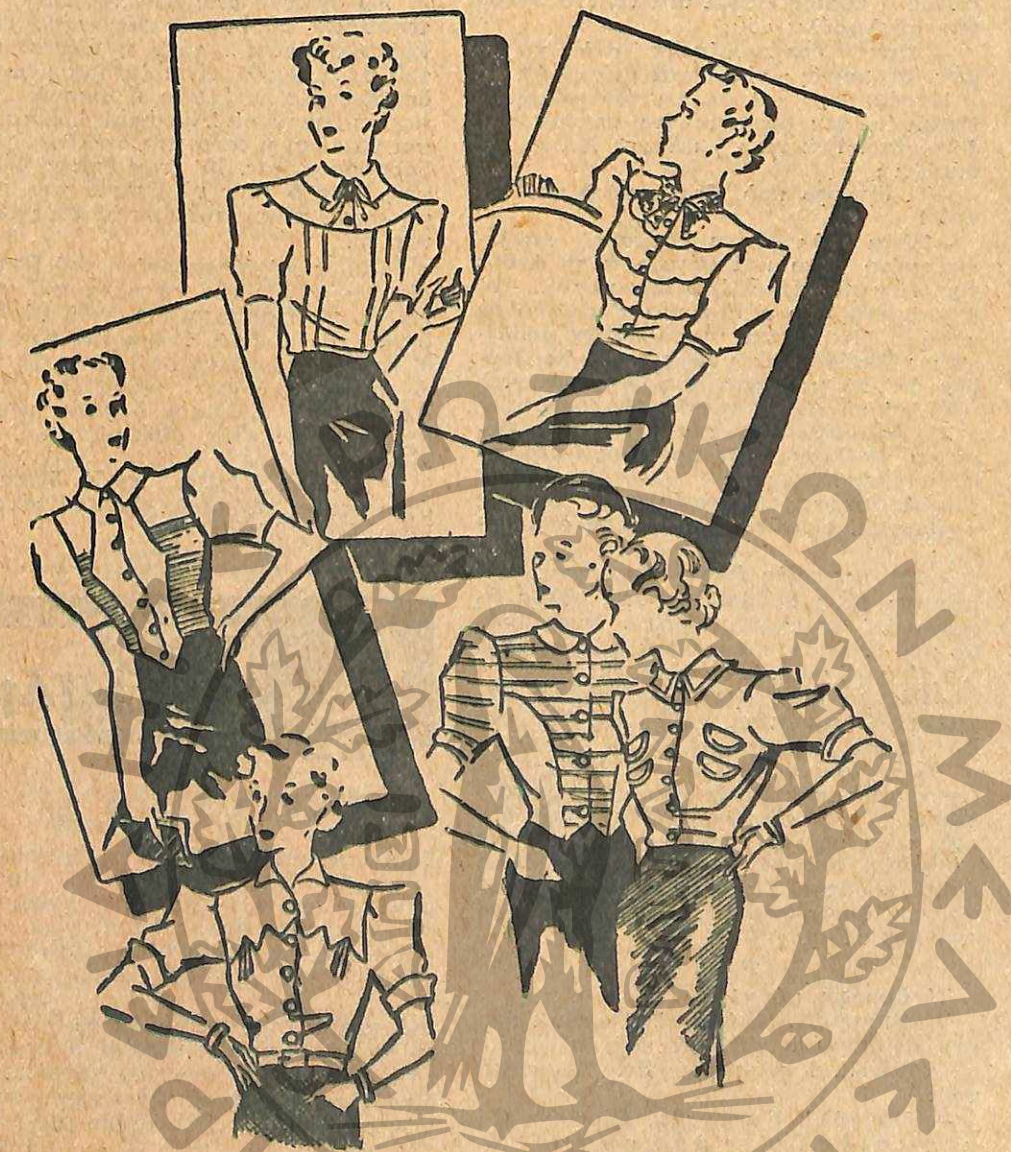
Σῶς δίνω παρακάτω τον διαιτητικό πλάνο που πρέπει ναχουν υπόψει τους, όχι μόνο οι εκζεματικοί αλλά κι' όσοι πάσχουν και από άλλη άκόμη δερμίδα. Και πρώτα-πρώτα πρέπει να καταργηθούν άπ' την καθημερινή μας τροφή τα παρακάτω είδη.

Κρέατα. Το βωδινό, το χοιρινό και όλα τα παστά κρεατά, χοιρομέρια, λουκάνικα, σαλάμα, μουνταρδέλα. "Επίσης τα κινήγια εν γένει: λαγοί, μπενάτσες, πέδικες, τραγόνια, αγριόχοιροι.

"Αλμυρά και θαλασσινά. Σαρδέλλες θαρειού, θαλαδός, ρέγγες, τόννος, λακέρδα, τουρσιά διάφορα, πιπέρι, μουστάδα, μοσχοκάρυδα, ξύδι, κι' όλα τα θαλασσινά: άστακός, γαρίδες, καραβίδες, μύδια, γλώσσα, καλαμάρια, χταπόδι, σουπιές και γενικώς τα ψάρια και οι κονσέρβες των.

("Η συνέχεια του διαιτολογίου και η τοπική θεραπεία στο προσεχές).

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

"Εξ άριστερών προς τα δεξιά.—"Επάνω: Μπλούζα από λευκή δερματίνα έργασμένη με πιετίτσες.—Μπλούζα από τουάλ βαμβακερή, γαντρισιμένη με κουφόπιεττες έμπρός στο κορσάκι.—Μπλούζα από μουσελίνα γαντρισιμένη με γιακά και γραβάττα από δαντέλλα. Κάτω: Μπλούζα από σαν τούνην μπλέ.—Μπλούζα από τουάλ ντε άλμπεν γαντρισιμένη με νεβρίε.—Μπλούζα από σαντούγκ κίτρινο,

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΑΛΛΟΥ

τούτους, να διώξη τις θλιβερές του σκέψεις.

— Κοριτσιότικες φαντασίες, είπε. Εύτυχώς που αυτά τα πράγματα δεν έχουν σοβαρότητα.

Η Μπλάνς, όμως έγινε τώρα σοβαρότερη. — Μου φαίνεται, Μιχαήλ, είπε ότι πρόκειται για ένα αίσθημα πολύ σοβαρό. Το καμένο το κορίτσι έχει πολύ ευαίσθητη καρδιά. Αισθάνεται βαθύτερα από την ηλικία της. Αν έδωκε την καρδιά της, φοβούμαι ότι την έδωσε ολόκληρη. Σε δεβαίω ότι χρειάζεται προσοχή.

Ο Μιχαήλ σκέφτηκε λιγάκι.

— Μήπως, δηλαδή, η ιστορία είναι κανένα μυθιστόρημα που το έπλασε η φαντασία σου;

— Είναι ένα μυθιστόρημα το οποίο παρακολούθησα από καιρό τώρα. Αν την έβλεπε όταν μπήκε! Θεέ μου! Ξέρω ότι τα κορίτσια κοιμούνται και χλωμαίνουν με το τίποτε. Η Άννα όμως ξέρει να συγκρατηθεί. Αί, λοιπόν σε βεβαίω πως αυτή την φορά όσο και αν προσπάθησε, δεν μπόρεσε να κρύψει την ταραχή της.

Ο Μιχαήλ σκηνοθέτησε με τον δακτύλο του να ματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο.

— Μά, είναι αδύνατο, είπε στο τέλος. Δεν ξέρεις εσύ τον πατέρα ντε Σαιντ-Μπραίν. Είναι αδιάλλακτος. Είναι συγκρότης ένας ήλιος και ένας δυνατός χαρακτήρας. Επειτα είναι από το Άνεσσύ και είχαμε και κάποια διαφορά στην οποία τον ένικησα.

— Έξέ, άλλωστε, είναι γεμάτος προλήψεις και δεν θα δεχθώ ποτέ αυτόν τον γάμο.

Η Μπλάνς άκουσε σκεπτική.

— Συμφωνώ, είπε, ότι υπάρχουν πολλά εμπόδια, αλλά έχω και την ιδέα ότι ο έρωας πολλές φορές κάνει πολλά πράγματα.

— Έξέ, άλλωστε, όλα ξεχνούνται μέσα στα δέκα χρόνια που πέρασαν... Επειτα, μπορούμε να του δώσουμε μια καλή ικανοποίηση...

Ο Μιχαήλ στάθηκε αντίκρου της και την κούταξε κατάματα.

— Ξέρω που θέλεις να καταλήξεις, Μπλάνς. Αυτή η ιδέα του θρησκευτικού γάμου σε κινηγά σαν εφιάλτης. Είναι η δεύτερη φορά που θίγεις αυτό το ζήτημα. Φαντάζεσαι λοιπόν, ότι όταν θα το κάμουμε αυτό, θα βρεθούμε πάλι στο σημείο που ήμασταν, όταν σπάσαμε κάθε δεσμό με τον κόσμο;

— Άς το συζητήσουμε εντούτοις το πράγμα μου, άς πάρουμε μια απόφαση. Είμαι βέβαια έτοιμος, αν θέλεις, να κάμουμε και εκκλησιαστικό γάμο. Έννοώ, αν το θέλεις για την ησυχία της συνειδήσεώς σου και όχι για τους άλλους, για να ικανοποιήσεις τις προλήψεις των. Αλλά πρέπει να ξέρεις ότι αυτό θαταν έμ μέρος μου, ταπεινή υποταγή στην οποία δεν θα συγκατατεθώ παρά μονάχα γιατί το απαιτείς εσύ!

— Δεν απαιτώ τίποτε, μουρμούρισε η Μπλάνς. Αλλά δεν καταλαβαίνω...

— Λοιπόν, θα προσπαθήσω να σου εξηγήσω.

Και ζωγραφίζοντας διαρκώς συνέχισε:

— Δεν είμαι βλέπεις ο ίδιος άνθρωπος. Δεν έχω τίποτε το κοινό με εκείνον που ήμουν άλλοτε. Αισθάνομαι μέσα μου μια άλλη ψυχή την οποία δεν ήξερα ως τώρα, δεν την υποπετυνθύνω και η οποία μου φανερόνεται ξαφνικά... Είμαι ένας νέος Μιχαήλ.

— Λοιπόν, θα προσπαθήσω να σου εξηγήσω.

— Μά αυτός είναι ένα παιδί.

— Είναι είκοσι τριών ετών, νομίζω.

Ο Μιχαήλ άρχισε ν' ανησυχά.

— Και η Άννα; ρώτησε.

— Τον αγαπά. Δεν έχω καμιά αμφιβολία.

Ο Μιχαήλ, κατσούφιασε, προσπάθησε, εν

Τσιε που βλέπει ν' ανοίγονται μπροστά του νέοι ορίζοντες που τον τραβούν.

Η ζωή με καλεί, και ξαναπαίρνει τα δικαιώματά της επάνω μου. Μια νέα ζωή όμως, μια δεύτερη ζωή. Ποιά θάνατος; Δεν ξέρω. Μια φορά όμως, δεν θάνατος η ίδια με την άλλη. Θα άρχιζα διαφορετικά.

Η Μπλάνς σκηνοθέτησε:

— Και τα κορίτσια; είπε. Δεν νομίζεις ότι πρέπει να τα σκέπτεσαι κι' αυτά όπως τον έαυτό σου;

— Έσείς οι γυναίκες, δεν συλλογίζεστε παρά τα μικροπράγματα.

Και συγκρατημένος ξαφνικά:

— Έλα Μπλάνς, άς προσπαθήσουμε να καταλάβουμε ο ένας τον άλλο. Σου λέγω ότι αυτή τη στιγμή βλέπω μπροστά μου την πιθανότητα να ξαναρχίσω την ζωή μου, σαν άνδρας, να κινήθω, να δράσω, και μου άπαντας ότι είναι αδύνατο εξ' αιτίας ενός παιδικού ειδυλλίου... Μήπως αγαπούν στην ηλικία της Άννας; Ο έρωας γι' αυτήν δεν είναι παρά μια σελίδα μυθιστορήματος την οποία θα γυρίσω μόνη της. Και θέλεις γι' αυτό ν' απαρνηθώ κάθε τι που μπορεί να γίνω;

— Δεν σε καταλαβαίνω Μιχαήλ. Μιλείς σκοτεινά.

— Δεν μπορώ άκομη να σου πω τί ακριβώς θέλω να γίνω. Πάντως θέλω να δράσω, θέλω να είμαι κάτι, θέλω να ζήσω!...

— Και γι' αυτό το επιτύχησ' αυτό θα συντρίψω μια καρδιά;

Κούταξε την Μπλάνς σαστισμένος. — Υστερα ψιθύρισε:

— Δεν θα κάμω κανένα να υποφέρει προς χάριν μου.

Πρόσθεσε όμως άμέσως έπειτα:

— Αλλά και δεν θα θυσιάσω μεγάλη συμφέροντα σε παιδικά όνειρα.

— Άς είναι, έκανε η Μπλάνς. Μου είπες προόλογον, ότι αν το απαιτούσα θα έκαμνες και τον θρησκευτικό μας γάμο.

Είναι μια υπόσχεσις αυτό;

— Ίσως έκανε ο Μιχαήλ. Και αλλάζοντας άμέσως θέμα.

— Αλήθεια, θα έλθω πάλι αυτός ο νέος; Ζήτησε την άδεια να έρχεται.

— Και του την έδωκε;

— Ναί.

— Καλά, θα τον δεχθώ.

ΑΙΤΗΣΗ ΣΕ ΓΑΜΟ

Ο Αιμέ ντε Σαιντ-Μπραίν, δεν άρχισε να ξαναχτυπήσει την πόρτα του διαμερίσματος της οδού Άσας. Τον έπιασαν κατ' εὐθείαν στο γραφείο του Μιχαήλ.

Από την υποδοχή που του έκαναν, ο νέος κατάλαβε εὐθύς, ότι κάτι το έκτακτο συνέβαινε.

— Θέλησα να σας μιλήσω κύριε, του είπε ο Μιχαήλ, δείχνοντάς του ένα καθίσμα.

Και αφού κάθισε κι' αυτός τον ρώτησε με απλότητα:

— Μαντέψτε, βέβαια, γιατί;...

Ο Αιμέ τον κούταξε τρομαγμένος.

— Ο Μιχαήλ κουνούσε νιά να του δώση θάρρος και εξηκολούθησε:

— Θα σας έβηνθώ γοις περιφράσεις, γιατί αυτό που έχω να σας πω είναι πολύ λεπτόν. Πολύ λίγες μέρες, ήλθατε όπως μου είπε η σύζυγός μου και μ' άς επισκεφθή-

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΝΤ. ΠΟΝΤ

κατε. Δεν ήμουν εγώ εδω, αλλά δεν σημαίνει. Η επίσκεψίς σας αυτή με ευχαρίστησε τόσο περισσότερο, όσο εγώ σας είχα προσκαλέσει τότε το Ούστυ, νάρητε να μ' άς βοηθήσετε καμιά φορά. Και θα ήμουν πολύ ευχαριστημένη να σας βλέπω συχνά, αν δεν είχα κάποια υποχρέωση, την οποία θεωρώ καθήκον μου να σας ανακουφίσω.

Σταμάτησε λίγο και κατόπι αόριστα ρώτησε:

— Μήπως αγαπάτε καμιά από τις κόρες μου;

Ο Αιμέ δεν περίμενε μια τέτοια ερώτηση, ούτε είχε σκεφθί ποτέ πως θα την αντιμετωπίσει. Κατάλαβε όμως, πως κάθε υπεκφυγή ήταν περιττή και άπάντησε με θάρρος.

— Ναί, κύριε.

Η άβυσσος αυτή ειλικρίνεια άρσσε στον Τσιε.

— Ά! Άστε δεν γελιόμουν είπε ξέρετε, όμως, κύριε, ότι θρυσκόμαστε σε μια ιδιαίτερη κάπως οικογενειακή κατάσταση. Ανασκολούμαι να πιστέψω ότι ο πατέρας σας του οποίου γνωρίζω τις ιδέες και τις άρχές, θα έπιδουκίμασε την κλίση σας. Του ζήτησατε την γνώμη του;

— Όχι άκομη, κύριε, άπάντησε με την ίδια ειλικρίνεια ο Αιμέ.

Και έπειδή ο Τσιε φαινόταν να περιμένε κάποια εξήγηση, πρόσθεσε:

— Ίσως νάχω άδικο, ύπάρχουν όμως δυο λόγοι που μ' έμποδίσαν να του μιλήσω. Πρώτα η ηλικία μου. Είμαι είκοσιδυό ετών και δεν τελείωσα άκομη τις σπουδές μου. Επειτα—θα μού επιτρέψετε να σας μιλήσω και εγώ χωρίς περιστροφές—είναι και η ειδική θέση σας γι' αυτήν οποία μού μιλήσατε. Φοβήθηκα μήπως ο πατέρας μου βοη έμποδίο σ' αυτήν και άπεφάσισα να μην του κάμω λόγο παρά μονάχα όταν η ηλικία μου και η θέση μου θα μού έδιναν κάποια ανεξαρτησία. Είμαι όμως βέβαιος...

Ο Μιχαήλ τον διέκοψε:

— Ό! να μην είσθε βέβαιος γι' άποτε; είπε με πικρία. Και κατόπι, με τόνο ήρεμώτερο:

— Δεν θα σας μεμφθώ που μπήκατε στο σπίτι μου κατ' τρόπο όχι πολύ κανονικό, άφου εγώ ο ίδιος σας βοήθησα γι' αυτό. Άλλωστε είστε νέος και ξέρετε πολύ λίγα πράγματα άπ' την ζωή. Δεν υποφέρατε ποτέ από τις κοινωνικές προλήψεις γι' αυτό. Άλλωστε είστε νέος και ξέρετε πολύ λίγα πράγματα άπ' την ζωή. Δεν υποφέρατε ποτέ από τις κοινωνικές προλήψεις γι' αυτό.

Ο Αιμέ δεν περίμενε αυτήν την υποδοχή. Ο πατέρας του εξηκολούθησε.

— Και θέλεις να μάθεις το γιατί; Θα ήταν ίσως περιττό ν' άσού το πω εγώ, γιατί θα έβγαινε άσφαλός την ιστορία των Τσιε. Νομίζω ότι ύπάρχει ένα όριο ανυπεράβλητο μεταξύ των τιμών ανθρώπων και των... άλλων, αυτών δηλ. που έκαμαν λάθη και ύπέπεσαν σε πλάνες. Ποτέ δεν θα δεχτώ στην οικογένειά μου την κόρη ενός ανθρώπου κληιδωμένου από έγκλημα τόσο περισσότερο άσυγχώρητο, όσο κανέναν ανθρώπο νόμος δεν τον τιμωρεί και η γενική αναλογία το άνέχεται.

Ήσαν τόσο κατανορηματικά τα λόγια αυτά, ώστε ο Αιμέ δεν μπόρεσε εὐθύς άμέσως να έδω την κατάλληλη άπάντηση, και ψιθύρισε μονάχα ότι η κόρη έβγαινε κατ' στην μητέρα της, που δεν έβγαινε διόλου αυτή γι' άσα έγιναν.

Ο Αιμέ σκηνοθέτησε:

— Τον έμπασαν κατ' εὐθείαν στο γραφείο του Μιχαήλ.

— Θα μιλήσω, λοιπόν του πατέρα μου, κύριε, και είμαι βέβαιος πως όλα θα τελειώσουν καλλίτερα άπό ό,τι νομίζετε. Ο πατέρας μου έχει βέβαια άλόγητες άρχές, άλλ' είναι επίσης καλός και δίκαιος, και έχω έμπιστοσύνη σ' αυτόν.

Και ο νέος άπεχαίρετσε τον Μιχαήλ και έφυγε ταραγμένος. Τόσο ταραγμένος, που δεν χαιρέτησε την Άννα, την οποία συνήνητσε στον διάδρομο.

Το ίδιο βράδυ μιλούσε του πατέρα του. Χωρίς περιφράσεις, όπως του είχε μιλήσει κι' αυτός ο Τσιε.

Ο γέρο-ντε Σαιντ-Μπραίν, έγινε άμέσως έξω φρενών.

— Ποτέ δεν θα επιτρέψω αυτόν τον γάμο φώναξε.

— Ναί, κύριε.

Η άβυσσος αυτή ειλικρίνεια άρσσε στον Τσιε.

— Ά! Άστε δεν γελιόμουν είπε ξέρετε, όμως, κύριε, ότι θρυσκόμαστε σε μια ιδιαίτερη κάπως οικογενειακή κατάσταση. Ανασκολούμαι να πιστέψω ότι ο πατέρας σας του οποίου γνωρίζω τις ιδέες και τις άρχές, θα έπιδουκίμασε την κλίση σας. Του ζήτησατε την γνώμη του;

— Όχι άκομη, κύριε, άπάντησε με την ίδια ειλικρίνεια ο Αιμέ.

Και έπειδή ο Τσιε φαινόταν να περιμένε κάποια εξήγηση, πρόσθεσε:

— Ίσως νάχω άδικο, ύπάρχουν όμως δυο λόγοι που μ' έμποδίσαν να του μιλήσω. Πρώτα η ηλικία μου. Είμαι είκοσιδυό ετών και δεν τελείωσα άκομη τις σπουδές μου. Επειτα—θα μού επιτρέψετε να σας μιλήσω και εγώ χωρίς περιστροφές—είναι και η ειδική θέση σας γι' αυτήν οποία μού μιλήσατε. Φοβήθηκα μήπως ο πατέρας μου βοη έμποδίο σ' αυτήν και άπεφάσισα να μην του κάμω λόγο παρά μονάχα όταν η ηλικία μου και η θέση μου θα μού έδιναν κάποια ανεξαρτησία. Είμαι όμως βέβαιος...

Ο Μιχαήλ τον διέκοψε:

— Ό! να μην είσθε βέβαιος γι' άποτε; είπε με πικρία. Και κατόπι, με τόνο ήρεμώτερο:

— Δεν θα σας μεμφθώ που μπήκατε στο σπίτι μου κατ' τρόπο όχι πολύ κανονικό, άφου εγώ ο ίδιος σας βοήθησα γι' αυτό. Άλλωστε είστε νέος και ξέρετε πολύ λίγα πράγματα άπ' την ζωή. Δεν υποφέρατε ποτέ από τις κοινωνικές προλήψεις γι' αυτό. Άλλωστε είστε νέος και ξέρετε πολύ λίγα πράγματα άπ' την ζωή. Δεν υποφέρατε ποτέ από τις κοινωνικές προλήψεις γι' αυτό.

Ο Αιμέ δεν περίμενε αυτήν την υποδοχή. Ο πατέρας του εξηκολούθησε.

— Και θέλεις να μάθεις το γιατί; Θα ήταν ίσως περιττό ν' άσού το πω εγώ, γιατί θα έβγαινε άσφαλός την ιστορία των Τσιε. Νομίζω ότι ύπάρχει ένα όριο ανυπεράβλητο μεταξύ των τιμών ανθρώπων και των... άλλων, αυτών δηλ. που έκαμαν λάθη και ύπέπεσαν σε πλάνες. Ποτέ δεν θα δεχτώ στην οικογένειά μου την κόρη ενός ανθρώπου κληιδωμένου από έγκλημα τόσο περισσότερο άσυγχώρητο, όσο κανέναν ανθρώπο νόμος δεν τον τιμωρεί και η γενική αναλογία το άνέχεται.

Ήσαν τόσο κατανορηματικά τα λόγια αυτά, ώστε ο Αιμέ δεν μπόρεσε εὐθύς άμέσως να έδω την κατάλληλη άπάντηση, και ψιθύρισε μονάχα ότι η κόρη έβγαινε κατ' στην μητέρα της, που δεν έβγαινε διόλου αυτή γι' άσα έγιναν.

Ο Αιμέ σκηνοθέτησε:

— Τον έμπασαν κατ' εὐθείαν στο γραφείο του Μιχαήλ.

— Ναί, κύριε.

Η άβυσσος αυτή ειλικρίνεια άρσσε στον Τσιε.

— Ά! Άστε δεν γελιόμουν είπε ξέρετε, όμως, κύριε, ότι θρυσκόμαστε σε μια ιδιαίτερη κάπως οικογενειακή κατάσταση. Ανασκολούμαι να πιστέψω ότι ο πατέρας σας του οποίου γνωρίζω τις ιδέες και τις άρχές, θα έπιδουκίμασε την κλίση σας. Του ζήτησατε την γνώμη του;

— Όχι άκομη, κύριε, άπάντησε με την ίδια ειλικρίνεια ο Αιμέ.

Και έπειδή ο Τσιε φαινόταν να περιμένε κάποια εξήγηση, πρόσθεσε:

— Ίσως νάχω άδικο, ύπάρχουν όμως δυο λόγοι που μ' έμποδίσαν να του μιλήσω. Πρώτα η ηλικία μου. Είμαι είκοσιδυό ετών και δεν τελείωσα άκομη τις σπουδές μου. Επειτα—θα μού επιτρέψετε να σας μιλήσω και εγώ χωρίς περιστροφές—είναι και η ειδική θέση σας γι' αυτήν οποία μού μιλήσατε. Φοβήθηκα μήπως ο πατέρας μου βοη έμποδίο σ' αυτήν και άπεφάσισα να μην του κάμω λόγο παρά μονάχα όταν η ηλικία μου και η θέση μου θα μού έδιναν κάποια ανεξαρτησία. Είμαι όμως βέβαιος...

Ο Μιχαήλ τον διέκοψε:

— Ό! να μην είσθε βέβαιος γι' άποτε; είπε με πικρία. Και κατόπι, με τόνο ήρεμώτερο:

— Δεν θα σας μεμφθώ που μπήκατε στο σπίτι μου κατ' τρόπο όχι πολύ κανονικό, άφου εγώ ο ίδιος σας βοήθησα γι' αυτό. Άλλωστε είστε νέος και ξέρετε πολύ λίγα πράγματα άπ' την ζωή. Δεν υποφέρατε ποτέ από τις κοινωνικές προλήψεις γι' αυτό. Άλλωστε είστε νέος και ξέρετε πολύ λίγα πράγματα άπ' την ζωή. Δεν υποφέρατε ποτέ από τις κοινωνικές προλήψεις γι' αυτό.

Ο Αιμέ δεν περίμενε αυτήν την υποδοχή. Ο πατέρας του εξηκολούθησε.

— Και θέλεις να μάθεις το γιατί; Θα ήταν ίσως περιττό ν' άσού το πω εγώ, γιατί θα έβγαινε άσφαλός την ιστορία των Τσιε. Νομίζω ότι ύπάρχει ένα όριο ανυπεράβλητο μεταξύ των τιμών ανθρώπων και των... άλλων, αυτών δηλ. που έκαμαν λάθη και ύπέπεσαν σε πλάνες. Ποτέ δεν θα δεχτώ στην οικογένειά μου την κόρη ενός ανθρώπου κληιδωμένου από έγκλημα τόσο περισσότερο άσυγχώρητο, όσο κανέναν ανθρώπο νόμος δεν τον τιμωρεί και η γενική αναλογία το άνέχεται.

Ήσαν τόσο κατανορηματικά τα λόγια αυτά, ώστε ο Αιμέ δεν μπόρεσε εὐθύς άμέσως να έδω την κατάλληλη άπάντηση, και ψιθύρισε μονάχα ότι η κόρη έβγαινε κατ' στην μητέρα της, που δεν έβγαινε διόλου αυτή γι' άσα έγιναν.

Ο Αιμέ σκηνοθέτησε:

— Τον έμπασαν κατ' εὐθείαν στο γραφείο του Μιχαήλ.

— Ναί, κύριε.

Η άβυσσος αυτή ειλικρίνεια άρσσε στον Τσιε.

— Ά! Άστε δεν γελιόμουν είπε ξέρετε, όμως, κύριε, ότι θρυσκόμαστε σε μια ιδιαίτερη κάπως οικογενειακή κατάσταση. Ανασκολούμαι να πιστέψω ότι ο πατέρας σας του οποίου γνωρίζω τις ιδέες και τις άρχές, θα έπιδουκίμασε την κλίση σας. Του ζήτησατε την γνώμη του;

— Όχι άκομη, κύριε, άπάντησε με την ίδια ειλικρίνεια ο Αιμέ.

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΘΟΟΝΗΣ

ΤΟ ΤΑΛΕΝΤΟ ΤΗΣ ΛΟΡΕΤΤΑΣ

Η Λορέττα Γιούγκ δεν θεωρεί φαίνεται άρκετό να είναι μια διάσημη ήθοποιός με μια έξαίσια φυσιογνωμία κούκλας που όνειροπολεί. Έχει άκόμα και την φιλοδοξία να θεωρηθεί μια διανοούμενη γυναίκα.

Γι' αυτό έγραψε ένα σενάριο, το όποιο όμως δεν έγινε δεκτό από τον σκηνοθέτη της.

— Το έργο σας, της είπε, έχει πολλά άραία πράγματα μέσα και πολλά πρωτότυπα...

Κατενθουσιασμένη η ήθοποιός έτοιμαζόταν να τον φιλήσει από την χαρά της, όταν εκείνος πρόσθεσε άμελικά:

— Κρίμα μόνο που τα άραία πράγματα δεν είναι πρωτότυπα και τα πρωτότυπα δεν είναι άραία.

Κι' η Λορέττα άπεφάσισε καρτερικά να μην ξαναγράψει.

□ □

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ

Λέγουν ότι οι βεντέττες του κινηματογράφου σκέπτονται περισσότερο την καριέρα τους από τα αισθήματά τους. Φαίνεται ότι δεν είναι άληθινό αυτό, και το άπέδειξε περίφημα η Άνν Ντβόρακ η οποία διέλυσε τελευταίως ένα έρωσελέστατο συμβόλαιο που είχε ύπογράψει με την εταιρία Γουόρνερ. Και το διέλυσε μόνο και μόνο έπειδή ένας ήθοποιός που είχε προσληφθί όπως και αυτή γι'ά το ίδιο φιλμ την είχε έρωτευθί τρελλά.

— Εγώ δεν αγαπώ τον νέο αυτό, ούτε και θα μπορέσω να τον αγαπήσω ποτέ! είπε η Άνν. Έπειδή, λοιπόν, αν βρίσκωμαι άδιάκοπα κοντά του, δεν μπορεί παρά να του κάνω κακό, προτιμώ να φύγω.

Ποιός θα ύποψιαζόταν ποτέ τέτοια άγγελική καλοσύνη στην ψυχή της μοιραίας Άνν Ντβόρακ;

— Εκτός πιά άν ο πραγματικός λόγος είναι άλλος.....

□ □

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΦΙΑΜ ΤΗΣ ΙΚΡΕΙΑΣ

Το νέο φιλμ που θα γυρίσει η Γκρέτα Γκάρμπο, θα είναι, φυσικά, ιστορικό. Φαίνεται ότι η μεγάλη βεντέττα δεν δέχεται πιά να παίξει άλλους ρόλους από ιστορικούς που την μεταφέρουν μερικώς αιώνας πριν.

Η νέα της ταινία θα είναι η ιστορία της ζωής της Μαρίας Βαλέσκα, της Πολωνέζας κομίσσης που άγάπησε τον Ναπολέοντα και του έμεινε πάντα πιστή προσπαθώντας να τον έθαυρύνει με τον ύπερμαχο έρωτά της.

Όπως καθήντησε πιά συνήθεια άμετάτρεπτη, η Γκρέτα έδήλωσε και πάλι ότι το φιλμ αυτό θα είναι το «τελευταίο» της. Εκτός πιά άν αυτή τη φορά έπαληθεύει πραγματικά η δήλωσή της και η Γκρέτα παντρευθί τον Ρόμπερτ Τάιλορ, τον γοητευτικό Άσμανό της «Κυρίας με τας Καμελάς» με τον όποιον διαδίδεται ότι είναι πολύ έρωτευμένη.

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

Ο... ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΚΑΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

Ο στρατάρχης Πεταίν, αισθάνεται, όπως κάθε αληθινός στρατιώτης, φρίκη προς τις επιδείξεις και τις εκδηλώσεις. Σχετικώς, αναφέρεται το εξής ανέκδοτό του:

Στα 1920, έπαιρνε την πρώτη μετά τον πόλεμο αδειά του και πήγαινε να την περάσει στην μικρή λουτροπόλη Σάλ-λέζ-ώ. Εφθασε εκεί και η πρώτη του δουλειά ήταν να φορέσει άμέσως τα πολιτικά του για να μην αναγνωρισθεί.

Μια μέρα, ο στρατάρχης επισκέφθηκε τον γιατρό της λουτροπόλεως για να του κανονίσει την διάρκεια του λουτρού. 'Ο γιατρός τον εξέτασε, και γεμάτος θαυμασμό για το ρωμαλέο σώμα του στρατάρχου τον ρώτησε:

—Ποιό είναι το επάγγελμά σας κύριε;

—Χμ... στρατιωτικός, απήντησε ο στρατάρχης.

—'Α! Στρατιωτικός; Έκανε ο γιατρός και χτυπώντας του φιλικά στον ώμο: Φαίνεται όμως φίλε μου ότι δεν έχετε διόλου κουρασθεί έσείς κατά τον πόλεμο. Θα ήσασταν ασφαλώς στα μετόπισθεν, σε καμμία επιμελητεία, τίποτε...

Αυτή την φορά ο στρατάρχης Πεταίν δεν κρατήθηκε, και φεύγοντας έδειξε στον γιατρό την κάρτα του.

Κατάπληκτος ο άλλος έτρεξε από πίσω του για να ζητήσει συγγνώμη για την γκάφα του.

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Όπως βασιλεύς του Σιάμ, Πραζαντιπόν, που έχει εγκατασταθεί στην 'Αγγλία, είναι ο μεγαλειότερος ασιάτης φιλάθλος. Στο κτήμα του, στην κομητεία του Σώρεϋ, έχει μεγάλες αθλητικές εγκαταστάσεις. Δηλαδή έχει μια μεγάλη αίθουσα γυμναστικής, δυο «κώρτες» του τένις, ένα

μεγάλο «λίνο» του γκολφ, μια πολύ όμορφη δεξαμενή κολυμβήσεως, ένα θαυμάσιο γκαράζ με επτά αυτοκίνητα από τα οποία τρία κούρσας κτλ. κτλ.

Τώρα ο πρόκληση παρήγγειλε ένα αεροπλάνο και διέταξε να του κατασκευάσουν ένα αεροδρόμιο μέσα στο κτήμα του.

ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ

Ο 'Αμερικανός Ουίλλιαμ Μπήμπ, διάσημος εξερευνητής των υγρών άδύσων, στις όποιες κατεβαίνει με μια ειδική χαλύβδινη σφαίρα, που έχει ένα μεγάλο παράθυρο από παχύτατο κρύσταλλο, λέγει σ' ένα τελευταίο του άρθρο ότι τόσο τρομερή είναι η πίεση του νερού στα βάθη του 'Ωκεανού που μια σταγόνα νερού που είχε ξεφύγει κάποτε από μια χαρμαίδα της σφαίρας του, του χτύπησε στο κεφάλι σαν σφαίρα όπλου! Τόση ήταν η δύναμη του κτυπήματος, που ο εξερευνητής ζαλίστηκε και έπεσε κάτω. Και ασφαλώς θα ήταν νεκρός, αν δεν επρόκειτο περί νερού αλλά περί σφαίρας από πάγο, όπως το χαλάζι!

ΕΝΑ ΑΝΘΟΣ ΠΟΥ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

Κυνη σπάνια και πανάκριβα ότι υπάρχει, το ξεύρομε όλοι μας, ποιός όμως θα φανταζόταν πως υπάρχει

και άνθος που στοιχίζει εκατομμύρια: Είναι ένα είδος ορχιδειδούς γνωστό στην βοτανική με το όνομα «Μιλτόνια 'Αρμ-στρόνλι». Έχει κόκκινο χρώμα, σαν κεράσι με άσπρες και κίτρινες βούλες. Το ξωτικό αυτό άνθος παράγεται από το Μεξικό και είναι σπανιότατο. Γι' αυτό και στοιχίζει 2.250.000 φρ. ή ρίξα. Δηλαδή παραπάνω από 11 εκατομμύρια δραχμές! Οι φιλιανθείς μας θα μπορούσαν να το αποκτήσουν.

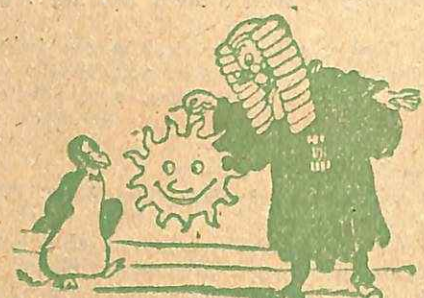

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΙΓΚΟΥ-Ι-ΝΟΙ ΚΑΙ ΠΙΓΚΟΥ-Ι-ΝΟΙ

Είναι γνωστή η ζωοφιλία των 'Αγγλων. Κατόντι πολλές φορές να ενδιαφέρονται περισσότερο για ένα ζώο που πάσχει, παρά για έναν άνθρωπο—και μη προς κακοφάνιστον των θιασωτών του ζρεττανικού πολιτισμού ή παρατήρηση αυτή.

Μια μέρα, η καίδη Α. είδε στον Ζωολογικό Κήπο του Κένιγκτον (Σώρεϋ) κάτι πικουίνους εκτεθειμένους στον ήλιο.

'Αμέσως υπέβαλε μήνυση κατά του διευθυντού του Κήπου, ότι τυραννίσει τους δυστυχισμένους τροφίμους του. 'Η μήνυση εξεδικάσθη και την ημέρα της δίκης ο διευθυντής του Ζωολογικού Κήπου έφερε μαζί του στο δικαστήριο, ως μάρτυρα, τρόπον τινα, ένα από τους «δυστυχισμένους» πικουίνους.

'Εξήγησε τότε, ότι υπάρχουν τριών ειδών πικουίνους, οι οποίοι, αναλόγως του τόπου της καταγωγής των αγαπούν ή αποφεύγουν τον ήλιο. Και οι περί όν ο λόγος πικουίνους ήταν από τους πρώτους.

Ο δικαστής διέταξε τότε πραγματογνωμοσύνη επί τόπου! 'Αφήκαν τον πικουίνο ελεύθερο στην αίθουσα και αυτός έσπευσε άμέσως να καταφύγει στο μέρος εκείνο της αίθουσας όπου υπήρχε άφθονος ήλιος.

Διά ταύτα κτλ. κτλ... άθως ο κατηγορούμενος διευθυντής!

ΕΝΑ ΙΔΕΩΔΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΣΠΟΡ

Στην Τσεχοσλοβακία υπάρχει ένα ειδικό γυναικείο σπόρ που το λένε «χα-ζένας». Λοιπόν το σπόρ αυτό το οποίο άρχίζει τώρα να διαδίδεται και έξω από τη Τσεχοσλοβακία, είναι ιδεώδες για τις γυναίκες. Παίζεται από ομάδες με μια μπάλα του χεριού και αποκλείει και την παραμικρή βιαιοπραγία. 'Η παραμικρή έπαφή μεταξύ των παικτριών τιμωρείται.

(1) κανονισμός του παιχνιδιού απαιτεί να μην έγγιξη ή μια παίκτρια την άλλη. 'Από της απόψεως δε αυτής μοιάζει με το άγγλικό «μπάσκετ μπόλ» από το οποίο όμως διαφέρει κατά τα άλλα πολύ.

'Επί πλέον, οι παίκτριες έχουν —πρό-

πει δηλ. να έχουν—στην διάθεσή τους πιδ εκτεταμένο γήπεδο από το γήπεδο του «μπάσκετ-μπολ». 'Ετσι κινούνται πιδ άνετα και γρήγορα.

Για όλους αυτούς τους λόγους το «χα-ζένας» είναι το πιδ πολιτισμένο, παιχνιδι και φυσικά το ιδεώδες για την γυναίκα.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ 6ΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΛΗΝ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΜΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Λόγον αιφνιδιαστικής αδιαθεσίας ήμών, προσβληθέντων υπό γρίπην, αδυνατούντες να ήθερογραφώσωμεν τοιαύτην την έβδομάς, περιχωρώ την θέσιν ήμών εις τόν εκλεκτικόν και σθεναρόν συνάδελφον κ. 'Αγκόπ Ζουρνатиάν, αναβαλλόμενος διά την προσεχην έβδομάς.

Ο υποφαινόμενος
Νώντας Καρεκλοπόδαρος

ΚΑΤΑ ΚΙΡΗΜΝΩΝ

Κύριον άριθρον να εγράψω ειπών. Γιατί να μην εγράψω; 'Εγώ, 'Αγκόπ, μεγάλο Ισλαμικό Ντοργούτι έχω, αμά πλιτική κατάρτισιν Ιβλέπω, ντιεθνής όρίζων μορίζω όλα ήσέρω. 'Αμα «'Εβντομάς» λέει άγκόπ άριθρόν να εγράψω! Πέν αλιά κούζουμ! 'Εγώ «'Εβντομάς» αγαπάω έτσι τη λεσκόρπιον Ιβέρω, ντιεθνής όρίζων κυττάζω, 'Ισπανία-μισπανία Ιβλέπω, Φράγκος - Ντίφραγκος, Βαρέλα - μαρέλα, Ντιελάνο - μελάνο όλα Ιβλέπω μπέ! Καυγά μεγάλο να ένεται, Ισλαμικός, Ισλαμικός, άντελφ άντελφόν μπέ καρτάς - καρτασι Ικτυπάει! Γιατί γαδρούμ; Ντιεθνής όρίζων Ισλαμικό πία να ένεται, άμα Γερμανία, Μακαρονία, Τσεχοσλοβακία, 'Ιρουσία, 'Ιγκιλτέρα σαμα τας μεγάλους να ένεται, ένας επάνω άλλο να επέφτη, Ισλάσου μπέ...

'Αμα χίτς κανείς ντέν Ιστέκεται, που Ισάμε μπέ. Κατά κιορμών, να μα το θεός σου για-

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

(Δεν έπροφθάσαμε καλώς-καλώς να δημοσιεύσωμεν την προκήρυξιν των νέων διαγωνισμών μας και σωρεία απαντήσεων έλήφθη εις τα γραφεία μας.

Παραθέτομεν κατωτέρω την πρώτην έρωτικήν επιστολήν που έλάδομεν).

Περιόδοθητός μοι,
Σε ήγάπησα, και το γνωρίζετε τοιούτο καλώς!

Σε ήγάπησα και ένεπλήσθη ή καρδιά μου εύτυχίας άδρηίτου!

Σε ήγάπησα και τα πάντα έλαμψαν εκάτέρωθέν μου! 'Ιη, ουρανός, άστέρες και σελήνη!

Σε ήγάπησα, φρέ!, αλλά Σύ τί έκαμες, ό Ρόδον του 'Ισπαχάν! ό Γκιουλιστάν!, και ό Σαδική όπτασία!... Με ήρνιθες! Με έπεριεφρόνησες, με εκάτεστης δυστυχί...

'Αλλά φρέ! 'Εγώ σε αγαπώ άκόμη, ό τάλας!...
Ρ. Σ. Γ.
(Εις το προσεχές ή συνέχεια)

ΣΚΕΨΕΙΣ

'Αλλοίμονον, άλλοιμονον! Ποσάκις κανείς εις την ζωήν δεν λέγει: διατί να μη έχω τώρα μερικά εκατομμύρια!...

(Πτωχοπρόδρομος)

δρουμ. Πόλεμος να ένεται, 'Αγκόπ ντέν Ιπαιίνει.

'Ιντουφένκις - μουφένκις φελανφιστίκ χίτς μπίρ ντέν ήσέρη, βέρ σελάμ!

ΑΓΚΟΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

ΟΤΑΝ ΕΗΜΕΡΩΝΕΙ ΤΟ ΒΡΑΔΥ...

Τραγική και άστειοτάτη συνάμα Ιστορία ενός άτυχούς έρωτος ==

ΜΕΡΟΣ Α'

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 78ον και κάτι φιλά.

Όπου το όνειρον και ή φαντασία ή ή φαντασία και το όνειρον συνεχίζονται!!!

Προτού χωρήσωμεν εις την αφήγησιν του κατά τρυφεράν ήρωα των 45 Μαίων και έρατεινόν νέον των 30 'Απριλίων, θεωρούμεν καθήκον ήμών έπιβεβλημένον να προδώμεν εις μίαν μικράν επανόρθωσιν.

'Εκ τυπογραφικής άδελφίας εις το προχθεσινόν μας φύλλον

ινεγράφη ότι οι δυο έρωτευμένοι είχαν καταφύγει κάτωθεν ώραιότατου ευκαλύπτου. Λάθος! αέγα λάθος. Κατέφυγαν κάτωθεν πορτοκαλλέας, διότι εάν κατέφυγαν κάτωθεν ευκαλύπτου, θα τους έκάλυπτε αυτός και ούδέν θα έδίδεπαμεν.

Και συνεχίζομεν τώρα.

'Η τρυφερά ήπαρξις έρωτης αιφνιδίως περπαθές βλέμμα επί του συντρόφου της και άνέκραξε:

—'Αγαμέμνον! Σε αγαπώ!

Ο νέος την προσέβλεψε περιέργως και κατόπιν ειπε μειδιών:

—Και έγώ σε αγαπώ... αλήθεια δεσποινίς, δε μου είπατε ακόμη το όνομά σας...

—Μυροίνη...

—'Εν τάξει. Λοιπόν: και έγώ ε αγαπώ Μυροίνη!

—'Εγώ όμως σε λατρεύω κίόλας, 'Αγαμέμνον.

—Και έγώ σε λατρεύω ταυτο-

Η ΜΟΔΑ

ΝΕΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

'Υποσχθήκαμε εις τας αναγνώστριάς μας, να εγκαινιάσωμεν και μίαν νέαν στήλην προς διαφύτισιν των επί των νέων κατευθύνσεων της μόδας. Είμεθα εύτυχείς παραθέτοντες σήμερα την περιγραφήν του πρώτου άνοιξιάτικου μοντέλου που έλήφθη εκ Παρισίων, ειδικώς διά την «Καθημερινήν 'Εβδομάδα». Πρόκειται περί ενός φορέματος περιπάτου πολύ-πολύ χαριτωμένου. 'Αποτελείται από τρία κομμάτια: φουστάνι, μπλούζα και κάπαν. 'Αν θέλετε προσθέτετε και τέταρτον.

'Η φούστα του είναι καμωμένη από μουσελίνα χρώματος σαμπάνιας και είναι στενή κάτω και φαρδιά επάνω. Μπουφάν μ' άλλους λόγους. Δυό-τρεις έν-κρουστασιόν από κόκκαλο χελώνας ανάμικτο με τεχνέ δίνουν μια ώραία όψη στην φούστα αυτή που είναι χάσμα οφθαλμών. 'Η μπλούζα γίνεται από χάνδρες με γιανιά από αστραράν και ρεβέρ από γυδοτόμαρο. 'Η κάπ φθάνει ως την μέση του κορμού τίσω και ως την κοιλιά μπρός. Είναι καμωμένη από πράσινο τοίτι, με κλαδιά έληας κεντημένα με πινάκι. Το σύνολον πολύ ελαφρό και χαριτωμένο, δίνει ένα νέον άέρα σ' εκείνην που τί φορά. Και δέν στοιχίζει τίποτε σχεδόν.

Ο προσεχές θα σας δώσωμε νέα μοντέλα.

Καθέτως:

1.—Τό όνομα της γάτας του γείτονος.

2.—'Η αγάπη μετά έννέα μήνες.

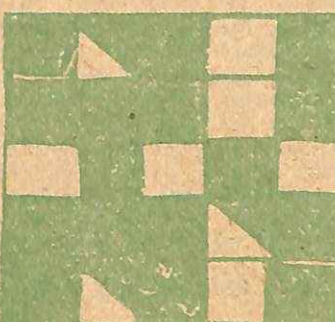
3.—Τό όνομα του καφεενίου Ζαχαράτου.

4.—Κάτι που δέν λέγεται

5.—'Ο άρχισυντάκτης της «Καθημερινής 'Εβδομάδος».

('Η λύσις στο προσεχές)

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΦΡΙΤΤΕΤΕ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Οριζοντίως:

1.—Τό όνομα της πρωτευούσης της Γαλλίας.

2.—Ένας μεγάλος μανδρόσκινος.

3.—Μιά τρύπα στο νερό.

4.—Ένας μεγάλος καλλιτέχνης του 1945.

5.—Τό ρήμα «άγαπώ».

Καθέτως:

1.—Τό όνομα της γάτας του γείτονος.

2.—'Η αγάπη μετά έννέα μήνες.

3.—Τό όνομα του καφεενίου Ζαχαράτου.

4.—Κάτι που δέν λέγεται

5.—'Ο άρχισυντάκτης της «Καθημερινής 'Εβδομάδος».

('Η λύσις στο προσεχές)

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

Παίρνετε τό κεφάλι σας με τό δυό σας χέρια, τό σφίγγετε καλά και τό χτυπάτε κατά του τοίχου, μια δυό τρεις φορές! 'Αν σπάση έχει καλώς, αν όμως όχι, τότε τί θα είναι;

('Η λύσις εις τό προσεχές)

ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

1. Μαγικό παιχνίδι. Βοήκατε την λύση; 'Εμείς δέν την δοθήκαμε ακόμη.

2. Αίνιγμα.—'Ο όνος σιωπά.

ΜΥΟΚΤΟΝΙΑ

Ηδονοτόνησος ριφθεις εκ του παραθύρου του Ισογείου εις τό πεζοδρομιον, ο γνωστός συγγραφέας κ. Φ. Χ. Ψ.

Οι λόγοι της άπελπισίας του έρωτικού.

(Έπεται συνέχεια... κάτωθεν της πορτοκαλλέας).

Νεοδημηγική Λογοτεχνία

ΕΥΠΝΗΜΑ

Κοιλάει μέσα μου η όρμη των είκοσι μου
των χρόνων
και μέσ' στα στήθειά μου χτυπά πάλι δυνατά
η καρδιά μου,
κι' είμαι όλος νειάτα και μπορώ ψηλά να
βγώ στον ουρανό
με πίστη ανοίγοντας στο φως γοργά τα
νέα φτερά μου.

Δεν κλαίω πιά και δεν πονώ σαν πριν για
το πικραμένο
κι' ατσάλωσαν και δεν λυγάν τα μέλη μου
στον πόνο...
Δεν είμαι πιά δειλό παιδί, που ζούσε με
ήταν νεκρό...
Σ' όνειρα δύσκολα πολύ τ' άκουα μου χέ-
ρια υψώνω.

Δύναμη νέα και χαρά γαλάζια έντώς μου
πλημμυρούν
και κάποιο φως αλλοιώτικο οδηγεί τα βή-
ματά μου,
τα στήθειά μου μεγάλωσαν, λες και τον κό-
σμο όλο χωρούν
κι' όλα τριγύρω μου νελούν, θαρρείς για
τη χαρά μου...

ΜΗΤΣΟΣ Γ. ΚΑΡΑΜΠΙΝΗΣ

ΘΑ ΘΥΜΗΘΩ...

Θά θυμηθώ, Λιλή, απόψε πάλι τα πα-
λιά. Την άνοιξη που ζήσαμε μαζί εύτυχι-
σμένοι. Έλπίδες πούσθυσαν στού κόσμου
την ψευτιά, όνειρα πούγιναν, άλλοι μου έ-
φιόλτες. Δεν θά θυγήσω τη χαμένη μου
χαρά, φιλιὰ και δροκούς ξεχαρμένους. Τί
κι' αν δεν βρήκα πουθενά τη λησμονιά;

Θά θυμηθώ, Λιλή, απόψε πάλι τα πα-
λιά... Φθινόπωρο μονότονο και πληχτικό
ήταν για μένα ή ζωή σαν έφηνες Έσύ. Και
μαραίνονα βουδά μέσ' στην άρμονική
μονοτονία. Όρνια κακά οι άνθρωποι, πί-
νες με πότισαν κι' όχι χαρά. Ό κόπος
ό ατέλειωτος κι' ή αγωνία, χνάρια θαθεία
μ' αφήσαν στο κορμί και στην καρδιά...
Αύτ' ήταν ως τώρα ή ζωή μου. Ό λόγυ-
ρά μου πέφτουνε, φύλλα κινρινιασμένα,
σβυσμένες μου οι έλπίδες... Έχω άπομεί-
νει μοναχός. Κι' όμως Λιλή, πρώτη μου
αγάπη και στερνή, ακόμα σ' αγαπώ. Θέλω
να ζήσω απόψε λίγες στιγμές στη θύμηση
τη δυνατή της τόσης μας Αγάπης. Κι' ως
είν' αυτό το κύνειό μου άσμα. Απόψε...
Νάναι προαίθρια από;—Νοιώθω πως έρ-
χεται ο χειμώνας. Ατέλειωτη με ζώνει α-
ναστρη νύχτα παγερή. Έξω, οι φυλλωσι-
ές δεν αποψιθυρίζουν κάποια κουβέντα
μυστική... Ουρλιάζει μανιασμένος ο βορ-
ρής... Κι' ο θάνατος όλόγυρά μου φτε-
ρουγίζει. Λένε Λιλή, ότι στού πεθαμένου τα
γυαλένια μάτια, μένει κάποια στερνή εικό-
να εις τη ζωή... Σε μένα θέλω νάναι το
θείο όραμά σου—θύμηση εύτυχίας μαρτυ-
νης.

Θά θυμηθώ, Λιλή, απόψε πάλι τα πα-
λιά...

ΣΩΤΗΡΗΣ ΚΟΥΒΑΣ

Η ΧΑΡΑ

Μιά νύχτα χειμωνιάτικη πούμασταν μό-
νοι οι δύο μας έγω και κείνη σε μιὰ κά-
μαρα που τη ζέσταινε ή κατακόκκινη σόμ-
πα, και τη γέμιζαν ξωτικά τραγούδια οι
φλόγες που χόρευαν τρελλούς και παράξε-
νους χορούς μούπε εκείνη ένθ' ώνειροπο-
λούσε πεσμένη στην άγκαλιά μου.

—Μιλώσέ μου για την άσπελσία που
λέν πως απλώνει τις μαύρες της φτερού-
γες πάνω από τα λουλούδια και τα μαράι-
νει, και περνά διαστειλά φύσημα πάνω ά-
πό τ' άστρα και τα σβύνει...

Και της είπα και γώ συνόβοντας κοντά
της:

—Δεν υπάρχει άσπελσία... Έγώ τουλά-
χιστον δεν είδα ποτέ στην κάμαρά μου αυ-
τό το φάντασμα να με φοβερίζει... Μέσα
στούς κήπους που μπλέχτηκα δεν είδα ν'
απλώνεται στάχτη από μαραμένα λουλού-
δια...άλλ' αντίκρισα τη χαρά πουναι όλό-
λευκη και γελαστή πάντα να πλανιέται πά-
νω από τα μπουμπούκια και να τα κάνη
να εύωδιάζουν...

—Τότε μιλώσέ μου για τη χαρά την ό-
λόλευκη...! Ξανάπε γλυκά...

Της έπιασα τα χέρια μέσα στα δικά μου
και της άπτηντα:

—Για τη χαρά δεν θά μπορούσω να μιλή-
σω ώραία... Η χαρά θέλει σπάνιες λέ-
ξεις... φωνή γλυκειά... και άρμονία στην
έκφραση... Για τη χαρά μιλάνε τα άηδόνια
μέσα στούς κισσούς... μιλάνε τα σπάνια
λουλούδια με το λεπτό τους άρωμα τα δει-
λινά... Μιλάνε τ' άστέρια όταν λαμπυρί-
ζουν και χάνονται στην άπεραντωσύνη... Για
τη χαρά μιλάνε οι καρδιές όταν είναι ζευ-
γαρωμένες σαν τις δικές μας. Μιλάνε τα
μάτια που κυττάζονται θερμά και τα κορ-
μιά τ' άγκαλιασμένα που σπαρταράνε από
μια μεθυστική ήδονή...

» Μα άφού θέλεις να σου μιλήσω κι'
έγω γι' αυτήν δεν θά χαλάσω το χατήρι
σου... Μόνο συγχώρησέ με αν τα λόγια μου
είναι φτωχά και ταπεινά, αν δεν είναι
πλούσια κι' ώραία, και σπάνια... Έλα
κοντά μου, πές μου τί νοιώθεις στη καρ-
διά σου, στη σκέψη σου, στο κορμί σου;

—Ένα τραγούδι γλυκό, ένα μεθύσι διορ-
φο, ένα φτερούγιμα γοργό, κάτι σπάνιο
κι' ώραίο, πολύ ώραίο που θά τόθελαι σ'
όλη μου τη ζωή και που δεν ξέρω πως να
το ονομάσω...

—Ναι...Ναι...άγαπημένη μου... Αυτό το
σπάνιο, το διορφο και το αλλοιώτικο εί-
ναι ή χαρά... Είναι ή χαρά ένα όνειρο γα-
λάζιο που μάς τυλίγει σαν πέπλος και μάς
κλείνει τα μάτια, κι' αποκοιμίζει τον πόνο,
και φέρνει τη λησμονιά, και μάς μεθά με
τον ήλιγο... Είναι ή χαρά μια νεράιδα
λευκοφορεμένη που όταν χαϊδεύει τούς
νάρκισσους αυτοί χαμογέλανε, κι' όταν ά-
πλώνεται πάνω από τα κύματα της θά-
λασσας αυτά γαληνεύουν, και παύουν ν'
λαοσας αυτά γαληνεύουν, και παύουν ν'
αφρίζουν, και κινάνε ήσωνα στην άμμου-
διά... Είναι ή χαρά μια εύλογία που όμορ-
φαίνει τα άγρια βουνά...

» Έλα κύτταξε έξω από το παράθυρό
μας... Σκοτεινά φοβερά απλώνεται άπέ-
ραντη... Κι' όμως έδώ μέσα ή νύχτα είναι

ΑΠΟΨΕ

Απόψε δεν μου μένει ούτ' ένα δάκρυ,
σπονδή ιερή να στάξη άκόμη μιὰ
στού δωμού της αγάπης κάποια άκρη.

Απόψε τ' άσδυστο καντήλι,
της θύμησης σου σβύνει ή λησμονιά.
Κι' είν' έξω φθινοπώρου μπλάβο δειλί...

Στα Κύθηρα ξανά δεν θά μάς φέρη,
το πλοίο του Πόθου. Όλα σβύσαν πιά...
Και μόνο μιὰ φωνή μου λέει: καρτέρει.

Τί τάχα; Στην θλιμμένη άπανεμιὰ
που βρίσκομαι και μόν' ή θλίψη μένει
άπόκοσμη χαρά, στερνή και μιὰ,

θα νοιώσω άκόμα; Τί άλλο παρὰ μόνο
κάποιο στερνό κι' άποκρυμμένο πόνο;

Π. ΚΛΑΔΑΚΗΣ

Σ' ΑΓΑΠΩ

Αν κάποτε πάψω να σ' αγαπώ, μη με
μισήσεις. Μη φαντασθής ότι σε γέλασα.
Ότι δε σ' έχω αγαπήσει αληθινά. Σ' αγα-
πώ! Είπε τόσο δέβαιο όσο ότι αυτή τη
στιγμούλα ζω.

Μά... δεν όρίζει κανείς την αγάπη του
περισσότερο άπ' τη ζωή του την ίδια.

Κι' είναι τόσο άνίσχυρος ό κρατήρη τη
φλόγα της αγάπης μέσα στη ψυχή του, αν
έλθη κάποτε στιγμή για να σβύσει, όσο
και να κρατήρη μέσα στην καρδιά του της
ζωής του τον παλμό σαν έλθη ή ώρα για
να σταματήση.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

τόσο ήσυχη και τόσο γλυκειά... Άκου έ-
ξω τα κλάματα σου βορρά... Κι' όμως έ-
δώ μέσα όλα είναι γαλήνια... Είναι ή χα-
ρά, αγάπη μου, που φτερουγίζει όλόγυρά
μας, και πετά πάνω από τα κεφάλια μας
κι' όμορφαίνει το κάθε τι έδώ μέσα...

» Ξέρεις κοπέλα μου τί είναι ή χαρά;...
Είναι ή ίδια ή αγάπη μιας γυναίκας σαν
κι' έσένα... Είναι ένα φιλή καυτό... και
γλυκό... Νά... τέτοιο... Είναι ένα άγκάλια-
σμα σφιχτό... πολύ σφιχτό... νά... έτσι...

Πονάς; Πονάς μά είναι ώραία...

» Είναι ή χαρά μιὰ γυναίκα, μιὰ νεράι-
δα σαν κι' έσένα... Ναι ή χαρά είναι σό...
Πέρα από σένα, στα μάτια σου, στα χείλη
σου, στα λόγια σου και στα μαλλιά σου ύ-
πάρχει ή χαρά... Νάτην Όραία Πανόμορ-
φη! Ξελογιάστρα!... Νάτην! Λαμπρή και
όλόλευκη... Τη βλέπω... Την ακούω... Την
νοιώθω που γεμίζει την καρδιά... Της μιλάω
και μου μιλά... Την άγκαλιάζω και μ' άγ-
καλιάζει... Νάτην, νάτην ή χαρά... Την
κλείνω στα χέρια μου... Κι' αυτή μένει και
δεν θέλει να φύγη...

» Μα και να θέλγη κάποτε να φύγη δεν
θά την αφήσω... Είναι τα χέρια μου γερά,
πολύ γερά και σφιγγουν δυνατά τόσο που
ότι κλείσουν μέσα τους ή μένει εκεί για
πάντα ή πεθαίνει...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΛΗΣ—ΤΑΚΗΣ

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρ 15, Αθήναι

(Όπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξάμηνος »	» 100.—
Έτησία έξωτερικού	Διρ. 1.10.
» Αμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαϊζώνας 22)

Τα χειρόγραφα, δημοσιεύματα και
μη δεν επιστρέφονται.

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφете καθαρά κι' από τη μιὰ με-
ριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο
σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας
και τη διεύθυνσή σας για την ύπηρεσία
του περιοδικού.

Γ. Όταν αναφέρεσθε σε παλαιότερες
άπανθήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον
αριθμό του φύλλου, για το όποιο μάς
γράφετε.

Δ. Να μην στέλνετε ποτέ περισσότερα
από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

Όσοι στείλουν περισσότερα από όσα
όρίζουμε να έχουν ύπ' όψει τους ότι θά
διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο
ποιήματα και τα άλλα θά σχίζονται.

Ε. Να μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργα-
σία σας αν δεν λάβετε άπάντηση σ' εκεί-
νη που έχετε στείλει, γιατί δεν θά ληφθή
ύπ' όψει. Να σημειώνετε σε κάθε και-
νούργια άποστολή πότε έλάβατε άπάντη-
ση στην προηγούμενη.

Σημ. Ός γνωστόν ή «Εβδομάς» κεί-
νει τα έργα τών άναγνωστών της και
δημοσιεύει τα έγκρινόμενα χωρίς καμ-
μιὰ χρηματική άμοιβή.

Αρ. Κανελλαχόν. Δυστυχώς δεν
μπορούμε να δημοσιεύσουμε το πεζό σας, ό-
σο κι' αν «το αξιούν πολλοί άναγνώσται
μας» όπως γράφετε γιατί είναι κάθε άλλο
παρά δημοσιεύσιμο. Είναι γραμμένο σε μιὰ
γλώσσα που παρουσιάζει ένα φρικτό άνα-
κάτωμα δημοτικής και καθαρεύουσας. Κυ-
τάξτε το και μόνος σας και πείτε μας αν
βρίσκετε λογοτεχνικά γραμμένες φράσεις
σαν κι' αυτές: «Δεν θά βλέπω τα καστα-
νόμαυρα μαλλιά σου να τα χαϊδεύα άπαλά
που στο άγγισμά τους ρίγη διέτρεχον το
σώμα μου. Δεν θά βλέπω το άρμονικό σω-
ματάκι σου, που στην επαφή του εκλυ-
δωνιζόμην (!) από ρίγη ήδονής και
εύδαιμονίας. Γι' όργον Γουίσοι.
Μιά-δυό φράσεις καλές, στο σύνολο όμως
πολύ κοινοτικό και όχι άρετά δουλεμένο
το γράψιμο. Ν. Μ. Κοινότητα πράγματα

γραμμένα ένα σωρό φορές. Βεήτε κάτι
πιο καινούργιο, πιο πρωτότυπο. Ν.κ.
Τερεξήν. Πολύ φλύαρο το γράψιμό σας.
Έχει όμως πολλά καλά σημεία που δείχ-
νουν ότι αν το απαλλάξετε από την μακρη-
γορία αυτή που το διακρίνει, θά γράφατε
κάτι, καλύτερο. Μην προχειρογράφετε. Τό
«Ό Έρωτας κοιμάται» σχετικά καλύτερο.
Μη γράφετε από τις δύο πλευρές του χαρ-
τιού. Έδγάρ. Καλή τώρα ή «Λενιώ». Θά
δημοσιευθ ή με τη σειρά της. Άντ. Σ.
Καλοί «οι Νεόπλουτοι» εκτός από το 7ο και
8ο τρίστιχο που δεν χρειάζονται και είναι
και πιο άδύνατα από τα άλλα. Έγκρίνον-
ται και θά δημοσιευθούν με τη σειρά τους.
Άχιλλέας Καργάδον. Έμεις άπε-
ναντίας βρίσκουμε ότι έχει πολλές φλυα-
ρίες και κοινοτοπίες. Σε δυό-τρία σημεία
μονάχα είναι άπυτυχημένο. Γενικά, το γρά-
ψιμό σας έχει άρετες άνωμαλίες από τις
όποιες πρέπει να το απαλλάξετε. Γράφετε,
για παράδειγμα: «εν τούτοις, έτυφλώθη,
περισσότερο έύει κ.λπ.» λέξεις που
δεν ταιριάζουν στην στρωτή γλώσσα που ά-
παιτεί ένα πεζό. Κοίλαν Οίκονό-
μο. Πολύ άκατάστατο το γράψιμό σας.
Τού λείπει άκόμη ή συνοχή, το στρωτό ύ-
φος. Σε όρισμένες φράσεις μάλιστα έχει
και άσυναρτησίες. Τί θά πη: «Γιατί να
ζητώ έγω αιώνια το άνεπανόρθω-

τον (!)» Το «άκατόρθωτο» θά θέλατε να
πείτε άσφαλώς. Μη διάξεσθε και μην προ-
χειρογράφετε. Στερε. Δεδ. Το θέμα σας
πολύ κοινό μα το γράψιμό σας άρε-
τά καλό. Γι' αυτό θά προτιμούσαμε να
μς στείλετε κάτι σε θέμα πιο πρωτότυπο
από τού «Πόνου». Ζαφείρη Ζαφεί-
ρίου. Έγκρίνεται το πεζό σας και θά
δημοσιευθ ή με τη σειρά του. Ρίταν. Ό-
χι δημοσιεύσιμο άκόμη το «Αν μ' αγα-
πούσε» αλλά συμπαθητικά γραμμένο. Τό
«Κάποιο δειλινό» κατώτερο. Στείλτε μας
κανένα άλλο πεζό να το δούμε. Σ. Δρί-
βας. Αυτή τη φορά δεν μάς ικανοποίησα-
τε. Δεν είναι προσεγμένο το πεζό σας.
Καίτην Δ. Χιλοειπωμένα πράγματα,
χωρίς τίποτα το καινούργιο. Μη γράφετε
από τις δύο πλευρές του χαρτιού. Όσον
άφορα την τελευταία σας έρώτηση, πολύ
εύχαριστος. Πάολαν Σέτσι. Έγκρί-
νεται το τετράστιχό σας. Θά τροποποιήσω-
με όμως έλαφρά την τρίτη στίχο του. Την
«τρέλλα της έπαχης» την δώσαμε στον συν-
τάκτη της σχετικής στήλης. Άν το διήγη-
μά σας δεν είναι μεγαλύτερο από μιὰ σε-
λίδα της «Εβδομάδας» στείλτε το να το
διαβάσουμε. Φυσικά, θά δημοσιευθ ή μόνο
αν είναι άπολύτως καλό. Χριστόφι-
λον Παξινόν. Όχι καλό «Της καρδι-
ας το παλάτι».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου ιατρού της πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Ζανέτ. Ευχαριστήθηκα πολύ για την αποτελεσματικότητα των συμβουλών μας. Παρ' όλο όμως που διαβάσετε τα άρθρα του κ. Λαδά και έφθον το δέρμα σας λέτε ότι είναι μάλλον ξηρό σεξ πλένεσθε με σαπούνι και μάλιστα τακτικά. Τότε πως θα συννενοηθώμε; Αυτή η ξηρότης που όφειλεται στα διαθερά συστατικά του σαπουνιού προκαλεί και τα σπιθουράκια κ.τ.λ. Τα σπιθουράκια ούδέποτε να τα εγρίζετε. Σας συνιστώ εσωτερικώς να πίνετε νερό από καρυδόφυλλα. Δηλ. να βράζετε καλά 4 δκ. νερού και να ρίχνετε μέσα μία χούφτα καρυδόφυλλα. Αμα δητε πως χρωματίζεται το νερό τα σουρώνετε κι' απ' αυτό να πίνετε ένα ποτήρι του νερού νηστικά το πρωί. Μπορείτε να βάξετε και λίγη ζάχαρη. Δυο φορές την εβδομάδα θα βάξετε κτυπημένο άσπραδι αγγού, και μετά ένα τέταρτο θα τ' αφαιρέτε με χλιαρό νερό. Μ' ένα βαμβάκι δε θα βάξετε την εξής λοιπόν, πρωί και βράδυ, καθώς και πρό της πούδρας.

Eau de fleurs d'oranger 12 gr.
Glycerine 5 gr.
Tent de benjoin 2 gr.
Μετά είκοσήμερο κούρα ξαναγράφετε μου.

Π.Π.Π. Δυστυχώς, φίλε κύριε, η έπιστολογράφος μου δεν μου είχε γράψει το πραγματικό της όνομα. Άλλωστε τι σημασία μπορεί να έχη ένα όνομα σ' ένα γράμμα που ξεσκεπάζει την ψυχή ενός ανθρώπου; Θα τον εμπόδιζε ίσως να μιλήσει με την απόλυτη και συγκινητική ειλικρίνεια που μου γράφουν οι αναγνώσται μου και οι αναγνώστριές μου. Και η άμοιβαία γνωριμία μας είναι κάτι πολύ βαθύτερο από μια τυπική σύσταση.

Θα ήθελα μόνο να σας γράψω ότι με λύπησε το γράμμα σας. Λυπούμαι γιατί ένας νέος σαν κι' εσάς έχει σχηματίσει τέτοια ιδέα για τις γυναίκες. Όχι, δεν είναι χίμαιρα αυτό που κινηγάτε. Είναι πραγματικότητας κι' εύχομαι με όλη μου την καρδιά να το αντίληφθηκετε πολύ γρήγορα και να πεισθίτε ότι υπάρχουν πολλές γυναίκες σαν αυτή που όνειρευθήκατε.

Λάσκο Έντα υθα. Να μου γράψετε εν πρώτοις την σύσταση του δέρματός σας: ξηρό, λιπαρό, ή μέτριο; Αν είναι λευκό ή μελαγχρόνιο. Και θα σας γράψω την τακτική που πρέπει να ακολουθήσετε.

Θερμίδα η. Δυστυχώς δεν μπορώ από της παρούσης στήλης να σας γράψω λεπτομέρειες σχετικές και περισσότερες απ' την άλλη φορά δι' εύνοήτους λόγους. Πάντως, η θεραπεία που σας είχα γράψει σας έφερε μεγάλη ανακούφιση. Να την εξακολουθήτε για να καταστήσετε κατά το δυνατόν ή ή

περδιέγερε. Αυτή η υπερδιέγερση θα κατεστέλλετο με την ηλεκτροθεραπεία και την ένεσοθεραπεία, ενώ συγχρόνως θα προλαμβάνετο η μέλλουσα άνωσθησία. Με την φράση αντίκυτο στους πνεύμονας έννοώ ότι η κατάχρηση θα επέφερε σχετική αδυναμία των, ή οποία μπορεί να καταλήξη και σε φυματίωση. Τέλος αν θέλετε λεπτομέρειες, γράψτε στον κ. Λαδά (Σόλωνος 40) λεπτομερώς και θα σας απαντήσει ιδιαίτέρως, έστω και με διεύθυνση πóst-ρεσάντ, έσωκλείοντάς και 50 δρχ. Να γράψετε και την ηλικία σας.

Νέον XXX. Έχω παρακαλέσει τις άναγνώστριές μου να γράφουν πάντοτε στις έπιστολές των τον τόπο που μένουν καθώς και την ήμερομηνία. Δυστυχώς σεξ δεν μου τα γράφετε αυτά και συνεπώς άναγκάζομαι να σας παρακαλέσω να μου ξαναγράψτε. Μόνον ρυτίδες και φουσκώματα έχετε κάτω απ' τα μάτια ή και μαυρίλα δηλ. κόψιμο; Επίσης το δέρμα σας είναι ξηρό ή λιπαρό; Όποσδήποτε έχετε και άναγκη ξεστάσεως των ούρων. Έάν πάλιν έσθε έδώ πηγαίνετε στον κ. Λαδά απ' εθείας. Πήτε του το ψευδώνυμό σας και θα εξαετασθήτε δωρεάν.

ΛΟΡΑ

ΑΙ γερμανικαί θαφαί ΑΡΤΙ
μεταβάλλουν τὰ παλαιὰ φορέμα-
τα σὲ καινούργια.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ο Ιατρός της «Εβδομάδος» δέχεται τους έχοντας άνάγκη των συμβουλών του άναγνώστας μας καθ' έκάμ. μ. Αγ. Δημητρίου 14. στην, πλην Κυριακής, 6-7

Α. Β. Μ. Αθήναι. Η κυρία αίτία όλης της καταστάσεως που προκάλεσε και τα τρία έρωτήματά σας, είναι μία και ή αυτή. Τώρα, χωρίς να θελήσω να κατηγορήσω τα φάρμακα που παίρνετε ως τώρα, θα σας συστήσω δυο άλλα, που είναι άσυγκρίτως καλύτερα. Είναι ή 'Αγκομενσίν και ή Σιστομενσίν Σίμπα εις κομπιμέ. Υπάρχουν και ένέσεις, των φαρμάκων αυτών, που είναι άσώφως άποτελεσματικη, αλλά αν μπορείτε να τις κάνετε, αυτό έξαρτάται από σας. Μία έντατική θεραπεία με τα παραπάνω φάρμακα θα σας άπαλλάξη από όλα τα δυσάρεστα από τα όποια υποφέρετε.

Όσο για την κακοσμία, αυτή θα πάσχη με μερικές πλύσεις με λίγο χαμόμηλο και σόδα, έναλλάξ. Όσο για το άλλο ζήτημα, δεν πρέπει να το αφήσετε έτσι. Να πάρετε μια άπόφαση γιατί κι' αυτό θα συντελέση στην άλλαγή της

ζωής σας.

Ξεχάσμένην. Το ζήτημα αυτό άφορά κατά κανόνα τας έσω έκκρίσεις και μόνον με μια συστηματική θεραπεία από όρμόνας μπορεί να αντιμετωπισθή. Όπως δε πολύ σωστά σας είπε ο έξάδελφός σας ή 'Αγκομενσίνη και ή

Σιστομενσίνη Σίμπα είναι το καλύτερο πρόγμα για την προκειμένη περίπτωση με μόνην την διαφοράν ότι χρειάζεται ύπομονη και έπιμονή. Όσο για το άλλο ζήτημα θα μεταχειρίζεσθε την Νέξ Φυλλίς και ή αδελφή σας την Κρέμα Φυλλίς, κάθε βράδυ σύμφωνα με την οδηγίαν τους. Σε λίγες μέρες μου ξαναγράφετε.

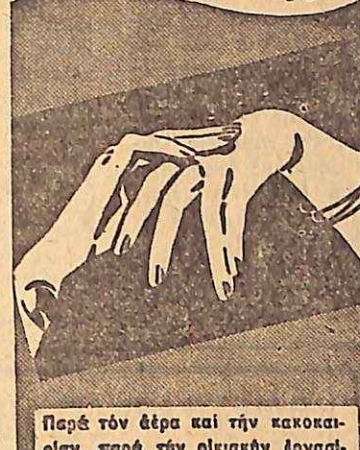
Ανυπόμονη Β. Τ. Έφθον σας κοιτάζω ειδικά και έπομένως οι μόνιμοι άρμόδιοι έγώ τι θέλετε να σας γράψω. Σάν τι το φάρμακα φαντάζεσθε να υπάρχει για την πάθησή σας και δεν σας το δίδουν οι ειδικοί; Αφού λοιπόν αυτοί που γνωρίζουν από κοντά την κατάστασή σας δεν δίδουν φάρμακα θαλαμικώς σημαίνει ότι δεν πρέπει. Πως λοιπόν θέλετε να έπέμβω έγώ; Ό προσορισμός της στήλης είναι να έξυπηρετή και να ύποδοξη όπως μπορεί και όσο τους πάσχοντας όχι όμως και να κά-

Δοκιμάσατε αυτό το νέον ΟΠΛΟΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟ

Δοκιμάσατε ήδη σήμερα αυτόν τον άπλοον τρόπον. Δεν γνωρίζετε άποτυχία και θα σας δώση έτσι μαγευτικόν χρώμα νέας κόρης όπου θα κάμη τὰς φίλας σας να σας θαυμάζουν και να σας ζηλεύουν. Άπλώσατε προσεκτικά επί του προσώπου σας και του λαιμού σας Κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκού (μη λιπαρά). Κατόπιν μεταχειρισθήτε έλαφρά πούδρα παίρνοντας κατά προτίμησιν την πούδραν Τοκαλόν, ή οποία είναι κατασκευασμένη δια να χρησιμοποιήται με την Κρέμα αυτή. Η άλλαγή όπου θα παρατηρήσετε εις τον καθρέπτην θα σας εκπλήξη. Η Κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκού άπλώνεται έφ' όλοκληρου του προσώπου σαν άδιόρατο πέπλο ωραιότητος, δίδοντας ένα μαγευτικό βελοντέ, επιτρέπει το ένιαίο άπλωμα της πούδρας, την έμποδίζει από του να σχηματίξη πλάκας και άνομοίμορφα στρώματα και την κάμνει να κρατά τέσσαρας φορές περισσότερον. Η Κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκού περιέχει κρέμα φρέσκη και έλαιόλαδον προαναμεμιγμένα καθώς και ύλικά πολύ τονωτικά και λευκαντικά. Αυτά διαλύουν τὰ μαύρα στίγματα, συσφίγγουν τους διεσταλμένους πόρους, λευκαίνουν και γλυκαίνουν την πρό σκυύρα και σκληρά επιδερμίδα.

Λευκά, μαλακά,
περιποιημένα χέρια

Παρέ τον άέρα και την κακοκαιρίαν, παρά την οικιακήν εργασίαν. Διά της θριμίας κακοκαιρίας και του συχνού πλυσίματος, άφαιρούνται από το δέρμα μας οι οξείαι εφινες δόν να το διατηροβν λείον και ελαστικόν. Άντικαταστήσατε τὰς άπαιτήτους ταύτας οξείας διά τακτικής περιποιήσεως με κρέμαν Νιβία. Η Νιβία συνεπεί της έν αυτή περιεχομένης βουβικής εις το είδος της και πρός το δέρμα συγγενεούσης οξείας EUCERIT, είναι όσως είπει το έα φύσεως δοθέν μέσον περιποιήσεως του δέρματος. Η Νιβία καθιστ το δέρμα σας, κατόν συντόμου χρήσεως, μαλακόν ως βελούδον, λευκόν και ελαστικόν.

8.50 δρχ.
15.— δρχ.
30.— δρχ.

NIVEA
CREME

Dentol

dentifrice antiseptique

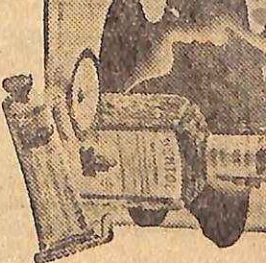
ΑΠΟΚΤΑΤΕ

Λευκούς οδόντας

Εύοσμον άναπνοήν

Δροσερόν στόμα

ΙΑΕΑ

ΩΡΑΙΟΝ ΣΩΜΑ ΑΠΟΚΤΑΤΕ

μόνο με τους κορσέδες «BER» λόγω της τελείας εφαρμογής των, και της έπιστημονικής αυτών κατασκευής. Επίσης εφαρμόζονται ιατρικά ζώναι, κηλεπδεσμοί, στηθόδεσμοί κ. λ. π. υπό ειδικού.

Πλούσια συλλογή καλλυντικών και όπτικων. Φαρμακείον

ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ - ΚΑΣΣΗ

Έμμ. Μπενάκη 10α. Αθήναι. Τηλ. 13.333.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Μη το σκέπτεσθε έφ' όσον υπάρχουν αι ιδεώδεις γερμανικαί θαφαί ΑΡΤΙ με τὰς όποιας δύνασθε να έάψετε μόναι σας τὰ περσινά σας φορέματα και να τὰ κάνετε καινούργια και μόδερνα. Πωλούνται στα φαρμακεία και έμπορικά.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

Κε. - Ότορινολαρυγγολόγος
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAIRE
ΚΑΙ HALPHEN

Δέχεται εις την νέαν αυτού κατοικίαν Μέγαρον Μαλάμου, Έμ. Μπενάκη και Μαυροκορδάτου 6, από 4-6 μ. μ. Τηλ. 29 - 562

ΣΙΝΔΟΝΙΑ έτοιμα Άζορ δρχ. 72, θαμδακέρ δρχ. 100 ήμιλνα δρχ. 128. Έγγυλίζια δρχ. 155. Διπλά θαμδακέρ δρχ. 124, ήμιλνα δρχ. 156. Έγγυλίζια δρχ. 222. Κουδέρες θαμδακέρ δρχ. 100, λινές δρχ. 265. Πινέ δρχ. 370. Έγγυλίζια δρχ. 680. Μάλλινες δρχ. 340. Καμηλό δρχ. 550. Βερτάμπλ δρχ. 720. Γραφεία Άντιπροσωπειών.

Έν Αθήναις Μητροπόλεως 22 1ον πάτωμα (Σύνταγμα). Έν Πειραιεί Άγίου Κωνσταντίνου 16.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ ΟΡΕ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44

3μηνος διδασκαλία παρά του ίδιου κ. ΟΡΕ των Παρισίων. ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ. Υπό άδστηράν επίβλεψιν της Κυρίας ΟΡΕ. Ζητήσατε κανονισμών. Εγγράφαί καθ' οίανδήποτε έποχήν. ΠΑΤΡΟΝ-ΚΡΟΚΙ. Πώλησις χονδρική και λιανική. ΎΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ. Έτοιμα και επί παραγγελία.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

ENTERON

Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθείς έν Παρισίοις. Έξέτασις και δι' άκρίνων ΡΟΝΤΚΕΝ Άκαδημίας και Ίπποκράτους 19 6

ΦΟΙΝΙΞ

VANISHING CREAM | ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ |
GEORGE

Προφυλάξατε την επιδερμίδα σας από τις καιρικές μεταβολές και τη σκόνη και αποκτήσατε μια γοητευτική εμφάνιση με την

"VANISHING CREAM GEORGE"
Τιμή βάζου Δρχ. 50
σωληναρίου. Δρχ. 25

ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ **Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ**
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5-ΤΗΛ. 20-918

μνη καιδ.

Ναίξη. Σας έγραφα, αν δέ μ' άπατά ή μνήμη μου, σουηδική γυμναστική. 'Υ- πάρχουν, είναι αλήθεια, πολλές άσκήσεις αλλά σεις θα προτιμάτε κυρίως δύο άσκή- σεις πρώτον τεντωμένα τα πόδια να μη λυ- γίζουν τα χέρια εις ευθείαν γραμμήν με την κεφαλήν και κάμψις του κορμού προς τα εμπρός. Δεύτερον: στάσις στών ένα πό- δια και κατέβασμα του άλλου ως ότου έλ- θει εις ευθείαν γραμμήν. Και τέλος όταν θα είσθε ξαπλωμένη στο κρεβάτι τότε ση- κώνετε τα πόδια σας όσο μπορείτε άρχίζον- τας από 5 φορές το καθένα μέχρις, όπου φθάσατε τον αριθμό 30 και τότε έλαττώ- νετε πάλι τον αριθμό μέχρις όπου μείνη- στας 20. Αυτά είναι αι άσκήσεις που πρέπει να κάμνετε για να μην χαλάση το μέ- ρος όπου θέλετε και ταυτοχρόνως να δι- ορθωθή.

Γ. Χ. Τ. Η. Ρ. Δεν είναι και τόσο σπουδαίο αυτό που σήμερα παρουσιάζεται σε σας ούτε είσθε και ο πρώτος. Όλοι μας λίγο πολύ τα περάσαμε αυτά, όμως ποτέ κανένας μας δεν άπεκάλεσε τον έαν-

τό του έλεονό. Ούτε δυστυχώς και οι γο- νείς μας είναι πάντα τόσο μορφωμένοι ώστε να φροντίζουν να προετοιμάζουν τα παιδιά των για την έξοδό των στην κοι- νωνία—ώστε ως μη σε ξενίζει το ότι ο δι- κός σου πατέρας δεν σε προδιέθεσε.

Τώρα μια και μόνη συμβουλή σας δί- δω: να επιμένετε χωρίς να απογοητεύε- σθε, γιατί μοιραίως θα παρουσιάζεται το φαινόμενον αυτό για λίγο διάστημα. Χρειά- ζεται, λοιπόν, θάρρος και ψυχική επι- στήσια για να κατανικήθι αυτό που σημε- ρα νομίζετε ότι είναι άποτέλεσμα της προ- ηγουμένης καταστάσεως. Βέβαια θα σας βοηθήσω κι' εγώ με φάρμακα τονωτικά ό- πως είναι ή 'Ανδροστίνη Σίμπα σε κομπριμέ κι' ή 'Υοχιμβίνη Σπίγ- γελ πάλιν σε κομπριμέ. Θα παίρνετε λοι- πόν από το πρώτο τρία κομπριμέ ήμερησίως και από το άλλο δύο επί δεκαπέντε μέρες. 'Εν τώ μεταξύ να επαναληφθούν οι άπο- πειρες και μετά μου ξαναγράφετε.

Δυστυχισμένον 'Ενταύθα. Μου κάνει κατάπληξη ή νοοτροπία σας. Θέ- λετε σώνει και καλά να εφαρμόσετε την

παροιμία «και το σκυλί χορτάτο και το ψωμί δάκρυο». Θάταν εύχης έργον αν μπορούσαν να γίνουν αυτά γιατί τότε θα εφαρμόζονταν και στους ανθρώπους αυτό. Δεν μπορεί λοιπόν να γίνη θεραπεία ούτε τα σπυριά θα εξαλειφθούν ποτέ, μοιραίως θα τα έχετε έφ' όρου ζωής και μοιραίως θα απογοητεύεσθε όταν βλέπετε το πρόσω- πό σας στών καθρέπτη.

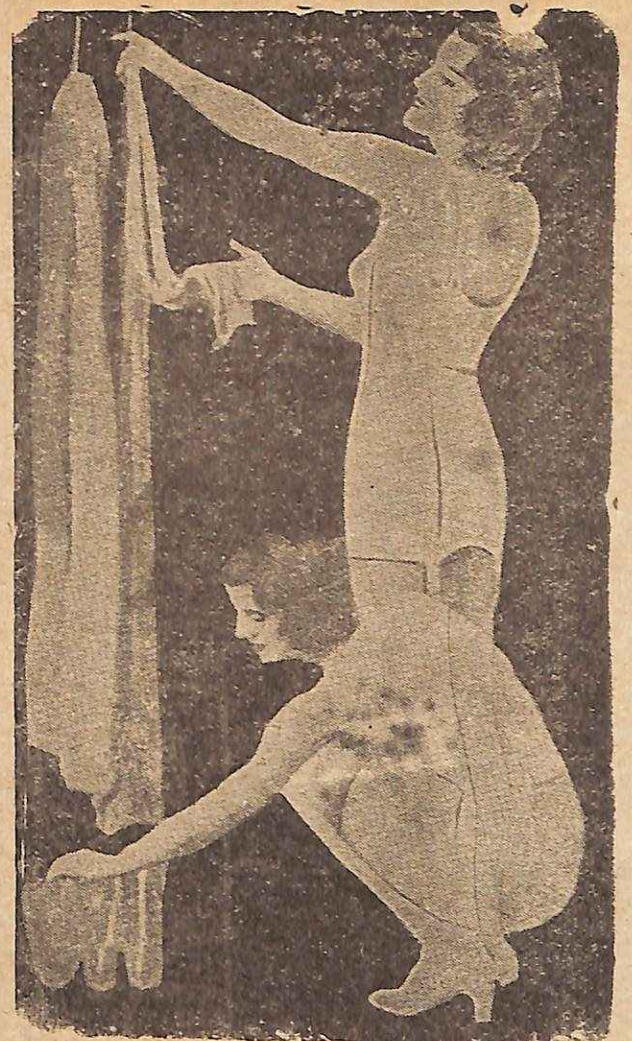
Σας επαναλαμβάνω, λοιπόν, για τρίτη φορά. Τα σπυριά θα φύγουν τότε μόνον ό- ταν κάμνετε τα ζυμωθέντα αντίσταφυλοκο- κικά έμβόλια του Ιατρού κ. Κόμη. Είναι ο μόνος τρόπος αυτός να καταπολεμηθή άπο- τελεσματικά το κακό. Φροντίστε λοιπόν να γίνουν αυτά και να είσθε βέβαιοι ότι το κακό θα σταματήσει ως δια μαγείας.

Μέ έν πακετίδιον γερμανικής θαφής ΑΡΤΙ μεταβάλλετε έν πα- λαίον σας φόρεμα σε καινούργιο και μονέργο.

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ

Έάν θέλετε να περιορίσετε κάθε περιττόν και να διατηρήσείτε [τάς γρλαμμάς σας, δοκιμά- σατε τα τελευτ'αία μονέλλα [των ΖΩΝΩΝ-- ΚΟΡΣΕΔΩΝ—ΣΟΥΤΙΕΝ Κ. Α. Π. του περιφήμου οίκου ΜΠΑΡΕΡ των ΠΑΡΙΣΙΩΝ έφαρμόζουν σαν γάντι έντελώς άδιόρατα και χωρίς μπανέλλες.

Μιά δοκιμή θα σας πείση.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-164

Η ΚΛΩΣΤΗ
ΚΙΘΑΡΑΣ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΡΑΒΕΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΑΥΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑΝ
ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ.....

Κυρία,

Η ΜΟΔΕΡΝΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΙΑ ΤΗΝ Υ- ΓΕΙΑΝ ΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΙΛΟΥΕΤ- ΤΑΝ ΤΗΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΙΛΗ ΕΝΑ ΚΟΡΣΕ Η ΜΙΑΝ ΖΩΝΗΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΝ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 15 Γ

Παραπλεύρως του Κινηματογράφου «Αττικόν»

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

μένει πάντα υγιής, και φρέσκια σαν την άνοιξιά- τική δροσιά όταν πίνει το

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Είναι μοναδικό διά την ά κίνδυνο ελάττωσι του πά- χους και διατηρεί το σώμα λεπτό και εύκλιντο.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΣΤΑΔΙΟΥ 15Γ

ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΚΥΦΟΥ ΑΤΤΙΚΟΝ

ΤΑ ΑΝΟΙΞΑΤΙΚΑ

Μάλλινα ντεμι σαιζόν
Ευρωπαϊκά και Έλληνικά
εις πλουσίαν συλλογήν πολυ-
μεν επί μίαν εβδομάδα με τι-
μές εντάκτου ευκαιρίας.

Μερικά είδη με τās τιμές των.
Διπλόφαρδα δια ταγιέρ 120.—
» Μαντά 120.—
» Ταγιέρ 75.—
» Μελαντζε 130.—
» Ευρωπαϊκά 200-225.—

Σκωτζέζικα δια ταγιέρ 35
» Έξτρα 40—50
» Ολόμαλλα σκέτα 40—50
» χιονέ 40—50
Δια ταγιέρ μαλλομέταξα 60
Έπωφεληθήτε να αγοράσετε
τα μάλλινά σας, τα μεταξωτά
σας και κάλτσες με τās πλέον
χαμηλάς τιμές.

Προσοχή βλέπετε

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
"ΑΚΡΟΠΟΛ,"

Έρμου 18 Α

«ΑΛΜΑ»

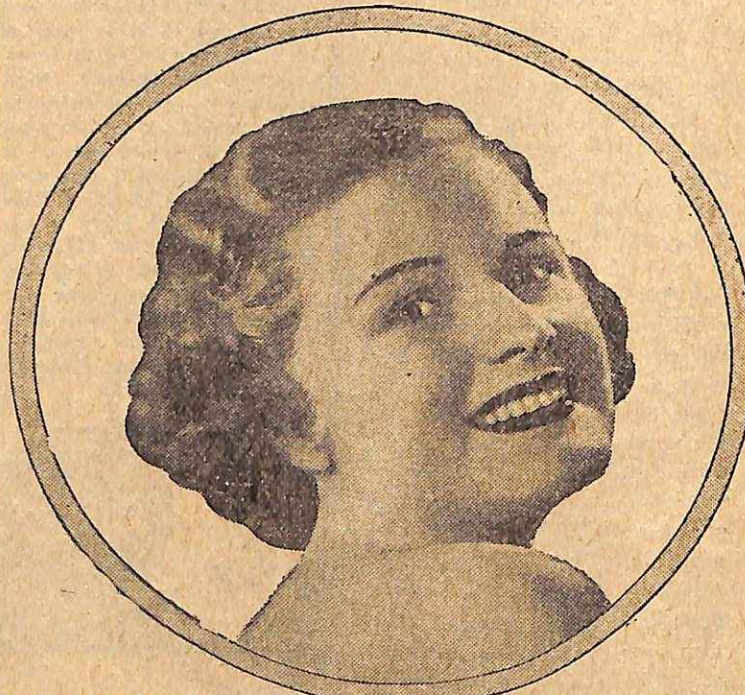
Καλλίτερες
από όλα τα
άλλα γυαλιά!

ITALIA REX

REX

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΜΕΤΕ ΝΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ
ΣΑΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

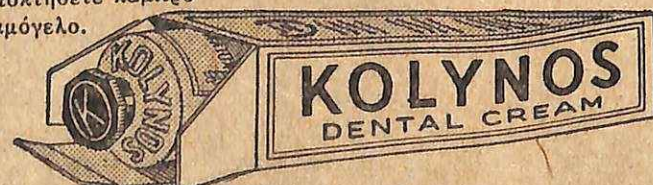

ΚΗΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΑΧΕΩΣ ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΑΙ

Χρησιμοποιήσατε την "ΚΟΛΥ- ΝΟΣ". Διαφέρει από κάθε άλλην οδοντόκρεμα. Η ένερ- γεία της είναι διαφορετική. Η σύνθεσίς της μοναδική. Είναι οικονομική. Διαρκεί δύο φορές περισσότερο από τις ΚΟΙΝΕΣ οδοντόκρεμες, διότι χρησιμο- ποιείτε το ήμισυ της ποσότη- τος από οιαδήποτε άλλην. Μή λησμονείτε ότι, έν και ήμισυ εκατοστόμετρον "ΚΟΛΥΝΟΣ", επί ξηράς φήκτρας άρκει.

Εταιρήθη εις την Χ και ΧΙ Διεθνή Έκθεσιν Θεσ- σαλονίκης με Μέγα Βραβείον έκτός Συνταγανισμού.

Με "ΚΟΛΥΝΟΣ" και σεις θα αποκτήσετε λαμπρό χαμόγελο.

ΜΟΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΑΕ, ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΩΝ
Τ Α

Ε
Υ
Α
Γ
Γ
Ε
Λ
Ι
Σ
Τ
Ρ
Ι
Α
Σ

3

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

"ΜΗΝΥΤΩΡ."

Μεγάλα καταστήματα

ΑΦΟΙ

ΤΣΑΟΥΣΗ

& ΣΙΑ

Ευαγγελιστρίας 3

(ΠΡΩΗΝ ΚΑΒΒΑΔΙΑ)

ΜΕΤΑΞΩΤΑ

ΜΑΛΛΙΝΑ

ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ

• ΠΛΗΡΕΣ ΤΜΗΜΑ

ΛΕΥΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΤΙΜΑΙ ΟΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΗΛΕΦ.

26226

